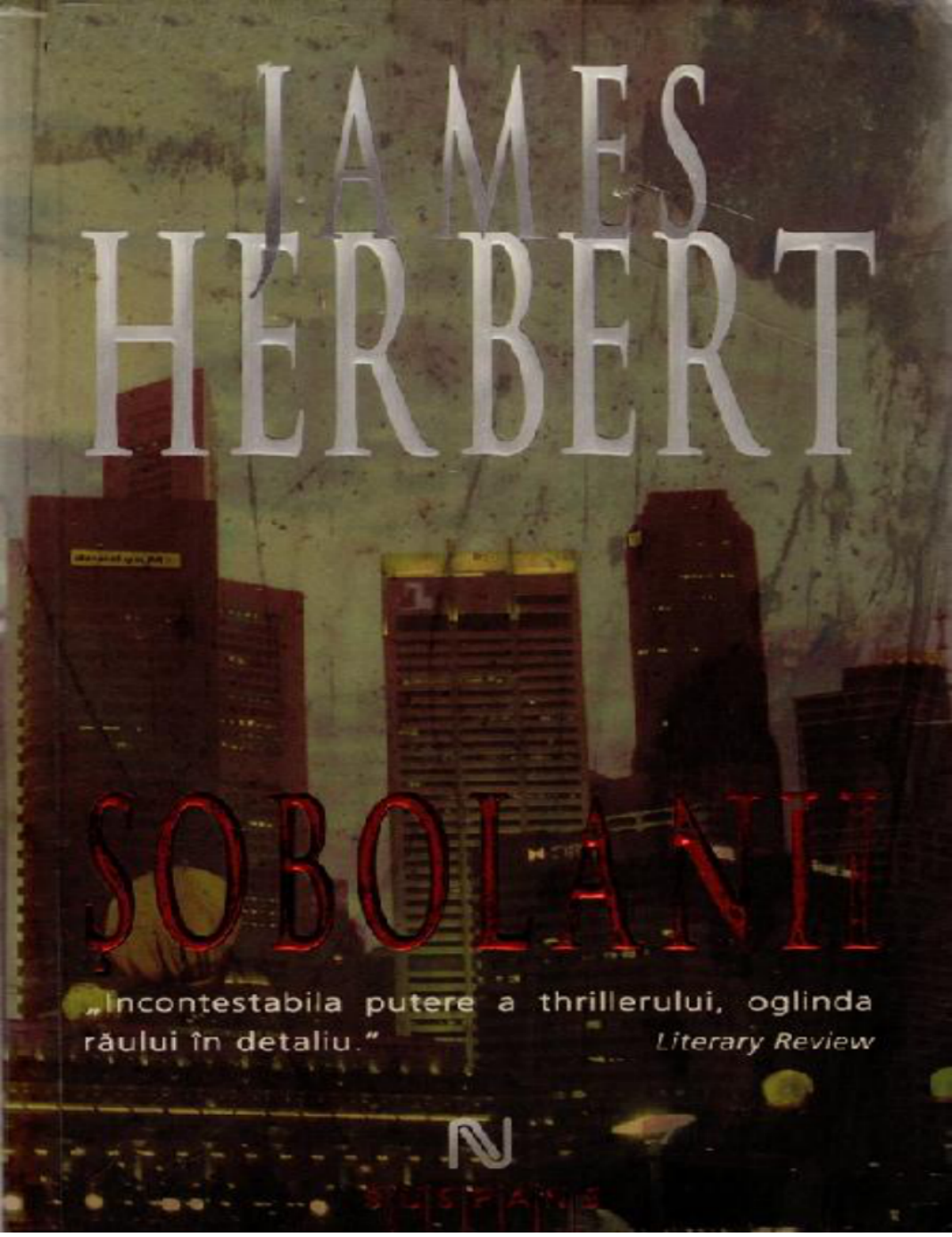
JAMES
HERBERT
SOBOLANII
„Incontestabila putere a thrillerului, oglinda răului în detaliu."
Literary Review

JAMES HERBERT nu este doar autorul de romane horror numărul unu din Marea Britanie, poziţie pe care a obţinut-o încă de la publicarea primului său volum, ci şi unul dintre cei mai populari romancieri britanici, ale cărui cărţi au fost traduse în treizeci şi cinci de limbi, inclusiv rusă şi chineză. Imitate adesea şi foarte influente, cele douăzeci şi două de romane ale sale s-au vândut în peste cincizeci de milioane de exemplare în întreaga lume.

JAMES HERBERT

ŞOBOLANII

Traducere din limba engleză
Elena-Cristina Ioana

PROLOG

Casa era pustie de mai bine de un an. Izolată şi anostă, se afla departe de drum, lângă un canal scos din uz, ascunsă de frunzişul sălbatic. Nimeni nu se ducea acolo, nimeni nu-i mai acorda vreo atenţie. Copiii vecinilor făcuseră ţăndări câteva dintre ferestre, dar până şi aceştia îşi pierduseră interesul faţă de liniştea în care răsunase zgomotul sticlei sparte. De fapt, singura dată când oamenii se arătaseră cât de cât interesaţi fusese în ziua când o luaseră pe bătrână.

Ştiau că locuia singură de când îi murise soţul, că nu ieşea niciodată în oraş, şi foarte rar era văzută privind din spatele perdelelor de dantelă. Nu le trăgea niciodată, doar se uita prin ele, astfel încât cei care se duceau să o vadă nu zăreau decât o siluetă vagă, fantomatică. În fiecare săptămână i se livrau alimente, care erau lăsate pe treptele de la intrarea din spate. Laptele praf era unul dintre ele. Băcanul din zonă spunea că banca plătea facturile bătrânei cu regularitate, o dată la trei luni, fără să pună nici o întrebare privitoare la conţinutul livrărilor lui, lucru care îi convenea de minune. I se dăduse încă de la început o listă reprezentând o comandă obişnuită, dar dacă se întâmpla să omită din când în când o jumătate de kilogram de unt sau unul de zahăr, nimeni nu observa, nimeni nu se plângea.

Şi totuşi, era curios. Se obişnuise să o vadă uneori, când trăia soţul ei, însă nici atunci nu avea cine ştie ce de spus. Ea şi soţul ei erau un cuplu de bătrânei ciudaţi. Nu ieşeau aproape deloc şi nu primeau niciodată musafiri. Se părea că aveau bani, căci trăiseră în străinătate ani de-a rândul şi, de când se întorseseră, despre bărbat se spunea că nu mai lucrase niciodată. Apoi bătrânul muri. Băcanul nu cunoştea exact cauza decesului, însă fusese vorba despre recidiva unei boli tropicale, pe care o contractase în străinătate. De atunci, bătrâna nu mai fusese văzută, dar băcanul o auzise. Nu cine ştie ce, doar scârţâitul unor scaune şi o uşă închizându-se. Odată o auzise strigând la cineva, dar nu aflase niciodată la cine.

Oamenii începuseră să-şi pună întrebări în legătură cu ea. Într-o noapte, cineva auzise bocete venind din direcţia casei. Altcineva – râsete. În cele din urmă, se lăsă o tăcere absolută, care dură mai bine de o lună.

De abia când găsi neatinse, pe trepte, alimentele din săptămâna anterioară, băcanul anunţă poliţia, însă fără prea mare tragere de inimă, fiindcă se temea de ce era mai rău şi nu suporta ideea să piardă mica, dar ferma comandă obişnuită.

În cele din urmă, se dovedi că nu murise. Un poliţist fusese trimis să investigheze cazul, după care sosise o ambulanţă care o dusese la spital. Nu murise, ci doar înnebunise. Din punctul de vedere al băcanului, era ca şi moartă, deoarece acolo luase sfârşit mica lui

afacere, prea bună ca să dureze.

Şi astfel, casa rămase pustie. Nimeni nu venea, nimeni nu pleca, nimănui nu îi păsa de ea. Într-un an, aproape că nici nu se mai zărea din stradă. Arbuştii erau înalţi, tufişurile dese, iar copacii ascundeau etajul superior. În cele din urmă, oamenii abia mai realizau că ea există.

CAPITOLUL 1

Încetul cu încetul, alcoolul îl ducea pe Henry Guilfoyle spre o moarte sigură. Se apucase de băut în urmă cu şase ani, la vârsta de patruzeci de ani. Fusese un comerciant de succes la un magazin de papetărie din centrul ţării şi era pe punctul de a deveni director zonal. Problema era că, din nefericire, la o vârstă foarte înaintată, se îndrăgostise de unul dintre agenţii de vânzări din subordinea lui. Îl pregătise pe tânărul Francis timp de cinci săptămâni, luându-l cu el în călătoriile de afaceri prin toată ţara. La început nu era sigur că băiatul avea aceleaşi înclinaţii ca el, dar, pe măsură ce-l cunoştea mai bine, timiditatea şi singurătatea protejatului său păreau a micşora distanţa incredibilă pe care o simţise dintotdeauna între el şi ceilalţi bărbaţi.

Nu reuşise niciodată să afle de ce îşi dorise Francis să devină comerciant. Nu era genul. Guilfoyle putea face faţă oricărui gen de oameni. Era agentul de vânzări capabil să vândă orice; glumele murdare, privirea vicleană, o bătaie pe umăr şi profesionalismul în vânzări ascundeau orice urmă de imperfecţiune a masculinităţii sale. Era un actor desăvârşit.

Francis era cu totul altfel. Homosexualitatea sa părea că-i afectează starea de spirit, iar vina îi altera buna dispoziţie, însă dorea să se afirme, să fie acceptat, motiv pentru care îşi alesese o meserie care să-l ajute să uite de propria personalitate, analizând-o în schimb pe a celorlalţi.

În cea de a treia săptămână, ajunseseră într-un mic hotel din Bradford. Singurele camere disponibile erau cele duble, aşa încât trebuiseră să împartă una cu paturi separate. Băuseră mai toată după-amiaza cu un client, iar după masă îl duseseră la un local obişnuit de striptease. Guilfoyle îl urmărise pe Francis în subsolul întunecat, ce purta denumirea de club doar pentru că avea un bar şi percepea taxă de intrare.

Băiatul se uitase îndelung la fete, dar nu cu acea privire exagerată, plină de dorinţă, pe care o arunca clientul lor – şi, evident, şi el. Iar în final, când căzu şi ultimul accesoriu din îmbrăcămintea cu strasuri a fetei, atinse coapsa băiatului cu o mână puternică şi experimentată, lăsând-o acolo doar câteva clipe, suficient însă pentru ca privirile lor să se întâlnească. Şi atunci înţelese – oh, ce moment minunat fusese acela când ştiuse cu adevărat.

Desigur că fuseseră tot felul de semne încă din prima săptămână. Mici teste pe care Guilfoyle i le pregătise. Nimic prea îndrăzneţ sau pentru care să se jeneze în vreun fel în cazul în care ar fi fost respins. Dar avusese dreptate. Ştia. Văzuse zâmbetul de pe faţa băiatului, care nu trăda nici cea mai mică surpriză, nici conştientizarea vreunui fapt şi, în nici un caz, panică.

Restul săptămânii trecu asemenea unui vis frumos. Inima îi bătea nebuneşte de câte ori îl privea pe băiat. Şi totuşi, avea un comportament onorabil. Nici măcar cel mai vulgar şi, categoric, cel mai urât client al lui nu ar fi bănuit nimic – nici un moment. Erau bărbaţi într-o lume a bărbaţilor şi se uitau chiorâş la femeile diforme, cu sânii mari. Bineînţeles că băiatul era novice, dar îi arătaseră cum se poartă un bărbat adevărat în faţa unor coapse goale şi a unor sâni generoşi. Guilfoyle goli paharul de whisky, lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

Când se întorseseră la hotel – cel pe care Guilfoyle îl alesese din anumite motive –, băiatul se simţea rău. Nu era obişnuit să bea, dar Guilfoyle turnase vin în el toată după-amiaza. Acum începea să regrete. Poate că exagerase. Francis vomase în taxi pe drumul de întoarcere de la club şi apoi, din nou, în chiuveta din camera de la hotel. Guilfoyle comandase cafea neagră şi turnă trei ceşti pe gâtul băiatului pe jumătate inconştient. Sacoul şi cămaşa acestuia erau murdare, aşa că Guilfoyle i le scoase cu grijă şi îndepărtă cu apă fierbinte cele mai urâte pete.

Apoi Francis începu să plângă.

Stătea pe pat, ţinându-şi capul în mâini, în timp ce umerii albi îi tremurau spasmodic. O şuviţă de păr blond îi alunecase peste degetele lungi şi subţiri. Guilfoyle se aşeză lângă băiat şi îl cuprinse cu braţul pe după umeri. Acesta îşi rezemă capul pe pieptul lui Guilfoyle, care începu să-l legene.

Rămaseră aşa vreme îndelungată, bărbatul mai în vârstă legănându-l pe tânăr dintr-o parte într-alta ca pe un puşti de cinci ani, până când suspinele se transformară într-un scâncet neregulat.

Guilfoyle îl dezbrăcă încet şi-l băgă în pat. Îl privi o vreme, după care se dezbrăcă la rândul său. Se strecură lângă tânăr şi închise ochii.

Guilfoyle nu avea să uite nicicând acea noapte în care făcuseră dragoste, iar băiatul îl surprinsese de-a dreptul. Nu era deloc inocentul care părea. Şi totuşi, Guilfoyle se îndrăgostise de el. Ştia care sunt riscurile. Auzise despre experienţele unor bărbaţi de vârstă mijlocie cu băieţi mai tineri, ştia care sunt dezavantajele, însă era fericit. Era pentru prima dată când făcuse dragoste cu un bărbat şi se simţea şi el curat. Vinovăţia dispăruse, la fel şi sentimentul de dezgust şi dispreţul faţă de sine. Se simţea liber – şi plin de viaţă, mai plin de viaţă decât fusese până atunci.

Se întorseseră la companie, după ce semnaseră un contract destul de important cu un client din Bradford, şi totul a mers bine o vreme.

Compania primea comenzi importante, Guilfoyle se vedea cu Francis zilnic şi destul de des seara, iar în câteva săptămâni urma să fie numit director zonal.

Apoi, încetul cu încetul, lucrurile au început să se schimbe. Colegii

mai tineri păreau a nu-l mai respecta ca înainte. Nu cine ştie ce, doar câteva răspunsuri obraznice. Colegii mai vârstnici nu prea mai aveau ce să vorbească cu el. Nu îl evitau propriu-zis, însă, când se aflau în preajma lui, conversaţia era uşor tensionată. Puse acest lucru pe seama faptului că urma să fie numit director şi că nu ştiau exact ce atitudine să adopte faţă de el.

În cele din urmă, a surprins câteva dactilografe zâmbindu-şi ironic. Domnişoara Robson, fata bătrână a firmei, nu-i mai adresa nici un cuvânt.

În cele din urmă a sosit şi ziua fatidică. Era imediat după ora prânzului, tocmai se întorsese de la pub-ul local unde, atunci când se afla în oraş, îl aştepta întotdeauna o masă rezervată, şi s-a hotărât să folosească toaleta de serviciu. Intră într-o cabină, îşi lăsă pantalonii în vine, se aşeză şi începu să reflecteze la noua strategie de afaceri pe care avea de gând să o adopte odată ce va deveni director zonal.

Atunci, privirea îi căzu pe uşă şi îngheţă. Era mâzgălită cu graffiti de sus până jos şi toate desenele îl înfăţişau pe el. Desigur că acestea deveniseră un fel de joc, căci fiecăruia îi erau atribuite note. Bănui că toate acele desene grosolane îl înfăţişau pe el şi pe Francis. Fără nici o îndoială, era vorba despre Francis, pe care-l recunoscuse datorită părului blond care-i cădea pe frunte şi a trăsăturilor ascuţite. Erau nişte desene urâte, care făceau ca iubirea lui să pară ridicolă.

Sângele i se urcă la cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Cum puteau să facă aşa ceva? Cum îşi permiteau să distrugă relaţia aceea perfectă? Nişte minţi perverse care intraseră aici şi desenaseră pe uşă, râzând pe înfundate.

Rămase acolo plângând o jumătate de oră. În final, îşi dădu seama cât de ridicol şi de patetic era; un bărbat de vârstă mijlocie, cu pantalonii în vine, îndrăgostit de un băiat şi plângând în toaletă din cauza unor cuvinte şi desene care nu redau nimic din viaţa lui.

Se duse acasă şi goli o sticlă de whisky, pentru că nu ar fi putut să se întoarcă în birou şi să facă faţă zâmbetelor pline de subînţeles ale aşa-zişilor lui prieteni.

Acela fusese începutul degradării sale. A doua zi, se întoarse la birou, dar lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum era conştient de tot şi i se părea că orice remarcă era o batjocură la adresa lui.

În acea zi la prânz, în drum spre casă, îşi cumpără o altă sticlă de whisky.

După două săptămâni petrecute astfel, începu să-şi revină, însă Francis îl părăsi pe neaşteptate. Nu-şi luă rămas-bun, ci lăsă doar un bilet scurt, în care-i spunea că-i pare rău, dar că nu mai putea suporta să fie persecutat de colegii de birou.

Se duse acasă la băiat, dar după criza de isterie a mamei lui Francis, îşi dădu seama că totul se terminase. Ceea ce-l convinsese de acest

lucru fusese ameninţarea acesteia că va apela la poliţie, Francis fiind foarte tânăr.

După toate acestea, urmă o prăbuşire foarte rapidă. Rată şansa de a mai fi promovat şi nu îi era foarte clar dacă asta se întâmplase din cauza actualei reputaţii sau a stării de ebrietate devenite aproape permanentă. Probabil din ambele cauze.

Demisionă şi se mută la Londra, unde avea să se piardă în mlaştina nenumăraţilor oameni deziluzionaţi. Aşa că, timp de şase ani, nu munci mai deloc, ci se tot îmbătă, până când rămase fără bani. Fusese dat afară din mai multe locuinţe decât îşi putea aduce aminte. Presta diverse servicii dubioase, apoi făcea munci de ocazie prin pieţe, de obicei în Spitalfields, unde împingea cărucioare şi încărca camioane. Cu puţinii bănuţi pe care îi câştiga îşi cumpăra băutură ieftină. Dormea foarte prost. Câteodată îşi satisfăcea nevoile sexuale prin cinematografe vechi şi prăfuite, cu bărbaţi asemenea lui. Fusese ameninţat de două ori, o dată fusese prevenit discret, dar altă dată se iscase un adevărat scandal şi fusese ameninţat cu bătaia, în timp ce toate privirile din cinematograf se aţintiseră asupra lui şi a ruşinii sale.

Acum însă era mult prea neîngrijit ca să-i mai pese. Hainele îi erau murdare şi corpul îi mirosea a fum adunat din piaţă şi din adăposturile pe unde dormise. Băuturile alcoolice ieftine pe care şi le amesteca înainte de consum distruseseră în el orice altă dorinţă pe care o nutrise cândva.

Singurul lucru de care-i mai păsa acum era cum să-şi economisească neînsemnatele câştiguri pentru a-şi cumpăra câteva clipe de uitare.

Guilfoyle muncise din greu toată săptămâna. Îşi învinsese nevoia de a bea, aşa că în acea sâmbătă îşi putea cumpăra o sticlă întreagă de gin ieftin. Nu înţelegea cum reuşise să supravieţuiască, dar iată că o făcuse, având prezentă tot timpul în minte imaginea unei sticle pline cu gin. În timp ce-şi târa picioarele de-a lungul străzilor întunecate de lângă port, bău până când simţi că începe să ameţească şi paşii îi deveniră din ce în ce mai nesiguri.

Se strecură prin fereastra spartă a unei case, care nu fusese încă dezafectată. Împleticindu-se printre dărâmături, îşi croi drum spre partea din spate a construcţiei, pentru a nu se afla în vizorul poliţiştilor, ale căror lanterne luminau ferestrele în lipsa altor lucruri mai bune de făcut.

Se aşeză într-un colţ a ceea ce trebuie să fi fost cândva o bucătărie. Înainte de a goli sticla, căzu într-o amorţeală specifică beţiei.

Câteva ore mai târziu, Guilfoyle se trezi speriat. Mintea lui înceţoşată înregistrase ceva, dar nu ştia sigur ce anume. Sorbi ultima picătură de gin, după care simţi o durere ascuţită în mâna stângă. O ridică la gură şi, în acel moment, auzi ceva luând-o la goană. Aruncă sticla în direcţia din care venise zgomotul şi chiar atunci simţi gust de

sânge pe dosul palmei. Aceasta începu să zvâcnească, iar gustul propriului sânge lipicios îi făcu greaţă.

Se lăsă pe o parte, în vreme ce ginul începea să-i pulseze în organism, şi zăcu acolo cu trupul zguduit de convulsii.

Deodată, simţi din nou acea durere în mâna stângă, pe care o ţinea întinsă. Ţipă atunci când îşi dădu seama că ceva îi rodea tendoanele. Încercă să se ridice, dar picioarele i se muiară şi căzu greoi, învineţindu-şi o parte din faţă. Ridică din nou mâna şi simţi că ceva cald atârna de ea. Ceva greu.

Încercă să o scuture ca să şi-o elibereze, dar acel ceva se agăţase deja cu fermitate. Apucă animalul cu mâna liberă şi simţi că e acoperit de o blană scârboasă. Cuprins de panică, înţelese ce era acel lucru care-i ţinea în strânsoarea aceea odioasă. Era un şobolan, şi încă unul mare, foarte mare. Ar fi putut trece drept un câine mai mic, dar nu se auzea nici un mârâit, şi nici nu avea picioare lungi cu care să-i lovească trupul. Avea doar nişte gheare extrem de ascuţite, care se înfigeau frenetic în antebraţul său.

Încercă din nou să se ridice, dar simţi o durere la picior şi ţipă.

Durerea sfâşietoare păru a-i urca în corp, ajungând până la testicule. Mai mulţi dinţi i se afundau în coapsă.

În timp ce se ridica, simţi nişte picioruşe minuscule deplasându-i-se pe tot corpul. Când se uită în jos ca să vadă ce anume se putea căţăra pe corpul unui om cu o viteză atât de mare, simţi o respiraţie fierbinte şi urât mirositoare. Văzu nişte dinţi imenşi care se îndreptau spre gâtul lui; îl apucară de obrazul din care sfâşiaseră deja o bucată.

În timp ce el se târa de colo-colo, corpul îi sângera din abundenţă. O dată i se păru că a găsit uşa, însă ceva greu îi sări în spate, doborându-l din nou la pământ.

„Şobolani!”, strigă în mintea lui. „Şobolanii mă mănâncă de viu! Doamne! Doamne, ajută-mă!”

Carnea îi era smulsă de pe ceafă. Acum îi era imposibil să se mai ridice, de teama suferinţei profunde cauzate de animalele care se hrăneau din carnea lui şi îi beau sângele.

Fiorii îi străbăteau şira spinării, ajungând până la creierul său aflat în stare de şoc. Umbre vagi păreau să plutească în faţa lui, apoi privirea i se înceţoşă. Fu cuprins de o durere inimaginabilă. Nu mai vedea nimic – şobolanii îi mâncaseră deja ochii.

Apoi nu mai simţi nimic, în afara unei senzaţii plăcute împrăştiindu-i-se prin corp. Muri cu mintea eliberată de orice gând, până şi de amintirea iubitului său, Francis, pe care aproape că-l uitase. Rămăsese doar plăcerea şi nici un pic de durere. Depăşise de mult această stare.

Şobolanii se înfruptară din belşug din corpul lui, fără însă să-şi astâmpere foamea, aşa că îşi continuară căutările. Pentru mai multă

mâncare.

Fusese prima dată când gustaseră sânge de om.

CAPITOLUL 2

„Şi iată că o luăm de la capăt”, se gândea Harris, în timp ce-şi târa picioarele de-a lungul străzii prăfuite care ducea la St Michael’s.

Încă o amărâtă de săptămână în care trebuia să predea acelor pacoste. Să ţină lecţii de pictură unor nemernici, a căror cea mai bună operă era cea de pe pereţii toaletelor. Iisuse Hristoase!

Aşa se simţea în fiecare zi de luni. Primele trei ore de dimineaţă erau cele mai grele. Spre prânz, starea lui de spirit se îmbunătăţea faţă de elevi: din acea adunătură de nulităţi unul sau doi chiar erau buni. Thomas era isteţ. Barney era talentat, iar Keogh – ei bine, Keogh era viclean. Nu avea să devină nicicând bancher sau contabil, dar cu siguranţă avea să facă bani. Poate nu chiar bani cinstiţi, dar se va descurca bine.

Harris se întreba cum anume reuşea un băiat să iasă în evidenţă faţă de ceilalţi. De fapt, Keogh nu era deştept în termeni academici. Nu arăta foarte bine. Nu era nici bine clădit, dar nici foarte slab. Însă, la cei paisprezece ani ai lui, avea o siguranţă de sine destul de obraznică, ce-l deosebea de ceilalţi. Să fi avut o copilărie nefericită? Dar, dacă aşa era, atunci toţi puştii de aici avuseseră probleme. La ce te puteai aştepta atât timp cât locuiau în docuri, când taţii lor lucrau fie în fabrică, fie chiar acolo, în port, iar mamele lor munceau la fel de mult, astfel încât copiii stăteau singuri în cea mai mare parte a timpului. Apoi, când părinţii se întorceau acasă, nu aveau deloc timp de ei. Şi totuşi, vremurile erau mult mai grele când era el copil. Acum, docherii câştigau destul de bine, la fel ca şi muncitorii din fabrică. Mult mai bine decât câştiga el ca profesor. Cea mai mare diferenţă dintre clasa muncitoare şi cea de mijloc era accentul.

Provenea şi el din aceeaşi zonă; East End nu avea nici un mister pentru el. Îşi aminti de zilele când le povestea colegilor de la şcoala de artă despre zona în care locuia.

„Ce pitoresc!”, exclamase o fată.

Pitoresc! Era şi ăsta un fel de a o descrie. La treizeci şi doi de ani se întorsese şi preda unor copii care erau replicile lui fidele din tinereţe. La început, nemernicii ăia mici încercaseră să-i dea bătaie de cap, pentru că desenul reprezenta pentru ei o oră de joacă şi oricine l-ar fi predat era considerat un ciudat. Însă le aplicase propriul tratament. Îi luase atât de tare, încât le era teamă să şi şoptească în prezenţa lui. Să le arate cine era şeful, ăsta era secretul; să le facă viaţa grea, să stabilească regulile, chiar de la început.

Nu era nevoie să foloseşti întocmai limbajul lor, dar le puteai împrumuta stilul. O palmă zdravănă, aplicată din când în când, făcea minuni. Trebuia să le arate că şi el putea fi o persoană dificilă, şi asta pentru că era tânăr. Era patetic de fapt. De câte ori nu trebuise să-şi

oprească un acces de râs, când vreunul dintre puşti rămânea holbându-se la el? În cele din urmă începuse să le câştige respectul, aşa că se mai înmuiase şi el puţin, însă nu foarte mult – căci ar fi profitat –, dar suficient cât să se mai relaxeze şi ei.

Keogh era singura enigmă. Ştia că se poate face înţeles de băiat, amândoi ştiau asta, dar Keogh îi adresa un zâmbet exact în momentul în care erau pe punctul de a ajunge la o înţelegere, şi atunci îşi dădea seama că fusese învins din nou.

Harris se întreba dacă merita efortul. Avusese de ales între mai multe şcoli în care să predea, dar el alesese să-i ajute pe cei ca el. Nu, nu o făcea doar din generozitate. Acesta era locul în care se născuse, unde se simţea în elementul lui. În plus, profesorii din zone „mai puţin privilegiate" erau plătiţi mai bine. Şi totuşi, Barney promitea mult. Poate că dacă ar fi vorbit cu părinţii băiatului, aceştia l-ar fi lăsat să meargă la şcoala de artă…

Gândurile i-au fost întrerupte de sunetul clopoţelului. În timp ce trecea de poartă, auzi nişte paşi alergând în urma lui.

Două fete de paisprezece ani, amândouă cu fuste scurte şi cu sânii săltând, îl depăşiră râzând.

„Oricum, sunt bune gagicile", râse Harris în sinea lui.

Se scursese deja jumătate din ora de curs când a intrat Keogh. Purta uniforma obişnuită cu mâneci scurte, cămaşă în carouri, bretele care îi susţineau pantalonii cu turul lăsat şi de sub care se vedeau în întregime ghetele butucănoase.

– Bună dimineaţa, Keogh, spuse Harris.

– 'Neaţa.

Arogant.

– Ce drăguţ din partea ta să ni te alături.

Linişte.

– Ei, de data asta ce s-a mai întâmplat? întrebă Harris. Iar te-a durut spatele? Nu te-ai putut ridica?

Câteva fete chicotiră, ceea ce îl făcu pe Harris să regrete aproape imediat că fusese sarcastic. Aşa nu avea nicicând să-l facă pe Keogh să fie mai deschis.

Tăcerea continua.

„Oh, Doamne!", se gândi Harris. „Iar e în toane proaste. Hristoase, pe vremea mea, copiii erau cei care se temeau de profesorii cu toane. Astăzi, eu sunt cel care se teme ca nu cumva să-l supere pe el prea tare."

Apoi observă mâna băiatului. Era înfăşurată într-o batistă murdară, din care se prelingea sânge.

– Te-ai bătut cu cineva? întrebă Harris cu blândeţe.

– Nu.

– Atunci ce ai păţit? spuse ceva mai tare.

– Am fost muşcat, răspunse Keogh în silă.

– Cine te-a muşcat?

Keogh coborî privirea în pământ, încercând să ascundă astfel roşeaţa care-i cuprindea obrajii.

– Un nenorocit de şobolan, spuse el.

CAPITOLUL 3

În timp ce câinele o lingea vesel pe nas, Karen Blakely râdea în hohote. La doar un an, era fascinată de acest animal vioi, cu patru picioare, care nu se plictisea niciodată să se joace cu ea – cu excepţia momentelor când trebuia să ia masa. Îl apucă de coadă cu mânuţele ei grăsune şi îl trase cu toată puterea de care era capabilă.

Corcitura lătra de plăcere şi ţopăia de colo-colo, aşezându-se lângă fetiţă şi lingând-o pe faţă, ceea ce produse şi mai multe chicoteli şi râsete de încântare.

– Shane! strigă mama lui Karen la câinele agitat, când intră în cameră. Nu ai voie să lingi copilul. De câte ori mai trebuie să-ţi spun?

Cu limba scoasă şi palpitând de încântare, câinele se uită spăşit la mama lui Karen. Când văzu că îi umple castronelul cu apă de la chiuvetă, se repezi cu paşi mărunţi într-acolo şi începu să lipăie cu furie.

– Şi acum, Karen, o să bem o ceaşcă de ceai, după care o să ieşim la cumpărături, spuse Paula Blakely, adresându-i un zâmbet fiicei sale care trăgea animalul de picior.

Câinele şi fetiţa apăruseră în familie în acelaşi timp. Karen se născuse prematur, iar Shane îi fusese făcut cadou de către soţul ei, Mike. Corcitura trebuia să o menţină ocupată în ultimele luni de sarcină, dar chiar în acea zi intrase în travaliu şi fusese dusă de urgenţă la spital. Dar naşterea durase doisprezece ore şi durerea fusese suficient de mare încât s-o facă să nu-şi mai dorească încă un copil. „Cu toate acestea, o iubesc, se gândea Paula, mai mult decât pe Mike.” Poate pentru că fetiţa era singura fiinţă care îi aparţinea cu adevărat. Sau poate că nu doar de asta, ci pentru că micuţă Karen era creaţia ei, ceva ce ea însăşi adusese pe lume.

Paula zâmbea, văzând cât de fericit era copilul. Sau poate pentru că era pur şi simplu adorabilă? Paula şi Mike nu şi-o doriseră pe Karen atât de curând, pentru că nu-şi puteau permite să crească un copil. Avuseseră mare noroc să găsească o locuinţă atât de repede, chiar şi aşa sărăcăcioasă cum era. Nu se afla într-o zonă prea bună, era prea aproape de docuri, dar, deoarece ei locuiseră până atunci în Poplar aproape tot timpul, nu era cine ştie ce diferenţă. Şi, cu siguranţă, nu era o mahala! Paula se asigurase de acest lucru. Alte case de pe stradă or fi fost neglijate de chiriaşi, dar a ei era imaculată. În curând, când or să strângă destui bani, se vor muta în Barking sau Ilford, nu prea departe de garajul unde lucra Mike, căci îi mergea prea bine acolo ca să plece, dar avea să fie într-o zonă mai selectă, unde să nu aibă nevoie de un câine sau de o pisică pentru a ţine şoarecii la distanţă.

Sunetul strident al ceainicului îi întrerupse reveria. Îl luă de pe foc

şi se întinse să scoată cutia de ceai din bufet. Înjură când văzu că e goală. Mike bea cafea dimineaţa, dar ei nu-i plăcuse niciodată gustul acela uşor amărui. De mic copil fusese învăţată să bea ceai, ceainicul din casa ei fiind aproape în permanenţă cald.

Se uită un moment la Karen. Va fi în siguranţă câteva clipe cât se va duce ea până la vecini să împrumute nişte ceai? Da, căci era ocupată cu Shane, pe care-l privea lipăind mâncarea din castronelul său. Nu avea să dureze mult, iar copilul nu va avea timp să facă cine ştie ce prostii în cele câteva secunde cât va lipsi ea.

Luând o ceaşcă din bufet, se strecură repede afară, lăsând uşa deschisă şi sperând ca fiica ei, Karen, să nu-i remarce lipsa.

Copilaşul urmărea fericit căţelul înfulecându-şi mâncarea. Încercă şi ea puţin cu degetul, dar o scuipă imediat, dându-şi seama că nu e pe gustul ei.

Deodată câinele rămase nemişcat. Blăniţa de pe spate i se zbârli. Mârâia la ceva ce se mişca în prag. Uşa de la pivniţă, aflată în holul de lângă bucătărie, era uşor întredeschisă şi de-acolo ţâşni o arătare neagră.

Shane se năpusti asupra ei, o apucă de gât şi o scutură cu putere. Şobolanul scoase un chiţăit ascuţit. Imediat apăru un altul care sări la gâtul câinelui, înfigându-şi incisivii ascuţiţi adânc în pielea lui. Înfuriat, câinele se învârti în cerc, scuturându-se în încercarea de a se elibera de el, fără însă a da drumul primului şobolan. Apoi un altul sări în spatele lui, agăţându-se de el cu ghearele, muşcând cu putere şi sfâşiindu-i pielea. Shane urlă de durere şi de spaimă, în vreme ce alte creaturi negre continuau să invadeze camera.

Copilul începu să plângă înspăimântat când îşi văzu prietenul de joacă iubit rănit de acele creaturi care degajau un miros respingător.

Alţi şobolani intrară în mica bucătărie, însă aceştia arătau diferit. Erau mai mari, se deplasau mai precaut, ignorând mişcările violente ale câinelui. Zăriră copilul plângând şi, lângă el, castronul cu mâncare al câinelui. Se strecurară mai departe, adulmecând aerul, pe măsură ce înaintau. Mâncarea dispăru rapid, după care se întoarseră către micuţă.

Câinele, acum pe moarte, păru să simtă pericolul care-l pândea pe copil şi se îndepărtă de atacatorii lui, cu trei rozătoare încă agăţate de el. Se năpusti asupra unui şobolan imens, care începuse deja s-o muşte pe micuţă de picior. Cu ultimele puteri, Shane aruncă monstrul cât putu de departe şi se întoarse să-i înfrunte pe ceilalţi. Câinele mai rezistă câteva clipe, luptându-se cu disperare, dar într-un final corpul lui fu făcut bucăţele sub forţa distrugătoare a unei creaturi masive şi negre.

Când Paula Blakely intră grăbită în cameră, ţipă înspăimântată. Mintea ei nu înregistră prea bine scena. Tot ce putuse vedea era o

cameră invadată de nişte arătări păroase şi ameninţătoare, care sfâşiau un corp mânjit de sânge. Şi apoi o mică formă albă. O mânuţă palpitând deasupra masei negre din jur.

– Karen, strigă ea.

Fugi în cameră, lovind în jurul ei şi ţipând, panica oarbă dându-i forţă şi rapiditate. O apucă de braţ şi trase. Micuţul corp ieşi la iveală, însă doi monştri erau agăţaţi de el. Paula începu să-i lovească, în timp ce se îndrepta spre uşă cu picioarele pline de sânge din cauza muşcăturilor. Cei doi şobolani căzură, dar nu din cauza loviturilor, ci pentru că pielea subţire a copilului se jupuia de pe corp.

Cu pruncul mort în braţe, Paula se îndepărtă de casă, ţipând şi strângând la piept trupul însângerat.

Şobolanii terminară de mâncat câinele, apoi dispărură în pivniţă, în frunte cu cei mai mari.

CAPITOLUL 4

Harris îl duse pe Keogh la Spitalul Central din Londra pentru a i se îngriji mâna. Era genul de ocazie de care ar fi avut nevoie pentru a se apropia mai mult de elevul lui şi, cum avea o oră liberă, hotărî să-l ducă el însuşi pe Keogh la spital. Pe drum, băiatul avea deja o atitudine mai relaxată în faţa profesorului. Când au ajuns, au fost trimişi în sala de aşteptare de la secţia de urgenţă. Erau foarte mulţi pacienţi.

– Deci, Keogh, cum s-a întâmplat? întrebă Harris.

– Eram în întârziere, aşa că am luat-o pe scurtătură, pe lângă canal, răspunse băiatul.

– Da, ştiu asta, spuse Harris.

Keogh ridică din sprâncene, dar continuă.

– S-a întâmplat sub pod, ştiţi, acolo unde se află casa veche a paznicului de ecluză. Ei bine, acolo am văzut doi şobolani, care târau după ei o pisică moartă. Hristoase, domnule Harris, să fi văzut ce mari erau. Erau la fel de mari ca pisica. În orice caz, nu o mâncau, ci doar o trăgeau după ei. Aşa că am aruncat cu o cărămidă spre ei.

Făcu o pauză pentru a se uita la batista plină de sânge.

– Ei bine, în loc să o ia la fugă, ei s-au întors şi s-au uitat la mine. Îl nimerisem pe unul dintre ei, dar nu părea să sufere deloc. Şi apoi, naiba să mă ia – oh, mă scuzaţi –, s-au luat după mine. Aşa că am fugit, însă nu înainte ca unul dintre ei să mă muşte de mână. L-am azvârlit în canal şi am sărit peste zid, luând-o la sănătoasa. Dar ce mi s-a părut ciudat a fost că, atunci când am aruncat o privire în urmă, celălalt şobolan stătea cocoţat pe zid, urmărindu-mă. Trebuie să se fi căţărat după mine. În orice caz, nu am mai zăbovit acolo, ci am şters-o repejor.

Harris zâmbi la gândul unor şobolani de mărimea unei pisici. Probabil că nu fusese decât o pisică, iar imaginaţia bogată a lui Keogh făcuse restul. Dar îşi amintea că, încă de pe vremea când era copil, zidul canalului era atât de înalt încât până şi lui Keogh i-ar fi fost greu să-l sară. Şi totuşi, un şobolan? Ştia că unele specii arboricole se puteau căţăra, dar să escaladeze un zid de aproape doi metri? Asta necesita ceva efort.

În acel moment, toată lumea din sala de aşteptare îşi întoarse privirea către o femeie isterică, purtată pe braţe de doi paramedici, şi care strângea la piept o grămăjoară plină de sânge. O asistentă se apropie în grabă şi încercă să-i ia din braţe ghemotocul, dar femeia se agăţa de el cu sălbăticie, în timp ce corpul i se cutremura de suspine.

De abia atunci şi-a dat Harris seama ce strângea în braţe femeia. Era un bebeluş. Dar după aspectul trupuşorului scăldat în sânge, era

practic imposibil să mai fie în viaţă. „Bietul micuţ!”, se gândi Harris. Un doctor se apropie şi încercă să o liniştească pe femeia înnebunită de durere, vorbindu-i încet şi calm, fără a încerca să-i ia din braţe micuţa povară. Apoi, luând-o pe după umeri, şi ajutat de asistentă, o scoase din salon.

Toţi cei prezenţi în sală păreau şocaţi de acea dramă. O vreme se lăsă liniştea, după care toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp, în şoaptă. Harris se întoarse către Keogh, care era acum palid şi ale cărui picioare tremurau vizibil.

„Nu eşti atât de puternic precum pretinzi”, se gândi Harris, însă nu-i spuse nimic băiatului.

Trecu o vreme până ce reuşiră să intre în cabinetul doctorului; acesta era foarte tânăr, mult mai tânăr decât Harris. „Atunci când doctorii şi poliţiştii par nişte puşti, probabil că începi să îmbătrâneşti”, îşi spuse Harris.

– Bun, ia să vedem, spuse doctorul încercând să desfacă bandajul improvizat de la mâna lui Keogh. Arată rău, adăugă, examinând urmele adânci de dinţi. Cine ţi-a făcut asta?

– Nişte şobolani, răspunse Harris în locul lui Keogh.

– Alţi şobolani? Doctorul începu să cureţe rana lui Keogh, făcându-l să tresară involuntar.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Oh, femeia adusă mai devreme, al cărei copil fusese atacat de şobolani. Ce stare deplorabilă!

Doctorul unse rana cu alifie şi începu să bandajeze mâna băiatului.

– Desigur că era mort: n-a avut nici o şansă. Femeia se află în stare de şoc şi se învinovăţeşte singură pentru tot ce s-a întâmplat. A trebuit să o sedăm ca să-i putem trata rănile.

O vreme, lui Harris îi veni greu să mai zică ceva. Era mereu afectat atunci când celor mici li se întâmpla ceva rău; văzuse prea mulţi copii maltrataţi ca să nu-i pese de nenorocirile abătute asupra lor.

– Dar este un lucru foarte neobişnuit ca un şobolan să atace oamenii, nu? Adică, ştiu că pot ataca bebeluşi şi chiar adulţi atunci când se simt încolţiţi, dar asta e cu totul altceva. În loc să-l fi urmărit pe băiat, ar fi putut foarte uşor să fugă. În schimb, au ales să-l atace.

– Da, răspunse doctorul, luând o seringă de pe o tavă. O mică înţepătură şi cu asta am terminat, adăugă el zâmbindu-i lui Keogh. Din câte am înţeles de la paramedicii de pe ambulanţă, şobolanii au ucis câinele familiei pentru a ajunge la copil. După spusele vecinilor care au intrat în casă imediat după incident, l-au sfâşiat bucată cu bucată. Şi totuşi, nu era nici urmă de ei, doar câteva cadavre pe jumătate mâncate, ucise probabil de câine şi roase de propriii tovarăşi canibali. Uşa pivniţei era pe jumătate deschisă, dar nimeni nu a îndrăznit să se aventureze înăuntru. Presupun că asta e treaba poliţiei.

Puse seringa într-un borcan şi spuse:

– Gata. Vino mâine să vedem cum se prezintă, bine?

Apoi se întoarse către Harris:

– Este o întâmplare foarte ciudată. Dintotdeauna au existat în această zonă cazuri de persoane muşcate de şobolani, şi chiar şi unele boli răspândite de ei, dar nimic asemănător cu ce se întâmplă acum. Este pur şi simplu incredibil. Să sperăm că nu sunt decât nişte incidente izolate şi nimic mai mult.

În timp ce părăseau spitalul, Harris a observat că băiatul continua să tremure.

– Ce s-a întâmplat? Te-a şocat aşa de mult? îl întrebă pe un ton blând.

– Nu, deloc. Doar că nu mă simt prea bine, asta-i tot. Keogh îşi trecu mâna sănătoasă peste sprânceană.

„O fi vrând să chiulească?" se întrebă Harris. Nu, era palid, iar broboanele de sudoare de pe frunte demonstrau că nu minţea. Erau probabil efectele secundare ale injecţiei.

– Bine, du-te acasă şi mâine poţi să nu vii la şcoală dacă te simţi tot atât de rău. Dar să te duci neapărat la spital să-ţi schimbe bandajul.

Harris ştia că nu o să-l vadă pe Keogh la şcoală a doua zi, căci nu ar rata niciodată ocazia de a lipsi. Dar, la urma urmei, aşa era şi el în copilărie. O zi fără cursuri era o ocazie ce nu se putea rata.

– La revedere, spuse Keogh şi dispăru după colţ.

În drum spre şcoală, Harris se gândea la incidentul cu şobolanii şi la posibilele lui implicaţii. Văzuse o mulţime de creaturi dezgustătoare ca acestea când era copil. Îşi aminti cum într-o duminică, cu ani în urmă, el şi familia lui se aşezaseră la masa de prânz când, dintr-odată, o pisică apăruse pe una dintre ferestrele deschise cu un şobolan mort în gură. Râseseră la ideea unei pisici care să-şi aducă acasă propria mâncare la masa de prânz, şi se ridicaseră cu toţii ca s-o gonească. Altă dată, una dintre vecine pretinsese că a fost fugărită pe stradă de un şobolan. Soţul ei îl alungase cu un vătrai şi acesta dispăruse între ruinele unei case aflate în demolare.

Harris credea că toate astea aparţineau trecutului, ceea ce dovedea cât de departe de adevăr te afli atunci când locuieşti la etajul superior al unei case din King's Cross. Bănuia că mai există şobolani, dar credea că cei de la deratizare îi alungaseră acolo unde le era locul, sub pământ. Apăruseră multe companii care obţinuseră profituri mari în urma exterminării rozătoarelor. Şi totuşi, după părerea lui, nu era cine ştie ce, doar două incidente izolate care avuseseră loc în aceeaşi zi. Doar nu mai erau în secolul al XIV-lea.

CAPITOLUL 5

Bătrânii cerşetori se adunau în fiecare seară într-una dintre puţinele zone cu clădiri rămase nedemolate din East End, Londra. Era curtea unei biserici vechi, situată în apropierea aglomeratei şosele principale a Whitechapel, lângă staţia de metrou Aldgate East. Era plină de tufişuri şi de morminte deschise. Un turn singuratic era tot ce mai rămăsese în picioare dintr-o biserică altădată maiestuoasă. În acea seară se adunaseră şase cerşetori, ferm convinşi că nu îi vede nimeni din stradă. Încetul cu încetul, îşi distrugeau cu toţii sănătatea cu băuturile dubioase şi alcoolul metilic pe care le consumau. Ajunseseră cu toţii pe culmile disperării, îşi pierduseră dorinţa de a mai trăi alături de restul lumii. Rareori îşi adresau vreun cuvânt, minţile lor chinuite fiind prea ocupate cu propriile probleme ca să se mai gândească şi la alţii.

Printre ei se afla şi o femeie, greu de distins printre bărbaţi din cauza zdrenţelor pe care le purta. Mary Kelly avea patruzeci şi nouă de ani, dar arăta cu douăzeci de ani mai în vârstă. Îi înjura pe toţi ceilalţi, se blestema pe ea însăşi, şi mai ales pe Dumnezeu, acelaşi Dumnezeu pe care îl venerase în prima jumătate a vieţii ei petrecute în Irlanda. De mic copil se ducea la slujbă de trei ori în fiecare duminică şi o dată în zilele lucrătoare. Intrase până şi la mănăstire la vârsta de cincisprezece ani, dar viaţa solemnă şi ceremonioasă de acolo nu se potrivise deloc cu personalitatea ei vivace, deşi era foarte credincioasă. La scurt timp după ce se întorsese în oraşul său natal, Longford, descoperi că viaţa de acolo era prea monotonă pentru exuberanţa ei nativă. Preotul încercase să o convingă să nu părăsească oraşul, dar într-o zi, în confesional, ea îi spusese ceva ce îl făcuse să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să plece. În orice caz, mai bine pentru băieţii din oraş.

Bătrânul preot se întreba cum fusese posibil ca un copil atât de credincios să dezvolte nişte dorinţe sexuale atât de păcătoase. În cele din urmă, ajunse la concluzia că ar avea mai multe şanse de a-i salva sufletul de nestăpânit dacă ea ar rămâne în oraş sub supravegherea lui, astfel încât se duse la părinţii ei şi le ceru s-o convingă să rămână. Aceştia mai aveau şase copii mai mici de crescut, aşa că la început nu se arătaseră foarte dornici să hrănească o gură în plus, dar în mod evident, preotul paroh avea o mare influenţă asupra enoriaşilor săi. Cu toate acestea, în sâmbăta următoare, Mary mărturisi un păcat şi mai mare, de data aceasta fiind implicat tânărul preot nou angajat.

Ea plecă în lunea imediat următoare, spre marea uşurare a bătrânului preot, a cărui minte nu mai putea face faţă complexităţilor acestui locaş aşa-zis sfânt. În momentul interogatoriului direct şi aspru

care urmase, tânărul preot Aloysius negase totul, aducându-l pe părintele paroh într-o stare de confuzie şi mai adâncă. Cu siguranţă că o fată atât de tânără şi de evlavioasă n-ar fi capabilă niciodată de o asemenea minciună. Dar atunci, dacă era într-adevăr atât de pioasă precum pretindea, cum putea fi ademenită atât de tare de diavolii cărnii? Singurul său răspuns fusese să se roage pentru sufletul ei şi să ţină o slujbă care să o salveze de osânda veşnică.

Mary plecă la Dublin, unde se angajă ospătăriţă într-un bar de pe O'Connell Street. Desigur că în timpul orelor de serviciu a cunoscut mulţi bărbaţi şi nu rezistase nici unuia dintre cei care îi făcuseră avansuri.

După o vreme fusese concediată, nu din cauza proastei sale reputaţii, ci pentru că soţia proprietarului o găsise tăvălindu-se cu soţul ei printre butoaiele din pivniţă. Obţinu apoi o slujbă la cantina unei berării locale, unde bărbaţii aflară foarte curând că era o femeie uşoară. Singurul lucru care-i nedumerea era faptul că spunea de fiecare dată trei Ave Maria înainte de a se culca cu ei. În genunchi lângă pat, cu ochii închişi şi mâinile împreunate strâns, asemenea unui copil. Ar fi râs şi mai tare dacă ar fi aflat motivul rugăciunilor sale.

Prima rugăciune era pentru a nu rămâne însărcinată, a doua pentru a nu se îmbolnăvi de sifilis, iar a treia pentru a avea orgasm. De abia aflase despre orgasm de la prietenele ei de la cantină, şi îşi dăduse seama că ceva îi lipsise în toţi acei ani. Nevoia ei de sex nu fusese niciodată satisfăcută şi, fără să ştie de ce, apetitul ei sexual creştea tot mai mult. Fusese întotdeauna plăcut, însă acum, când ştia că ar putea trăi o senzaţie extraordinară, era hotărâtă să o experimenteze. Participa în continuare la liturghie în fiecare duminică şi primea Sfânta Împărtăşanie în prima vineri a fiecărei luni. În curând începu să meargă la biserică seara, de câte două-trei ori pe săptămână, ca să-şi spună rugăciunile pentru împlinirea sexuală. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi ceva rău în asta. Dumnezeu vrusese ca oamenii să se bucure de sex, altfel nu le-ar fi făcut acest dar minunat. Oare nu-şi privise ea, în copilărie, părinţii făcând dragoste în dormitorul lor de atâtea ori, fără să fie conştienţi de prezenţa ei acolo, şi nu-i auzise suspinând fericiţi şi pe mama ei strigând numele lui Iisus Hristos înainte de a se cufunda în tăcerea finală, urmată de nişte sforăituri puternice şi mulţumite?

Foarte curând, vizitele ei regulate la biserică atraseră atenţia preotului, părintele Mahar, care o trecu pe lista femeilor ce-şi ofereau serviciile în casa Domnului. Ei îi plăcea să schimbe florile şi să şteargă de praf altarul şi statuile sfinte, sperând că puţinul timp sacrificat astfel nu va trece neobservat de Dumnezeu.

Începu să ajute la vânzările de lucruri la mâna a doua, făcea vizite celor bătrâni şi bolnavi, şi se înscrise până şi în cor. Părintele Mahar

era mai mult decât impresionat de noua sa enoriaşă şi începuse să facă unele cercetări referitor la ea. Află că lucrează la fabrica de bere, la fel ca şi alţi câţiva dintre enoriaşii mai tineri. Când i-a întrebat despre Mary, fu foarte surprins de rânjetele şi răspunsurile lor precaute. Apoi, într-o zi, veni să-l vadă o anume doamnă Malone. Îi cunoştea, pe ea şi pe soţul ei, din vedere, erau persoane care veneau la biserică în mod regulat, dar nu vorbise niciodată cu ei până atunci. Ambii erau tineri, de vreo treizeci şi cinci de ani, şi păreau oameni buni şi muncitori. În acea zi ploioasă de marţi, doamna Malone avea o expresie îngrijorată, care săpa pe faţa ei atrăgătoare nişte riduri adânci, ce şi aşa aveau să devină permanente mult prea curând.

– Ah, dumneavoastră sunteţi, doamnă?…

– Malone, părinte.

– Da, doamnă Malone. Vă pot ajuta cu ceva?

Preotul avea o voce calmă, blândă, deoarece simţea întotdeauna apropierea crizelor de isterie de care aveau să fie cuprinse femeile care veneau să-i vorbească după slujbă.

Vocea lui Margaret Malone tremura încet pe când încerca să-i răspundă.

– E Tom al meu, părinte. Este…

Deodată izbucni în lacrimi şi începu să-şi caute o batistă prin geantă.

„Aşa repede”, se gândi preotul. „De cât timp o fi ţinând totul în ea, ca să ajungă să izbucnească atât de repede în faţa mea?” De obicei femeile reuşeau să spună jumătate din poveste înainte ca potopul de lacrimi să se pornească. Oftă resemnat. Auzise astfel de poveşti de nenumărate ori. Tom îi era necredincios, sau nu se mai simţea atras de corpul ei, sau începuse să o bată în fiecare vineri seara, după ce consuma câteva pahare la cârciumă. Cum putea el să aline suferinţa acestor biete femei, cum să le facă să înţeleagă că toate lucrurile trec şi că rugăciunile le ajută să facă faţă încercărilor vieţii?

– Liniştiţi-vă, doamnă Malone. Haideţi să ne aşezăm şi să-mi povestiţi totul pe îndelete.

O luă de braţ şi o conduse spre o strană din spatele bisericii. O femeie în vârstă, care purta un şal negru în jurul umerilor subţiri şi încovoiaţi, aprindea o lumânare pentru sufletul soţului său, mort de vreo şase ani, fără să le acorde vreo atenţie. Oare nu văzuse ea această imagine de atâtea ori până acum? Cu mulţi ani în urmă, stătuse ea însăşi în aceeaşi strană, povestindu-şi necazurile preotului din vremea aceea, un om înţelegător, deşi total neputincios.

În cele din urmă, Margaret Malone reuşi să-şi controleze tremurul corpului.

– Oh, părinte, Tom al meu şi-a găsit pe altcineva.

Părintele Mahar o bătu uşor pe umăr şi oftă, aşteptând ca femeia să

se oprească din nou din plâns.

– Este vorba despre o femeie de la fabrica de bere, părinte, continuă ea în cele din urmă, în vreme ce propriile lacrimi îi umeziseră părul roşcat. Şi asta se întâmplă de câteva săptămâni. Se întâlnesc în fiecare marţi şi joi. La început, mi-a spus că se duce la cârciumă, dar Deirdre Finnegan mi-a zis că i-a văzut de multe ori împreună. Şi când l-am întrebat, mi-a răspuns că ea e mai bună la…

Se opri, amintindu-şi că se adresează unui preot.

– Şi ceea ce mă doare cel mai tare, părinte, este că nici nu-i pasă. Nu-i pasă că ştiu, şi nici de copii nu-l interesează. E obsedat de ea. Nu mai ştiu ce să fac, părinte. Ce ar trebui să fac?

– Înainte de toate, nu ar trebui să te superi, doamnă Malone, încercă preotul s-o consoleze. Majoritatea bărbaţilor trec printr-o astfel de perioadă mai devreme sau mai târziu. Dar asta nu înseamnă nimic. O să vezi că, în final, tot la tine o să se întoarcă şi veţi avea o relaţie la fel de strânsă ca înainte. Fii curajoasă!

Se opri. Acum trebuie să aibă spirit practic.

– Ştii cum o cheamă pe acea femeie? Aş putea vorbi cu ea.

Nu era foarte sigur că auzise bine numele printre suspinele femeii, dar i se păruse a fi Mary Kelly.

Părintele Mahar era năucit. Era sâmbătă seara, ora confesiunilor se terminase, iar el rămăsese singur în sacristie. Mary Kelly venise la obişnuita spovedanie săptămânală şi, după ce terminase de mărturisit lista curentă de păcate uşoare, el o întrebase despre Tom Malone. Nici măcar nu încercase să nege, ci îi vorbise foarte deschis despre relaţia lor, iar când el a întrebat-o care era motivul pentru care acest lucru rămăsese nemărturisit, ea l-a întrebat de ce ar fi trebuit s-o facă. Doar nu era nimic rău în asta, nu?

Preotului nu-i venea să-şi creadă urechilor. Biata copilă chiar nu ştia că e păcat, că ceea ce făcuse ea nu era un lucru atât de nevinovat. După ce i-a mai pus câteva întrebări, a început să se îndoiască de sănătatea ei mintală.

I-a mărturisit toate aventurile anterioare, de ce se ducea la biserică în mod regulat şi de ce se ruga cu atâta zel.

Şi toate astea, de parcă era lucrul cel mai firesc din lume. Iar când îl întrebase dacă ar putea ţine o liturghie specială ca să ajungă şi ea la acel minunat orgasm despre care auzise, fusese prea şocat ca să-i mai poată răspunde ceva.

Avea nevoie de timp ca să se mai gândească, aşa că îi ceru să plece, dar să revină a doua zi, înainte de slujba de dimineaţă. Ce putea face? În mod evident fata avea nevoie atât de ajutor medical, cât şi de suport spiritual, dar cum ar putea un doctor să vindece o persoană complet imorală, iar un preot – un om care nu înţelege diferenţa între

ce e bine şi ce e rău?

Se rugă aproape toată noaptea pentru a fi călăuzit în salvarea acelei tinere nevinovate de la destinul ei distrugător de suflet. În dimineaţa următoare îi explică, plin de răbdare, de ce erau rele acele lucruri pe care le făcea şi pentru care se ruga. Nu era rău dacă îşi găsea un om pe care să-l poată iubi şi cu care să se căsătorească în cele din urmă, să facă dragoste pentru a ajunge la acea uniune sfântă şi a avea copii, dar era rău dacă îşi oferea trupul atât de preţios oricărui bărbat care tânjea după el, şi asta doar pentru a-şi satisface dorinţa lacomă care o stăpânea, distrugând astfel spiritul Sfântului Duh, care sălăşluia în ea. Dumnezeu o iubea şi voia să fie fericită, dar pentru asta trebuia ca ea să respecte acest dar minunat care-i fusese oferit, şi pe care trebuia să-l păstreze doar pentru căsnicie.

Ea râsese, dar nu în semn de sfidare, ci deoarece credea că preotul era puţin cam prostănac. Creierul ei se blocase şi refuza să accepte ideea că sexul ar putea fi considerat drept ceva rău. Cândva îi sorbea fiecare cuvânt cu veneraţie, acum însă îl trata ca pe un copil care nu vorbea serios.

El continuă, vorbindu-i despre bolile pe care le-ar putea contracta, despre familiile pe care le-ar putea distruge, cum toate astea ar face-o nefericită, însă fără nici un rezultat. Rămăsese aceeaşi persoană drăguţă, inocentă şi tânără, dar era ca şi cum o parte din creierul ei ferecase o uşă, refuzând accesul oricărui argument.

În cele din urmă, trebui să-i sugereze să consulte un medic, un bun prieten de-al lui, care să-i vorbească şi s-o ajute să se întoarcă pe calea cea bună. Ea acceptă, deşi considera că nu era o idee bună, dar, dacă asta avea să-l mulţumească pe preot, avea să-i urmeze sfatul. I-a făcut o programare pentru miercurea următoare, dar, din acel moment, părintele Mahar n-a mai văzut-o niciodată pe Mary Kelly.

Mary se mută în altă parte a Dublinului şi se angajă din nou ca barmaniţă, continuând să trăiască la fel ca înainte. Se ducea la o altă biserică, dar de această dată se arătă mai prudentă în relaţia ei cu preotul de acolo.

Într-un târziu, întâlni un bărbat care putea să-i satisfacă nevoile, şi, în mod surprinzător, îl cunoscuse chiar la biserică. Timothy Patrick era un om imens din toate punctele de vedere. Avea tenul roşcat şi strălucitor al irlandezului de rând, părul blond şi aspru, mâini uriaşe şi urechi clăpăuge. Avea un apetit enorm pentru mâncare şi pentru viaţă, un apetit pe măsura lui. De asemenea, era un om bun, nu neapărat religios, dar cinstit şi demn de încredere.

De îndată ce au dat cu ochii unul de celălalt la slujbă, în timp ce el trecea cu cutia pentru chetă, instinctul le-a spus că apăruse în sfârşit cineva pe măsura vitalităţii lor. Aşa cum îşi imagina, el o aşteptă la

ieşirea din biserică şi o conduse până acasă. De atunci se întâlneau în fiecare seară, iar în cea de a şaptea zi, a dus-o la un hotel unde au făcut dragoste.

Pentru el, acela a fost cel mai satisfăcător act sexual pe care îl experimentase vreodată; pentru ea, acela fusese răspunsul la toate rugăciunile anterioare. El râsese când o văzuse îngenunchind lângă pat şi rugându-se înainte de a face dragoste, dar a fost de-a dreptul mişcat când, la final, a rostit o rugăciune de mulţumire, considerând gestul ei drept un compliment la adresa lui.

La început, Mary se cam speriase când i-a văzut mărimea şi s-a simţit cuprinsă de furnicături din cauza emoţiei. Era proporţională cu personalitatea sa. Enormă. La început fusese delicat, mai delicat decât oricare alt bărbat cu care fusese, dar, la insistenţele ei, devenise sălbatic, penetrând-o cu o forţă incredibilă, în timp ce mâinile îi frământau neîncetat sânii, umerii şi coapsele. Iar ea i-a răspuns cu toată puterea, fără să-i permită nici un moment să o domine, muşcând, zgâriind până când scosese un strigăt frenetic. Apoi îşi simţise întregul corp eliberându-se, şi membrele încordate relaxându-se. Plângea, în timp ce el, încă în ea, îi mângâia delicat sprâncenele, zâmbind şi vorbind.

Atunci, ea şi-a spus rugăciunile, iar el a aşteptat în linişte, cu privirea aţintită asupra capului ei aplecat. De îndată ce terminase, începuse să râdă şi sărise înapoi în pat, unde au mai făcut dragoste de câteva ori în acea noapte.

Se întâlneau în fiecare zi şi făceau dragoste de câte ori erau singuri, dorinţa lor reciprocă nediminuându-se cu trecerea timpului, ci crescând din ce în ce mai mult. În cele din urmă, Timothy îşi anunţă intenţia de a pleca în Anglia în căutarea unei slujbe mai bine plătite şi îi ceru lui Mary să-l însoţească.

Problema căsătoriei nu se punea în discuţie, dar ea acceptase nerăbdătoare să plece şi, în numai trei săptămâni, locuiau împreună în nordul Londrei. El şi-a găsit de lucru pe un şantier, iar ea s-a angajat ca barmaniţă. Credinţa ei în Dumnezeu era mai puternică decât fusese vreodată şi îi mulţumea mereu, în biserică, acasă şi chiar în autobuz, în drum spre serviciu. Preţuia mult această iubire proaspăt întâlnită şi ştia că nici un alt bărbat nu ar fi capabil vreodată s-o satisfacă aşa cum o făcea Timothy, dar nu încercase nici măcar o dată să-l forţeze să se căsătorească.

Când a început războiul, el s-a înrolat, în ciuda protestelor ei. Deşi era foarte mândră de el şi de faptele lui, se temea să fie despărţiţi, căci, deşi era conştientă că nici un alt bărbat n-ar putea să o satisfacă aşa cum o făcea el, se întreba dacă va fi suficient de puternică să reziste tentaţiei de a căuta în altă parte împlinirea sexuală. Timothy plecă şi, după patru zile, primi o scrisoare prin care îi cerea să se

căsătorească cu el de îndată ce va veni în permisie. Atunci ştiuse că va putea aştepta.

Însă, după trei săptămâni, Timothy muri, zdrobit de un tanc în timpul unor manevre desfăşurate pe timp de noapte. Nimeni nu ştia cum se întâmplase; îi descoperiseră trupul, în dimineaţa următoare, cu torsul minunat zdrobit, pe un câmp, la vreo opt sute de metri de unitate. Nimeni nu ştia cum ajunsese acolo, sau de ce se afla acolo, dar fusese înregistrat drept prima victimă de război. Câteva săptămâni mai târziu, unul dintre prietenii lui de instrucţie venise să o viziteze pe Mary şi îi spusese că Timothy luase pe furiş o sticlă de whisky pentru „a se încălzi pe frigul acela năprasnic" şi se plimbase de unul singur toată noaptea. Soldatul crezuse că colegii săi găsiseră sticla spartă împreună cu trupul lui şi încercase să muşamalizeze povestea spre binele lui Timothy şi al armatei.

Atunci, Mary şi-a pierdut încrederea în Dumnezeu. Îi oferise prea multe şi apoi distrusese totul dintr-o singură lovitură, un lucru pe care mintea ei refuza să accepte. Începuse să-l urască pe Dumnezeu aproape la fel de mult cum îl iubise cândva. A fost prinsă de trei ori în timp ce încerca să dea foc bisericii catolice. Au închis-o într-un ospiciu, dar au eliberat-o după două luni, pentru că fusese un pacient model. În cea de-a doua zi de libertate, un preot şi-a pierdut auzul, când ea i-a înfipt cuţitul în urechea stângă prin paravanul de lemn sculptat al confesionalului. A fost declarată nebună şi închisă din nou în ospiciu. Când a fost eliberată, războiul se terminase, aşa că a revenit în mijlocul unei lumi mult prea preocupate de propriile răni ca să îi mai pese şi de ale ei.

Decăderea ei a fost inevitabilă. Încă mai tânjea după satisfacţie şi o căuta în singura modalitate posibilă, dar de data asta o făcea ca pe o meserie. A început să bea foarte mult şi, curând, bărbaţii au început să o plictisească. Nici unul nu se ridica la nivelul lui Timothy. Începu să-şi bată joc de clienţi, de încercările lor eşuate de a o excita şi râdea de orgasmele lor jalnice. Într-o noapte, un bărbat solid, mândru de bărbăţia lui, îi sparse nasul când ea îndrăzni să râdă de el. Începu să piardă bani, căci unii bărbaţi refuzau să-i plătească serviciile după ce fuseseră trataţi cu un sarcasm demoralizator, dar tot nu se putea abţine de la comentariile batjocoritoare privitoare la prestaţia lor în pat. Poliţiştii o cunoşteau ca fiind hărţuitoarea prelaţilor; obişnuia să urmărească un preot câţiva kilometri, fie înjurându-l, fie oferindu-i trupul, până când bietul om nu avea altceva de făcut decât să intre în cea mai apropiată secţie de poliţie.

Fusese de multe ori închisă la ospiciu, dar de fiecare dată scăpa pentru că era un pacient model. În cel din urmă se îmbolnăvi de gonoree şi, în stadiul incipient, când a aflat de ce suferă, se amuza îmbolnăvindu-i pe toţi cei cu care se culca. În curând, se trezi în

stradă, când proprietarul căzu victimă batjocurii şi bolii ei. Frumuseţea îi pălise, arăta foarte neîngrijit şi mintea ei nu mai percepea deloc realitatea. Găsi locuinţă alături de un grup de imigranţi pakistanezi în Brick Lane, unde stătu câţiva ani, timp în care toţi bărbaţii s-au folosit de ea, pe rând sau în grup, după care, plictisiţi, au azvârlit-o în stradă. Într-o seară, se întoarse şi turnă gaz printre zăbrelele de la subsolul casei, aprinse o cutie de chibrituri şi o aruncă înăuntru. Un pompier şi cinci dintre pakistanezi au murit în incendiul care a distrus întreaga casă, dar nimeni nu a bănuit că Mary fusese cea care-l provocase.

Într-o zi a fost găsită pe jumătate moartă pe un şantier. A fost nevoie de câteva luni de spitalizare pentru a i se vindeca toate bolile şi, când doctorii şi-au terminat treaba, a fost preluată de Armata Salvării. I-au găsit o locuinţă, i-au cumpărat haine noi şi i-au oferit o slujbă la o spălătorie. Erau siguri că o pot salva de ea însăşi.

Şi aproape că reuşiseră. Muncea din greu, corpul său maltratat începuse să-şi recapete vigoarea, mintea ei ferecase o altă uşă, de această dată lăsând în urmă amintirile. Dar, pe măsură ce se întrema, corpul ei începea să-şi ceară recompensa. Din nefericire, nu avea legătură decât cu ofiţerul de la Armata Salvării, care o vizita de două ori pe săptămână în apartamentul ei de la subsol. Când a încercat să-l seducă, el a făcut greşeala de a-i cere să se îndrepte către Dumnezeu. Dintr-odată îşi aminti bucuria de care El o privase, după tot devotamentul ei faţă de Biserica Lui. Când îşi găsise recompensa, pe Timothy al ei, El i-l luase de lângă ea, şi până şi servitorii Lui, preoţii, încercaseră să o împiedice a mai căuta acea fericire. Şi acum, acest alt om al lui Dumnezeu, acest aşa-zis „soldat" al lui Dumnezeu, încerca să o respingă, ascunzându-se în spatele Lui, folosindu-se de numele Lui, amintindu-i de trădarea *Lui*.

Ofiţerul Armatei Salvării plecă atunci când delirul ei isteric se transformă în violenţă fizică. Mary părăsi apartamentul şi hoinări pe străzi, oferindu-şi trupul tuturor bărbaţilor care treceau, înjurându-i şi blestemându-i când o refuzau, unii batjocorind-o, majoritatea temându-se însă de vorbele ei nebuneşti. În cele din urmă, trebui să-şi găsească consolarea într-o sticlă de Johnny Walker, cumpărată din amărâtele ei de economii din banii câştigaţi de la spălătorie.

În acea noapte, o ambulanţă a fost chemată la un veceu public în Angel, Islington, unde îngrijitoarea găsise o femeie zăcând inconştientă într-una dintre cabine. La început crezuse că e beată, căci mirosea puternic a alcool, dar apoi a văzut sângele care-i curgea dintre picioare. Medicului i-au trebuit două ore ca să îndepărteze toate cioburile din vaginul lui Mary, care căutase consolare în sticla de whisky în mai multe feluri.

Mary Kelly îşi privi cei cinci tovarăşi. Pe chip i se citea dispreţ. Bătrâni murdari şi uscăţivi. Nici unul dintre ei nu era bărbat adevărat. Nici unul nu avea să-şi împartă băutura cu ceilalţi. Ei, măcar în seara asta avea şi ea sticla ei, şi nu era cu alcool metilic. Era un whisky bun. Nu-i trebuiseră decât trei zile ca să strângă bani suficienţi pentru a cumpăra o jumătate de sticlă. Şi îi câştigase foarte uşor, căci se dusese în West End, la cozile de la cinema şi de la teatru, unde stătuse cu mâna întinsă, holbându-se la oameni, gata să primească bani, în timp ce cu cealaltă mână se scărpina. Se scărpina în cap, la subsuori, la sâni. Abia când mâna începea să-i coboare spre pantaloni începeau să scoată banii.

Şi iat-o acum, printre mormintele şi ruinele bisericii. Ajunsese aşa după ani întregi de sărăcie şi frământări mentale şi trupeşti. Dar se afla printre cei distruşi de viaţă, asemenea ei. Desfăcu dopul şi ridică sticla la gură cu mâna tremurândă.

– Ce bei acolo, Mary? se auzi o voce din întuneric.

– Ia mai du-te naibii!

Mary ştiuse că asta o să se întâmple, că ceilalţi vor vedea băutura ei şi vor începe să-i ceară câte o picătură, doar o înghiţitură, dar nu putuse rezista impulsului de a veni aici să se mândrească, să-i facă pe bărbaţi să se dea pe lângă ea. Ştia că ar fi făcut chiar şi dragoste cu ea pentru o picătură şi atunci ar fi putut râde de ei şi mai mult. Bătrânii ar face abstracţie de mizeria ei, iar ea ar uita de a lor, în timp ce ar încerca cu disperare să obţină o erecţie a penisurilor jalnice, astfel încât să o poată regula, câştigându-şi astfel băutura. Însă nu reuşiseră niciodată şi ea nu făcea decât să râdă şi să se amuze de expresia nefericită întipărită pe feţele lor respingătoare.

– Hai, Mary, spune-ne ce bei!

Cineva înaintă, târându-se, înspre ea.

– Nu-i treaba ta, jigodie, răspunse Mary, cu accentul irlandez păstrat după atâţia ani.

Alte capete se ridicară ca trezite din amorţeală şi se întoarseră spre ea. Silueta se apropie. Doi ochi galbeni, plini de urdori, se uitau la sticla pe care ea o ţinea cu ambele mâini.

– Haide, Mary, sunt eu, Myer. Cei doi ochi priveau viclean spre sticla de whisky aproape plină. Ştiu ce-ţi place, Mary, dă-mi o picătură şi ţi-o fac eu.

– Tu, îl luă Mary în râs. Îmi amintesc de data trecută. Nici n-ai fost în stare s-o găseşti, nu-i aşa? Mary începu să râdă, cu umerii scuturându-i-se de atâta efort. Tu!

Bătrânul începu şi el să chicotească.

– Aşa e, Mary, dar de data asta va fi altfel. Degetele lui soioase începură să desfacă neîndemânatic nasturii de la pantaloni.

Mary râdea, legănându-se înainte şi înapoi, bând nestingherită din

sticlă.

– Stai puţin, Mary, că o înveselesc imediat. Myer râdea, oprindu-se din când în când cu o faţă concentrată. Nu-l bea pe tot, Mary.

Privirea nedumerită a bărbatului se transformă într-un zâmbet triumfător când reuşi să scoată la iveală rezultatul trudei sale.

Râsul lui Mary deveni aproape isteric când arătă cu mâna spre penisul lui fleşcăit.

– Cu ăla n-ai putea regula nici măcar un mentosan, prostănac bătrân ce eşti, strigă ea.

Chiar în acel moment, o mână înşfăcă gâtul sticlei.

– Dă-o-ncoace, târfă ce eşti, spuse un alt bărbat, aruncându-se asupra ei, cu faţa aproape ascunsă de barba şi părul creţ, crescut sălbatic. Dar mâna lui nu avea putere deloc, în timp ce Mary era însufleţită de whisky şi de atâta râs. O trase înapoi, ghemuindu-se asupra sticlei şi băgând-o între coapse. Bărbatul cu barbă o lovi uşor peste ceafă, dar Mary râdea şi mai tare.

Bătrânul Myer căuta pe bâjbâite sticla între genunchii ei, dar Mary o ţinea strâns.

– Doar o gură, Mary, numai una, se rugă el.

Dintr-odată, celălalt bărbat o lovi, după care o apucă de părul încâlcit, trăgându-i capul pe spate şi strigând obscenităţi. Ea îi dădu una cu mâna, doborându-l pe spate, în timp ce Myer se aruncă asupra sticlei. Se îndoi de durere, când fu lovit în vintre de un genunchi osos.

Ceilalţi trei bătrâni înaintau ghemuiţi, cu privirea aţintită asupra sticlei. Bărbosul se ridică cu greu în picioare şi se apropie, clătinându-se ca un taur furios, dar Mary îşi înfipse degetele în ochii lui, iar el căzu în genunchi, sângerând. Ea se întoarse să-i înfrunte pe ceilalţi doi, care se retrăseseră speriaţi.

– Nenorociţilor! strigă ea. Se întoarse cu spatele la ei, în timp ce Myer stătea în patru labe, cu ochii înlăcrimaţi, încă rugându-se de ea, bărbosul se freca la ochi, iar ceilalţi erau ghemuiţi la pământ. Sorbi zgomotos din sticlă, apoi încercă să apuce marginile fustei, ceea ce reuşi din a doua încercare, o ridică până la brâu şi le arătă fundul gol. Apoi dispăru printre tufişuri, râzând batjocoritor.

Se opri lângă un mormânt vechi, continuând să râdă şi bolborosind ca pentru sine.

„Bărbaţii sunt toţi la fel. Sunt slabi cu toţii.”

Se distrase bine în seara asta, râsese de toţi. Se gândi la Myer şi la penisul lui minuscul, ca un viermişor alb în lumina lunii. Ce patetic! Nu cunoscuse pe nimeni care… ba da, fusese cineva. Dar cine? Cu ani în urmă… bău din sticlă, încercând să-şi amintească pe cine iubise ea cândva, cine era cel care îi oferise vreodată ceva? Dar ce? Ce i se oferise? Nu-şi mai amintea.

Piatra o izbi în gâtul dat pe spate în încercarea de a bea din sticlă.

Căzu pe burtă, iar vagabondul bărbos îi smulse sticla din mână. Luă o înghiţitură zdravănă, în timp ce ceilalţi loveau femeia care gemea, întinsă la pământ. Apoi Myer luă sticla şi bău cu lăcomie din lichidul tare, trecându-l mai departe doar atunci când arsura din gât îl făcu să se înece şi să stropească în jur. Bărbosul se legăna încoace şi încolo, uitându-se la corpul crispat al lui Mary. O cunoştea pe târfa asta, o văzuse mai devreme râzând de prietenii lui, şi de el atunci când încercase să-i facă o favoare. Ridică o cărămidă mare şi o izbi peste faţă cu putere.

Înşfăcă sticla din mâna unui tip slab, care de abia intrase în posesia ei, şi bău. Stând cu toţii în cerc, la doar câţiva paşi de trupul nemişcat al lui Mary, terminară de băut whisky-ul, după care se întoarseră la alcoolul lor metilic.

Mary Kelly era la un pas de moarte. Craniul îi fusese fracturat de cărămidă şi sângera abundent. Avea două coaste rupte şi o tăietură adâncă la gât. Zăcuse în noroi multă vreme, agonizând, şi, în scurt timp, avea să moară. Numai buzele i se mişcau în ceea ce părea a fi o rugăciune mută, mereu aceeaşi, şi degetele care încercau să numere la nesfârşit până la zece.

Cei cinci tovarăşi ai ei dormeau ghemuiţi alături.

Primul şobolan se apropie precaut de ea, mirosul de sânge învingând orice urmă de teamă, fără însă a-i ştirbi viclenia. Era mult mai mare şi mai închis la culoare decât ceilalţi şobolani care îl urmau. Se opri la câţiva paşi de Mary, ceilalţi îngrămădindu-se în urma lui, în timp ce el tremura de încordare.

Dintr-odată, sări la rana deschisă de la gâtul ei, afundându-şi adânc incisivii uriaşi şi sugând sângele prin încordări violente ale corpului puternic. Mary încercă să se mişte, dar pierduse prea mult sânge şi era prea slăbită, iar şobolanul îi rodea acum corzile vocale. Corpul i se cutremură, când, deodată, o altă apariţie păroasă îşi îngropă capul pe jumătate în părul încâlcit, care-i acoperea rana din creştetul capului. Îşi arcui spatele, în timp ce terminaţiile nervoase se încordau, şi căzu din nou pe burtă. Un alt şobolan o trăgea de ureche. Brusc, tot corpul îi fu acoperit de creaturi, care scoteau nişte sunete stridente, în vreme ce altele dădeau năvală din întuneric, mirosul de sânge fiind acum mult mai puternic decât înainte. Şi aşa luă sfârşit viaţa nefericită a lui Mary Kelly. Preoţii nu reuşiseră niciodată să-i salveze sufletul, dar, de fapt, nu pe acesta şi-l pierduse cu adevărat, ci mintea.

Şobolanii i-au golit trupul de sânge şi i-au ros carnea până când din corpul ei n-au mai rămas decât oasele şi câteva bucăţi de piele. Nu a fost un proces de durată pentru că erau mulţi. Atât de mulţi, încât unii nici nu se săturaseră. Pofta lor de carne umană fusese doar stârnită şi voiau mai mult. Printre ei se aflau câţiva şobolani mai mari, care

începură să înainteze spre cei cinci bărbaţi care dormeau în apropiere.

Acum, în timp ce roiau printre cele cinci trupuri, nu mai erau deloc precauţi. Doi dintre bărbaţi nu mai aveau scăpare, căci li se smulseseră ochii din cap în timp ce dormeau. Se târau orbeşte în mijlocul măcelului, cu şobolanii agăţaţi de carnea lor sângerândă.

Bărbosul se ridicase în picioare, aruncându-şi de pe faţă un corp care se zbătea odată cu o bucată din obraz. Dar, pe când se ridica, un şobolan mai mare se aruncă spre vintrele lui, retezându-i organele genitale cu o smucitură puternică a corpului. Vagabondul ţipă şi căzu în genunchi, apăsând cu mâinile între picioare pentru a opri şuvoiul de sânge, dar fu imediat atacat şi acoperit de un val de corpuri negre şi păroase.

O altă formă zburlită îşi afundă capul în carnea de pe mâinile sale şi bărbosul se contorsionă, corpul său fragil tresărind din cauza suspinelor şi a plânsului. Şobolanii îi smulseră degetele şi săriră la ceafa şi la spatele lui expus. Stătea ghemuit, în timp ce şobolanii îl mâncau de viu.

Myer fugea. Fugea mai repede decât o făcuse vreodată şi aproape că scăpase. Dar, în întuneric şi cuprins de panică, dădu peste o lespede de mormânt. Sări peste ea şi aterizâ pe spate. Brusc, şobolanii năvăliră peste el, dinţii lor extrem de ascuţiţi sfâşiindu-i rapid corpul bătrân şi firav.

Pe strada principală ce împrejmuia ruinele se adunaseră o mulţime de gură-cască. Auziseră ţipetele şi agitaţia, dar nimeni nu îndrăznea să intre în curtea întunecată a cimitirului. Nu se vedea nimic prin frunziş, dar ştiau ei cine îşi face veacul printre ruinele acelea, aşa că nu erau deloc nerăbdători să facă investigaţii.

În cele din urmă îşi făcură apariţia doi poliţişti, urmaţi îndeaproape de o maşină de intervenţie. Un proiector puternic a fost îndreptat spre cimitir şi trei poliţişti cu lanterne au intrat.

Se întoarseră după numai trei minute, albi ca ceara. Unul se duse la marginea drumului, unde vomită.

CAPITOLUL 6

Harris se trezi speriat şi întinse automat mâna după ceasul care suna ascuţit. Ţârâitul îl luă prin surprindere, speriindu-l de fiecare dată. În ultima vreme se obişnuise să se trezească cu doar câteva minute înainte ca alarma să pornească, aşteptând primul ţârâit exploziv, pe care îl oprea imediat cu o mişcare rapidă a mâinii, după care mai moţăia vreo douăzeci de minute.

Dar, în această dimineaţă, alarma îl surprinsese cufundat într-un somn adânc. Încercă să-şi amintească ce visase. Era ceva legat de nişte dinţi, nişte dinţi ascuţiţi, care sfâşiau…

„La naiba!", se gândi el. Erau *şobolani. Mii de şobolani.* Îşi aminti că era noapte şi că, uitându-se pe fereastră, văzuse în stradă mii de şobolani, care îl priveau, complet nemişcaţi în lumina lunii. Erau mii de ochi răutăcioşi. Apoi ţâşniseră înainte, făcând praf uşa de la intrare şi îngrămădindu-se pe scări. Slavă Domnului că sunase ceasul!

Se întoarse pe o parte gemând şi o cuprinse cu braţul pe cea care dormea ghemuită lângă el.

– 'Neaţa, Jude.

Fata se ghemui şi mai tare, gemând încet.

Harris îi atinse cu limba spatele gol, făcând-o să tresară de plăcere. Îşi strecură mâna printre braţele şi coapsele ei strânse, mângâind-o încet pe abdomenul fin. Ea se întoarse încet cu faţa la el, întinzându-şi mâinile şi picioarele în acelaşi timp.

– Bună, spuse ea, sărutându-l.

O trase mai aproape şi se lipiră unul de celălalt.

– E târziu, spuse el.

– Nu e chiar atât de târziu.

– Ba da. Îşi trecu degetele peste partea interioară a coapselor ei, tachinând-o. Nu ţi-a ajuns aseară?

– Nu, răspunse ea, sărutându-l pe pleoape.

– Mie cam da. Râzând, îndepărtă aşternuturile şi spuse: E momentul să te duci în bucătărie şi să pui oalele şi tigăile alea în funcţiune.

– Porcule!

O privi punându-şi halatul şi apoi ieşind din cameră. Rămase întins, gândindu-se la Judy, în timp ce în bucătărie uşile dulapului se deschideau şi se închideau, apa umplea ceainicul, iar muzica răsuna la Radio One.

Locuiau împreună de vreo şase sau şapte luni şi se iubeau din ce în ce mai mult. Ea era creator de modă, şi încă unul destul de bun. Se cunoscuseră la o petrecere a unui prieten comun. În acea seară dormiseră împreună, dar ea nu acceptase să facă dragoste. Desigur că el încercase, dar ea îl respinsese cu blândeţe şi, spre marea lui

surprindere, a doua zi se bucurase că fata reacţionase astfel. Câteva săptămâni mai târziu, când şi-au dat seama că erau îndrăgostiţi, a întrebat-o de ce îl lăsase să rămână cu ea în acea primă noapte, dar nu acceptase să fie a lui. Ea nu putuse să-i explice de ce, pentru că nici măcar ea nu înţelegea. Nu faptul că nu făcuseră dragoste, ci de ce anume acceptase să doarmă alături de el. Nu mai dormise cu nimeni până atunci şi, deşi fusese logodită timp de doi ani, nu făcuse dragoste niciodată, ci se mulţumise doar cu mângâieri.

Doar că în acea noapte se simţise puţin „mişcată", şi într-un fel aproape că-i părea rău pentru el. La prima vedere, părea foarte sigur pe el şi încrezător, dar de fapt nu era decât un „băieţel neajutorat". Îi zâmbise zicându-i că aceea era modalitatea lui de a atrage femeile, dar ea dăduse din cap răspunzând:

– Da, aşa se pare. Dar toate astea ascund un suflet cu adevărat rătăcit. Harris, tu eşti un om cu multe feţe.

Fusese impresionat. Era chiar flatat că cineva ar putea fi suficient de interesat de persoana lui ca să încerce să-l caracterizeze, aşa cum o făcuse ea. Continuase prin a-i explica de ce nu îl putea lăsa să plece în acea seară, pentru că voia să fie împreună, dar că nu putea ridica ultima barieră de apărare până ce nu avea să fie sigură de el. Şi de ea.

Câteva luni mai târziu au închiriat un apartament în King's Cross şi s-au mutat împreună. Discutaseră despre căsătorie şi hotărâseră că deocamdată nu era de actualitate. Urmau să locuiască împreună cel puţin un an şi să decidă după aceea. Fie o vor face, fie nu.

Uneori, de obicei când era singur, se lăsa copleşit de vechea reticenţă şi îşi spunea: „Ai dat peste ceva nemaipomenit, fiule." Dar când era cu Judy, când se plimbau, se ţineau de mână sau făceau dragoste, tandreţea alungă orice urmă de asprime din sufletul lui.

Vocea lui Judy răsună din bucătărie, întrerupându-i şirul gândurilor.

– Micul dejun e aproape gata, leneşule.

Sări din pat, îşi puse un halat vechi albastru şi se îndreptă spre baia din hol. Apoi se duse la uşa de la intrare ca să ia ziarul. La întoarcere, o sărută pe Judy pe gât, după care se aşeză la masa micuţă.

– Ce bine că m-ai chemat, altfel credeam că îmi va exploda vezica.

Judy îi aduse şuncă şi roşii, şi se aşeză să-şi mănânce oul fiert tare. El nu suporta să mănânce ouă dimineaţa.

Despături ziarul *The Mirror* ca să treacă în revistă titlurile articolelor. De obicei citea gazeta în autobuz, în drum spre şcoală – şi îi plăcea la nebunie să-l lase desfăcut în cancelarie, stârnind dezaprobarea colegilor, care considerau că orice alte cotidiene cu excepţia *The Times* şi *The Guardian* erau comicsuri –, dar arunca mereu o privire asupra titlurilor la micul dejun.

– Iisuse, ia ascultă aici! murmură el cu gura plină de pâine. Şase

vagabonzi mâncaţi de vii de şobolani. Aseară târziu, poliţia a fost chemată la un loc părăsit din Stepney, după ce trecătorii au auzit ţipete şi zgomotele unei lupte violente dinspre ruinele vechiului cimitir St. Anne. În urma investigaţiilor, poliţiştii au descoperit cadavrele a şase persoane, aparent ucise de şobolani, câteva rozătoare smulgând încă bucăţi din trupurile acelor nefericiţi. Zona a fost imediat izolată, iar poliţiştii, purtând echipamente de protecţie şi asistaţi de personal de la o companie de deratizare, au cercetat ruinele în căutarea vizuinii şobolanilor, dar nu au reuşit să dea de urma nici unuia dintre ei. Ceva mai devreme, în aceeaşi zi, Karen Blakely, o fetiţă de un an şi o lună, şi câinele ei au fost atacaţi şi ucişi de şobolani în propria casă. Mama fetiţei, Paula Blakely, este încă ţinută sub sedative în spital, şi se spune că este foarte grav bolnavă. Se va constitui o comisie de anchetă pentru a…

Harris termină de citit articolul în linişte, iar Judy se apropie şi se aplecă peste umărul lui.

– Este îngrozitor. Se cutremură şi se ghemui lângă el. Cum se poate întâmpla una ca asta în zilele noastre?

– Ştiam eu că mai există câteva mahalale, dar nu credeam că încă mai sunt condiţii atât de proaste încât să permită înmulţirea unor astfel de creaturi. Scutură din cap nedumerit. Trebuie să fie vorba despre femeia pe care am văzut-o ieri la spital. Şi Keogh. Şi el a zis că a văzut doi şobolani imenşi. Se pare că nu a exagerat deloc. Ce naiba se întâmplă?

Se îmbrăcară şi părăsiră apartamentul împreună. Cum trebuiau să se îndrepte în direcţii diferite, Harris spre East End, iar Judy spre marele centru comercial din West End, pentru care crea modele de îmbrăcăminte, se sărutară de rămas-bun în mijlocul străzii şi o apucară fiecare pe drumul lui.

În autobuz, Harris analiză chestiunea referitoare la şobolani şi se întrebă dacă între cele trei incidente există vreo legătură. Era vorba de o pură coincidenţă, sau chiar aveau ceva în comun? Să fi fost aceiaşi şobolani, sau de mai multe grupuri? Hotărî să-i pună lui Keogh mai multe întrebări, dar apoi îşi aminti că băiatul nu va veni la şcoală în acea zi. Ei, nu contează, e bine şi mâine.

Dar se părea că pentru Keogh nu va mai exista un „mâine”. Când Harris ajunse la şcoală, fu chemat în biroul directorului unde i se spuse că băiatul avusese febră mare noaptea trecută şi fusese dus de urgenţă la spital, aflându-se acum în stare critică. Cei de la spital sunaseră şi întrebaseră dacă mai era cineva cu el în momentul când fusese muşcat de şobolani. Şi dacă profesorul care îl însoţise la spital cu o zi în urmă ar putea să treacă pe acolo.

– Da, o să le dau elevilor o temă şi o să mă duc imediat, îi zise Harris domnului Norton, care părea foarte îngrijorat.

– M-am ocupat eu de asta, răspunse directorul. Du-te acum. Au insistat că este foarte urgent. Încearcă să nu întârzii.

Harris părăsi şcoala, îndreptându-se repede către spital. Când ajunse, începu să explice cine este, dar recepţionera îl aştepta deja şi îl duse de urgenţă într-un birou din capătul clădirii şi îi ceru să aştepte acolo. De abia se aşezase, când uşa se deschise şi trei bărbaţi dădură buzna în încăpere.

– Dumneavoastră sunteţi profesorul băiatului? se interesă primul, ocolind biroul. Îşi lăsă să cadă trupul pântecos pe un scaun cu o mişcare ostenită, ochii obosiţi abia zărindu-l pe Harris. Făcu un semn către ceilalţi doi bărbaţi, înainte ca Harris să poată răspunde. Doctorul Strackley – medicul dădu din cap – şi domnul Foskins de la Ministerul Sănătăţii. Foskins îi întinse mâna profesorului, care i-o strânse. Iar numele meu este Tunstall şi sunt administratorul spitalului. Bărbatul de la birou termină prezentările, în timp ce răsfoia un teanc de hârtii. Privirea i se opri asupra uneia dintre ele, pe care începu să o studieze cu atenţie, întrebând în acelaşi timp:

– Dumneavoastră cum vă numiţi?

– Harris. Cum se simte Keogh?

Tunstall ridică privirea de pe document.

– N-aţi aflat?

Lui Harris îi îngheţă inima la auzul tonului vocii administratorului.

– Din păcate, a murit noaptea trecută.

Harris dădu din cap fără să-i vină a crede.

– Dar nu a trecut decât o zi de când a fost muşcat.

– Da, domnule Harris. Ştim asta. Doctorul înaintă şi se sprijini de birou, privindu-l atent pe profesorul năucit. De aceea v-am şi cerut să veniţi. Dumneavoastră l-aţi adus ieri pe băiat aici. Poate că ne puteţi spune cum şi unde a fost muşcat.

– Dar o simplă muşcătură nu te poate ucide. Şi încă într-o singură zi. Harris dădu din cap, privindu-i pe cei trei bărbaţi şi ignorând întrebarea doctorului.

Tunstall vorbi mai tare, punând hârtiile deoparte.

– Pare imposibil, nu-i aşa? I se face deja o autopsie ca să se constate dacă Keogh suferea cumva de vreo altă maladie. Ne-am gândit că e posibil ca muşcătura să fi accelerat evoluţia unei afecţiuni nedepistate. Dar această teorie pare a fi fost infirmată, deşi mai facem unele analize. Vedeţi, ieri a mai fost adusă aici şi o femeie – poate că aţi citit despre asta în ziare; fiica ei a fost omorâtă de şobolani şi a fost atacată şi ea atunci când a încercat să o salveze. A murit acum două ore.

– Asta înseamnă că oricine intră în contact cu şobolanii şi este muşcat de unul dintre ei…

Foskins îl întrerupse, înainte ca Harris să poată termina ce avea de spus.

– Da, domnule Harris. Odată ce este muşcată, o persoană nu mai are decât douăzeci şi patru de ore de trăit. De aceea este vital să aflăm cât se poate de multe despre aceşti şobolani. Fac parte, în mod evident, dintr-o specie necunoscută, sau cel puţin de noi, aici, în Anglia. Din câte am auzit, sunt extraordinar de mari…

– Vrem să ştim tot ce v-a povestit băiatul despre incident, spuse Tunstall nerăbdător.

– Desigur, aprobă Harris, dând din cap. Dar cum au murit? De ce au murit? Se uită pe rând la cei trei bărbaţi. În încăpere se lăsase o linişte apăsătoare.

În cele din urmă, doctorul îşi drese glasul şi-l privi pe administrator.

– Mi se pare corect să avem încredere în domnul Harris. Cred că ne putem baza pe discreţia lui şi presupun că ne-ar putea ajuta în caz că ar cunoaşte bine această zonă.

– Aici m-am născut. Cunosc împrejurimile şi ştiu exact unde a văzut Keogh şobolanii.

– Foarte bine, spuse Tunstall suspinând. Dar trebuie să înţelegeţi că nu puteţi spune nimănui nimic din cele ce veţi auzi în acest birou. Încă nu suntem siguri cu ce ne confruntăm şi, până vom afla, chestiunea trebuie tratată cu cea mai mare discreţie. Nu vrem ca oamenii să intre în panică din cauza unui incident izolat.

– Cum ar fi cei şase vagabonzi mâncaţi de vii, exclamă Harris.

– Da, da, domnule Harris, ştim că este înspăimântător, replică Foskins repede. Dar nu vrem ca populaţia să intre în panică, nu-i aşa? Adică primele care ar avea de suferit sunt docurile, nu? Dumnezeu ştie că docherii nu au nevoie de cine ştie ce scuză ca să nu se mai ducă la lucru, aşa că gândiţi-vă ce efecte ar avea o psihoză generalizată. Şi dacă alimentele ar fi lăsate să putrezească în depozite şi pe vapoare, atunci ce se va întâmpla? Tot portul ar fi infestat în numai câteva zile. Un cerc vicios, domnule Harris, un cerc vicios.

Profesorul tăcu.

– Uitaţi, probabil că vom depăşi această situaţie înainte să mai aibă loc vreun incident, spuse Tunstall, sprijinindu-se de birou şi arătând cu degetul spre Harris. Nu ne puteţi ajuta foarte mult, dar în caz că vreţi să participaţi la această acţiune, trebuie să păstraţi secretul.

„Ce-o fi cauzat toate astea?”, se întrebă Harris. Era foarte îngrijorat.

– Bine, spuse el, ridicând din umeri. Vreau doar să ştiu cum au murit Keogh şi femeia aceea.

– Desigur, zâmbi doctorul Strackley, încercând să destindă atmosfera tensionată. Morţile au fost cauzate de o infecţie a sângelui, cauzată de muşcătura şobolanilor. Aceste rozătoare transmit de obicei maladia Weil – leptospiroză sau icter spirochetic. La noi în ţară, se înregistrează în medie zece sau unsprezece cazuri pe an, ceea ce înseamnă că incidenţa bolii este destul de mică. Bacteria care o

declanşează, *Leptospira ictero-haemorrhagiae,* este purtată de şobolani şi transmisă oamenilor prin excremente, prin contact cutanat sau prin pătrunderea în tractul digestiv. Muncitorii de la canalizare sunt expuşi frecvent riscului de îmbolnăvire. Perioada de incubaţie variază între şapte şi treisprezece zile, iar simptomele sunt febră mare, dureri musculare, pierderea poftei de mâncare şi senzaţia de vomă. Starea febrilă durează câteva zile înainte de apariţia icterului, epuizând bolnavul. De obicei, temperatura scade în circa zece zile, dar pot interveni oricând recăderi. Boala se tratează de obicei cu penicilină sau cu alte antibiotice cu acţiune specifică, dar există şi un ser. Din păcate, maladia Weil este foarte rar diagnosticată la timp pentru ca acesta să poată fi folosit. Asta ştim despre această boală. Ceea ce este neobişnuit în legătură cu cele două cazuri de noaptea trecută este că întregul proces s-a derulat în numai douăzeci şi patru de ore. Făcu o pauză de efect. Şi mai este ceva.

Se uită la Tunstall parcă pentru a-i cere permisiunea de a continua. Tunstall dădu din cap aprobator.

– Febra se manifestă după cinci sau şase ore. Icterul se instalează imediat. Victima îşi pierde toate simţurile rapid, începând cu vederea. Corpul intră în stare de comă, uneori fiind zguduit de spasme violente. Apoi se întâmplă ceva oribil. Pielea, acum complet galbenă, devine foarte elastică şi se subţiază din ce în ce mai mult, pe măsură ce se întinde pe osatură. Se transformă într-un ţesut extrem de fin şi, în cele din urmă, începe să se rupă. Şi pe tot corpul apar găuri… Victima are parte de o moarte foarte dureroasă, durere pe care chiar şi cele mai puternice analgezice nu o pot atenua decât într-o foarte mică măsură.

Cei trei bărbaţi tăcură, în timp ce Harris încerca să proceseze cele aflate.

– Bietul Keogh, spuse el într-un final.

– Da, şi Dumnezeu să-i ajute pe cei care sunt muşcaţi, spuse Tunstall, cu nervii întinşi la maximum. Şi acum, înainte să se mai producă vreun incident, i-am chemat pe cei de la Ratkill. Sunt o companie bună şi foarte discretă. În această dimineaţă investighează ruinele cimitirului şi locuinţa femeii şi, dacă ne puteţi spune unde anume a fost muşcat băiatul, îi vom ruga să caute şi în acea zonă.

Harris le povesti despre vechiul canal, pe care Keogh îl folosea drept scurtătură.

– Ce-ar fi să-i duc pe cei de la deratizare ca să le arăt exact locul?

– Da, spuse Foskins, noi mergem acum la cimitir să vedem cum avansează treaba. Puteţi veni cu noi şi să mergeţi cu o parte din băieţii lor la canal.

– Mai întâi va trebui să dau un telefon la şcoală.

– Bine, dar să nu spuneţi nimănui nici o vorbă despre toate astea. Ziceţi-le doar că avem nevoie de dumneavoastră la spital pentru o

declaraţie. Şi, când vă veţi întoarce la şcoală, v-am ruga să încercaţi să aflaţi dacă elevii au văzut şobolani de curând, şi dacă da, unde anume. De asemenea, dacă au fost muşcaţi de ceva de curând, absolut orice gen de muşcătură, atunci trebuie să se prezinte de urgenţă la spital. Am aprecia foarte mult dacă le-aţi putea spune asta fără să îi speriaţi.

– E nevoie de mult mai mult pentru a speria gaşca mea, spuse Harris zâmbind.

– Cred că pe aici s-a întâmplat, îi spuse Harris angajatului Ratkill care venise de la cimitirul unde avusese loc scena aceea haotică şi îngrozitoare. El şi exterminatorul de rozătoare, un om scund şi tăcut, a cărui faţă ascuţită, credea Harris, semăna foarte mult cu acea fiinţă pe care era plătit să o distrugă, se aflau acum în faţa unui zid înalt din cărămidă.

– Canalul se află pe partea cealaltă, spuse Harris. Să coborâm puţin şi vom da peste parapet şi, în cazul în care nu s-a schimbat nimic, vom găsi nişte deschizături.

În timp ce înaintau, bărbatul cel scund, pe nume Albert Ferris, lăsă deoparte orice urmă de reţinere şi precauţie datorată meseriei lui Harris şi începu să vorbească cu profesorul.

– N-am mai văzut niciodată ceva asemănător imaginii de azi-dimineaţă. Fac meseria asta de cincisprezece ani, dar n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Sânge şi fragmente de corpuri omeneşti împrăştiate peste tot. Îngrozitor. Dar nici urmă de şobolani. Nici măcar unul mort. Amărâţii ăia bătrâni nici măcar nu şi-au dat seama ce i-a atacat. Ascultă aici la mine, erau probabil prea absorbiţi de chestia aia pe care o consumau, erau prea beţi. Şi cu toate astea, măcar unul dintre ei s-ar fi putut salva. Sau ar fi putut omorî câţiva şobolani. Pur şi simplu mă depăşeşte situaţia, zise el scuturând din cap.

– N-am auzit până acum ca şobolanii să atace şi să mănânce oameni, spuse Harris, ca să-l facă pe omul celălalt să vorbească în continuare. Era hotărât să afle cât mai multe despre cele întâmplate. Nu ştia de ce, dar teama pe care o simţea era mai mare decât oroarea provocată de şocanta tragedie.

– De regulă nu o fac, răspunse Ferris. În orice caz, nu la noi în ţară. Vedeţi dumneavoastră, şobolanii sunt foarte, foarte precauţi. Se pot hrăni practic cu orice, şi cu siguranţă nu ar ataca doar de dragul cărnii. Cadavre, da. Cadavre ar mânca. Dar să atace un om ca să-l mănânce? Asta nu. Ceea ce ne-a nedumerit azi-dimineaţă au fost nişte excremente pe care le-am descoperit. Erau de două ori mai mari decât cele ale unor şobolani obişnuiţi. Le-am trimis la laborator pentru analize, dar în mod evident sugerează prezenţa unor şobolani foarte mari. Şi dacă în Londra a început să se formeze o colonie de şobolani

mai mari decât cei obişnuiţi – şi ştiţi şi dumneavoastră cât de repede se înmulţesc –, ei bine, cred că vom avea ceva bătaie de cap. Şi dacă mai şi atacă oamenii… adăugă el clătinând din nou din cap.

– Cât de repede se înmulţesc de fapt? zise profesorul.

– Femela se poate reproduce de la cinci până la opt ori pe an şi poate naşte între patru şi doisprezece pui o dată. Apoi, după numai câteva ore, se pun din nou pe treabă. Nu mi-ar plăcea să-i văd mişunând pe aici, aşa mari cum sunt.

Nici lui Harris nu i-ar fi plăcut.

Ajunseră la parapet şi găsiră o deschizătură.

– Uite, îi spuse Harris lui Ferris, ştii că nu căutăm decât urmele acestor creaturi – şi că de fapt nu vrem să prindem nici unul.

– Nu-ţi face, griji, amice, n-am de gând să mă pun cu ei.

Sigur că el şi bărbatul cel scund nu se aflau într-o misiune de război, Harris trecu primul prin deschizătură. Începură să se deplaseze încet spre capătul zidului, cu ochii în patru la cea mai mică mişcare.

Ferris îi văzu primul. Cerceta malul îndepărtat în căutarea vreunei găuri întunecoase, grămezi de excremente sau orice altceva de genul acesta, când privirea îi căzu pe trei obiecte care se deplasau în apa închisă la culoare. Pe fundalul apei murdare şi maronii a canalului, se puteau zări trei capete mici şi negre, care pluteau în direcţia opusă sensului în care se deplasau ei.

– Priveşte, arătă el agitat. Sunt trei.

Harris îşi îndreptă privirea spre locul indicat de Ferris. Văzu imediat cele trei forme negre, a căror formaţie perfect triunghiulară lăsa urme line în urma lor.

– Bine, hai să-i urmărim.

– Par să ştie foarte bine încotro se îndreaptă! i se adresă Harris exterminatorului de şobolani cel scund, care abia putea ţine pasul cu el.

Dintr-odată, creaturile negre ţâşniră din apă şi urcară în fugă pe mal. Cei doi bărbaţi putură vedea în întregime corpurile lor pentru prima dată.

– Iisuse, sunt imenşi! exclamă Harris.

– N-am mai văzut niciodată unul atât de mare, spuse Ferris, rămânând cu gura căscată. Deocamdată, ar trebui să stăm la distanţă căci nu cred c-ar trebui să-i înfuriem, nu-i aşa, colega?

– Va trebui să încercăm să-i urmărim, răspunse Harris ferm. Ne-ar putea conduce la vizuina lor.

În vreme ce vorbea, şobolanul din frunte se opri şi întoarse capul în direcţia lor. Ceilalţi doi se opriră şi făcură la fel.

Harris n-avea să uite niciodată oroarea care l-a cuprins sub privirea ascuţită a celor trei perechi de ochi malefici. Îngheţase de frică, însă nu doar din cauza mărimii lor sau a repulsiei normale la vederea

acestor rozătoare, ci pentru că nu o luaseră la fugă şi nici nu încercaseră să se ascundă. Nu dădeau nici un semn de panică. Erau doar trei corpuri împietrite, care îi fixau cu privirea lor răuvoitoare pe cei doi bărbaţi, de parcă se întrebau dacă să se îndrepte spre ei sau să-şi continue drumul. Harris ştia că, dacă acele creaturi vor schiţa cel mai mic gest de a se îndrepta spre el, nu va ezita să o ia la fugă cât îl vor ţine picioarele. Când exterminatorul de şobolani îl strânse de mână, ghici că şi Ferris se gândea la acelaşi lucru.

Deodată însă, şobolanii se întoarseră şi dispărură printr-o spărtură din gardul de lemn care despărţea acea parte a canalului de proprietatea publică.

– Slavă Domnului, oftă Ferris din adâncul sufletului. Şi apoi, când îşi mai reveni puţin, întrebă: Ce e acolo?

Harris se gândi o clipă, încercând să reconstituie peisajul din jur.

– Este un loc uitat de lume – de aici se văd bălăriile – şi apoi mai este… Se scărpină pe obraz, încercând să-şi amintească. Oh, nu. Apartamente. În spatele acestor ruine se află blocuri de locuinţe. Din fericire, majoritatea copiilor vor fi la şcoală, deşi, la ora asta, unii se întorc pentru masa de seară. Cred că şobolanii se îndreaptă spre pubelele mari din jurul blocurilor. Trebuie să mergem într-acolo imediat, pentru orice eventualitate.

Tocmai când era pe punctul de a o lua la fugă pe lângă gardul de fier ce mărginea canalul, ochii săi înregistrară o nouă mişcare în apă. De această dată, văzu un grup de arătări negre înaintând la suprafaţa apei din direcţia opusă primilor trei şobolani. Observă cel puţin şapte înainte de a o lua la goană în urma lui Ferris, care reacţionase imediat la vederea îngrozitoarei haite.

În timp ce alerga, Harris întoarse privirea şi văzu corpurile acelea cu blană umedă ţâşnind prin aceeaşi gaură din gard, prin care intrase şi primul grup.

Când cei doi bărbaţi şocaţi au ajuns din nou în stradă, Harris îl opri pe omul de la deratizare.

– Fii atent, du-te la poliţie, îi spuse el, respirând cu dificultate. Spune-le să-i contacteze pe colegii tăi şi să vină imediat aici. Eu mă întorc la locuinţele acelea, iar tu vino după mine imediat ce dai telefon. Nu departe, în direcţia aceea, se află un pod peste canal, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, urmează-mă cât poţi de repede. Nu vreau să dau nas în nas cu adunătura aia de unul singur.

– Colega, uite cum stă treaba, şobolanii sunt problema mea, îi răspunse Ferris pe un ton violent. Du-te tu la poliţie. Eu voi încerca să aflu încotro se îndreaptă şi când o voi face, voi şti cum să acţionez. Nu sunt eu chiar un erou, dar e o chestie de bun-simţ, nu?

Fără a mai aştepta vreun răspuns, bărbatul cel scund porni în ritm alert.

„Cine are ceva de comentat?”, îşi zise Harris şi porni în căutarea unei cabine telefonice.

Şobolanii se deplasau repede printre buruieni, iar între timp li se alăturaseră alte grupuri dintr-o specie ceva mai mică. Ajunseră la un alt gard de lemn care separa zona locuită de maidanul acela părăsit. Dădură năvală prin numeroasele găuri ce dădeau înspre ghenele de gunoi de la parterul fiecărui bloc de apartamente. Resturi de mâncare şi celelalte gunoaie aruncate de locatarii de la toate etajele prin toboganele rotunde erau ridicate de către cei de la salubritate în fiecare săptămână. Multe animale de casă erau înmormântate astfel când mureau fie din cauza unui accident, fie de bătrâneţe. Orice încăpea prin acele tobogane – coji de cartofi sau de ouă, mâncare alterată, hârtie – toate erau aruncate şi lăsate să putrezească şi să se amestece câte o săptămână înainte de a fi scoase şi cărate cu maşinile de mărunţit gunoiul. Întotdeauna, la sfârşitul săptămânii, mirosul devenea insuportabil, iar locatarii îşi avertizau copiii să stea departe de uşile putrezinde ale gropii de gunoi.

Era prima dată când un şobolan vizitase zona la lumina zilei. Dar acestor animale le era prea teamă de oameni şi, de obicei, erau prea mulţi copii acolo care râdeau, ţipau, se băteau zgomotos, doar de dragul gălăgiei. Noaptea era aliatul lor.

Dar acum deveniseră mai îndrăzneţi. Conduşi de şobolanii mai mari şi negri, o specie care apăruse brusc printre ei, care-şi domina şi-şi intimida adversarul, îşi găsiseră şi ei curajul. Sau, cel puţin, erau conduşi de o nouă forţă.

Nevăzuţi până acum, se deplasau repede unul după altul de-a lungul clădirilor, până când ajungeau la ghena unde, cu multe nopţi înainte, făcuseră găuri în uşi, prin care să-şi strecoare trupurile mereu înfometate. Se strecurară repede şi intrară în găurile croite tot de ei de-a lungul vastului tobogan de gunoi, din care pătrunseră în uriaşa grămadă de resturi, unde începură să roadă şi să mănânce tot ce puteau mesteca.

Şobolanii mai mari au fost primii care i-au simţit prezenţa. Cineva îşi aruncase la gunoi carnea pentru weekend. Poate că se stricase, poate că un soţ, sătul să tot fie pedepsit că nu s-a întors de la cârciumă la timp pentru masa de duminică, o aruncase într-un acces de furie. Dar era acolo, iar pofta de carne a şobolanilor crescuse acum în mod îngrijorător.

Şobolanii mai mici încercară să ajungă la carne, dar fură ucişi pe loc şi apoi mâncaţi de cei mai mari.

Trecând pe lângă ghenă, Ferris auzi sunetele stridente ale şobolanilor mai mici. Se opri şi ascultă cu atenţie, cu faţa ascuţită întoarsă într-o parte. Atunci îşi dădu seama de unde provin. Se

deplasă încet, încercând să nu facă nici un zgomot, spre ceea ce păreau a fi nişte uşi solide. Mirosul de carne stricată îl făcu să se gândească la ce era mai rău. Zări găurile din partea de jos a uşilor şi se lăsă încet într-un genunchi ca să asculte din nou. De data aceasta era linişte. Precaut, îşi apropie faţa de una dintre găurile întunecoase mai mari şi încercă să distingă ceva în întuneric. Totul era nemişcat. Apoi se aşeză pe ambii genunchi, atingând aproape pământul cu urechea.

Fără cel mai mic semn de avertizare, un şobolan imens sări la el, muşcându-l adânc de obraz. Ferris ţipă şi căzu pe spate, lovind cu sălbăticie creatura agăţată de faţa lui. Îndepărtă şobolanul, trăgând cu toată puterea şi făcându-şi o gaură imensă în obraz, dar nu putu ţine la distanţă corpul puternic care se zvârcolea şi care căzu din nou peste el. Ceilalţi şobolani năvăliseră prin găuri, atacându-l pe bărbatul cel scund, ale cărui ţipete începuseră să-i scoată la ferestre şi la uşi pe locatari.

La vederea persoanei în salopetă albă prăbuşite la pământ, înconjurată şi acoperită de corpuri negre şi păroase, oamenilor nu le veni să-şi creadă ochilor. De îndată ce îşi dădură seama ce se întâmplă, unii trântiră uşile, şi chiar le baricadară, de parcă acele creaturi ciudate le-ar fi putut descuia. Alţii, în majoritate femei, soţii lor aflându-se la serviciu, ţipau sau leşinau. Câţiva, care aveau telefon, sunară la poliţie. Mulţi se priveau pur şi simplu, înmărmuriţi. O pensionară bătrână, o femeie robustă, dar activă, înaintă agitând o mătură deasupra capului. Lovi cu forţă corpurile de lângă ea, aceştia fiind şobolanii cei mai mici, de la marginea cercului format în jurul bărbatului. Pe măsură ce se împrăştiau, un şobolan mai mare îşi întrerupse festinul şi se întoarse spre ea cu o privire ameninţătoare.

Prima cabină telefonică pe care Harris o găsi fusese distrusă de vandali. Dându-şi seama că şi celelalte cabine din zonă ar fi putut fi în aceeaşi stare, hotărî să nu mai piardă timpul şi să încerce la cel mai apropiat magazin sau la o cârciumă. Găsi o tutungerie şi îi ceru în grabă proprietarului permisiunea să telefoneze la poliţie. La început, vânzătorul fusese reticent, dar prestanţa profesorului îl convinse că tânărul nu făcea glume proaste.

După ce telefonă şi dădu adresa, Harris îi mulţumi vânzătorului şi părăsi în grabă magazinul. Ajunse repede în locul unde se despărţise de Ferris şi se îndreptă în direcţia în care o apucase omul de la deratizare. Traversă podul de peste canal şi văzu locuinţele sociale întinzându-se înaintea lui. Auzi zarva cu câteva secunde înainte de a vedea îngrozitoarea scenă. Când se apropie şi dădu colţul, văzu o femeie în vârstă agitând furioasă o mătură în aer, în timp ce câţiva şobolani mari încercau să o doboare la pământ. Harris îngheţă, dar

strigătele disperate îl făcură să-şi revină şi înaintă rapid spre ea, conştient fiind de boala mortală pe care o puteau transmite şobolanii prin muşcătura lor, ştiind însă că nu putea să stea pur şi simplu şi să se uite cum femeia era sfâşiată bucată cu bucată.

Din fericire pentru Harris, un grup de muncitori de pe un şantier din apropiere auziseră ţipetele şi, înarmaţi cu târnăcoape şi lopeţi sau orice altceva le căzuse în mâini, veneau în goană spre blocuri, speriind şobolanii.

Din nou, şobolanul cel mare, care o remarcase pe bătrâna pensionară, ridică privirea şi îi studie pe furiş pe bărbaţii care se apropiau. Ceilalţi şobolani mai mari îşi opriră şi ei atacul frenetic.

Dar asta nu îi opri pe muncitori. Avansau strigând şi fluturându-şi armele de toate felurile.

Deodată, ca şi cum formau un singur trup, şobolanii se întoarseră şi fugiră toţi o dată, lăsându-şi colegii mai mici pradă atacului nemilos al oamenilor înfuriaţi. Harris se lipi de perete când văzu animalele fugind în direcţia lui. Se îngrămădeau pe lângă el, unul dintre ei călcându-l pe pantof, ceea ce-l făcu să se cutremure involuntar. Un altul se opri în faţa lui, îl privi calm o fracţiune de secundă, după care îşi continuă drumul. Harris aproape că se prăbuşi uşurat, după ce ultimul dintre acele animale îngrozitoare dispăru dincolo de gard. Doi bărbaţi păreau gata să sară peste gard pentru a-i urmări, dar Harris reuşi să-şi recapete vocea la timp pentru a-i opri.

În timp ce aceştia se întorceau, profesorul reuşi să arunce o privire înspre carnajul pe care-l lăsaseră în urmă şobolanii. Ţinând încă mătura în mână, bătrâna zăcea pe pământ, pieptul ei săltând cu mişcări ascuţite şi neregulate. Abia atunci văzu Harris salopeta sfâşiată şi pătată de sânge a lui Ferris. De abia când a recunoscut uniforma cu logoul Ratkill aplicat pe piept îşi dădu seama că acela era exterminatorul de şobolani, deoarece corpul mutilat nu mai avea o faţă.

– Chemaţi repede o salvare, îi spuse Harris încet unuia dintre muncitori, ştiind că pentru bătrână era prea târziu.

– Este una pe drum deja, spuse unul dintre vecini, apropiindu-se. Ceilalţi începură să iasă încet din apartamente şi se apropiau nesiguri de corpurile căzute, aruncând priviri neliniştite spre gard.

– Ce au fost ăia? întrebă cineva.

– Şobolani, nu-i aşa? răspunse altcineva.

– Cum, aşa de mari? întrebă din nou prima persoană.

– Mari cât nişte câini.

– Veniţi, să mergem după ei, mârâi muncitorul care fusese cât pe ce să sară gardul. Nu putem lăsa asemenea creaturi să bântuie pe aici.

– Nu, spuse Harris. Nu le putea spune despre boala mortală pe care o răspândeau acei paraziţi, dar trebuia să îi împiedice să se lupte cu

ei. Poliţia este pe drum, la fel ca şi specialiştii de la Ratkill. Ar fi mai bine să-i lăsăm pe ei să se ocupe de şobolani.

– Cât timp aşteptăm noi poliţia, nenorociţii ăia pot dispărea. Eu mă duc după ei chiar acum. Cine mai vine cu mine?

Harris îl luă de braţ, trăgându-l lângă gard. În momentul în care acesta se întorcea nervos, două maşini de poliţie au pătruns zgomotos pe proprietate şi au oprit cu un scârţâit lângă grupul de oameni înspăimântaţi.

Foskins coborî în grabă din a doua maşină şi se apropie cu paşi mari de Harris, cu privirea aţintită în permanenţă asupra celor două siluete prăbuşite la pământ.

Când sosi camioneta de la Ratkill, îl trase pe profesor deoparte, astfel încât cei din jur să nu poată auzi conversaţia lor.

– Ei bine, domnule Harris, ce s-a întâmplat?

Profesorul îi povesti pe scurt cele întâmplate. Îi părea foarte rău pentru micuţul Ferris, al cărui simţ al datoriei îi cauzase moartea prematură. Însuşi Harris ar fi putut zăcea acolo dacă Ferris nu ar fi insistat să urmărească el şobolanii.

– Vom trimite o echipă să investigheze imediat, spuse Foskins. Vor trece dincolo de gard şi vor coborî pe canal. Vom trimite patrule de-a lungul canalului care vor izola zona.

– Vedeţi, canalele astea au o lungime de câţiva kilometri. Cum aţi putea să le izolaţi? Harris era uşor iritat de vocea calmă şi autoritară a lui Foskins. Şi în orice caz, cum aveţi de gând să izolaţi toate canalele de scurgere care străbat această zonă?

– Asta, domnule Harris, este problema *noastră,* răspunse Foskins.

CAPITOLUL 7

În acea după-amiază, Harris nu avea nici un chef să se mai ducă la şcoală. Se plimbă o vreme pe străzile pe care copilărise, colindând de-a lungul unor alei de mult uitate; o tutungerie de unde îşi cumpărase primul pachet de ţigări Domino; casa Lindei Crossley, o fată care, în adolescenţă, făcuse sex într-o seară cu el şi cu încă şase colegi în spatele clubului de tineret, de atunci rămânându-i porecla de „7-up”; şantierele pe care nu se construise încă nimic; pripoanele de care se legau caii în trecut şi care erau folosite în jocul de-a capra – căci acum nu prea mai există mulţi cai pe aici, dar când mai văzuse el oare copiii jucându-se de-a capra? În cele din urmă luă un autobuz şi se întoarse acasă. Îşi făcu un ceai şi se aşeză în singurul său fotoliu, încă deprimat în urma evenimentelor acelei dimineţi. Keogh, femeia şi copilul ei, acei bieţi bătrâni nevoiaşi, Ferris şi bătrâna. Londra cea civilizată. Londra cea schimbătoare. Nenorocita şi murdara Londră!

Cu toată modernitatea ei şi cu toate standardele ridicate de viaţă, încă mai putea da naştere acelor paraziţi scârboşi, purtători de boli, de genul celor pe care i-a văzut astăzi. Şi cât de mari erau! Ce anume cauzase această mutaţie? Şi ce inteligenţă! De două ori astăzi, unul dintre acei şobolani mari şi negri stătuse şi se holbase la el (fusese oare acelaşi de fiecare dată? Iisuse!). Nici nu se ferise, nici nu se pregătise să-l atace, ci doar îl privise, părând că-l examinează cu o privire de nepătruns.

Câţi oameni vor mai omorî înainte de a fi exterminaţi? Şi de unde veniseră? Ce anume îi făcuse mult mai inteligenţi decât rudele lor mai mici? Dar la urma urmei, de ce trebuia el să-şi facă atâtea griji? Era problema amărâtelor de autorităţi. Dar ce anume îl dezgusta mai mult? Şobolanii sau faptul că aşa ceva nu se putea întâmpla decât în partea de est a Londrei? Nu în Hampstead sau în Kensington, ci în Poplar. Să fie vorba despre vechile prejudecăţi împotriva clasei de mijloc şi cea superioară, consiliul care i-a luat pe cei din clasa muncitoare din mahalaua lor, instalându-i în blocuri înalte de beton, spunându-le că nu le va fi niciodată mai bine în altă parte, dar nedându-şi seama nici o secundă că cele patruzeci de locuinţe dintr-un bloc au devenit patruzeci de celule, comunicarea între ei rezumându-se la simpla conversaţie din lift. Aceasta să fi fost de fapt cauza iritării sale? Sau poate faptul că tocmai astfel de consilii sociale ar putea permite existenţa mizeriei, care dă naştere la paraziţi de genul şobolanilor negri. Îşi aminti furia pe care o simţise atunci când un apartament ultramodern se prăbuşise şi, ca prin miracol, nu muriseră decât nouă persoane. Indignarea lui nu era îndreptată numai înspre arhitecţii care făcuseră proiectul construcţiei, ci şi înspre primăria care

îl aprobase. Îşi aminti de zvonurile care urmaseră, printre care unul despre pirotehnistul ce ţinuse în casă explozibil cu fulmicoton, care explodase distrugând una dintre plăcile de beton, ceea ce a dus la prăbuşirea zidurilor unul după unul, ca un pachet de cărţi de joc. Apoi se produsese o scurgere de gaze, care se dovedise a fi fost de fapt cauza incidentului. Dar construcţia în sine a transformat un accident minor într-un dezastru de proporţii. Genul acela de construcţie fusese mai ieftin de realizat – o modalitate mai ieftină de a îngrămădi treizeci sau patruzeci de familii într-un spaţiu cât mai mic cu putinţă. Tocmai această incompetenţă a „autorităţilor" îl înfuria pe Harris.

Apoi zâmbi în sinea lui. În adâncul sufletului rămăsese un student, un rebel împotriva puterii. Ca profesor, se afla sub controlul direct al unui organism guvernamental şi „comisiile" de decizie îl exasperau adesea, dar era conştient că, printre membrii acelei comisii se aflau şi oameni deschişi, cărora le păsa cu adevărat şi care luptau din greu ca să ia deciziile corecte. De exemplu, auzise multe poveşti despre diverşi indivizi care luptaseră, cu toată împotrivirea guvernului, pentru a oferi lapte gratuit copiilor. Sau despre femei şi bărbaţi, inclusiv profesori, care, deşi bine pregătiţi, îşi pierduseră slujbele din cauza nesupunerii.

Nu avea nici un sens să se pună cu autorităţile, deoarece ştia foarte bine că indiferenţă există la toate nivelurile. Omul de la gaze, care neglijase reparaţia conductei sparte. Mecanicul care nu strânsese destul de bine şurubul. Şoferul care condusese nebuneşte în ceaţă. Lăptarul care lăsase o sticlă de jumătate în locul uneia de un litru. Totul era o chestiune de gravitate. Oare nu la asta se referea păcatul originar? Purtăm cu toţii o parte de vină. Adormi.

La şase şi un sfert, îl treziră trântitul uşii de la intrare şi nişte paşi care alergau pe scări.

– Bună, Jude, spuse el când ea intră agitată, roşie la faţă şi abia respirând.

– Bună, leneşule, răspunse ea, sărutându-l pe nas. Ai citit ziarul? Despături un exemplar din *Standard* şi îi arătă titlurile, care prezentau cazurile altor persoane ucise de şobolani.

– Da, ştiu, am fost acolo. Îi povesti evenimentele zilei, cu o voce puternică şi lipsită de emoţie.

– Vai, iubitule, este îngrozitor. Bieţii oameni! Şi tu… Trebuie să-ţi fi fost foarte greu. Îl atinse pe obraz, conştientă că în spatele mâniei lui se ascundeau sentimente mult mai profunde.

– M-am săturat de toate astea, Judy. Cum mor oamenii aşa, fără sens, în zilele noastre, în această epocă. Este o nebunie.

– E în regulă, dragul meu. Se va sfârşi în curând. Nu mai este ca pe vremuri, când astfel de lucruri scăpau de sub control.

– Nu asta era ideea. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple deloc.

Dintr-odată, Harris se relaxă, modalitatea lui de protecţie naturală atunci când evenimentele deveneau insuportabile. Când ajungea să-şi dea seama că nu putea face nimic în legătură cu o situaţie, renunţa să se mai gândească.

Îi zâmbi lui Judy şi-i spuse:

– Hai să plecăm undeva în weekendul ăsta! Hai să-i facem o vizită bătrânei tale mătuşi din Walton. Aerul proaspăt o să ne facă bine la amândoi.

– Bine, spuse Judy, încercuindu-i gâtul cu braţele şi strângându-l puternic.

– Ce avem la cină?

În ceea ce priveşte povestea cu şobolanii, restul săptămânii se scurse în linişte. Avuseseră loc un protest public şi obişnuitele campanii ale presei pentru curăţarea Londrei. De asemenea, politicienii şi consilierii au participat la dezbateri aprinse la televiziune, iar prim-ministrul însuşi a făcut o declaraţie. Au fost închise zone mari din docuri, unde au fost trimişi oameni de la deratizare. Docherii au intrat în grevă timp de două zile, până când au fost convinşi că nu mai rămăsese nici urmă de şobolan. Poliţia şi armata au verificat canalele care duceau spre docuri, dar nu au descoperit decât obişnuitele rozătoare, şi nici din acestea prea multe. Se primeau, în mod regulat, plângeri cu privire la apariţia unor şobolani mari şi negri, dar de obicei, în urma investigaţiilor, se dovedea a fi vorba fie de un câine, fie de o pisică. În cazul în care trebuiau să străbată vreo străduţă mai obscură, copiii erau duşi şi luaţi de la şcoală de părinţi. Locurile virane şi cele de joacă au devenit neobişnuit de liniştite. Magazinele cu animale de casă au înregistrat profituri fabuloase din vânzarea de câini şi pisici. Experţii au pus otravă, dar majoritatea victimelor au fost şoareci sau şobolani obişnuiţi.

Nu a fost găsit nici unul dintre şobolanii aceia mari şi negri.

Foarte curând, oamenii au început să-şi piardă interesul, în vreme ce alt gen de ştiri au devenit cap de afiş. Poveşti cu violuri, jafuri, incendieri premeditate din motive politice sau nu erau acum pe buzele tuturor. Deşi căutările continuau, deşi se punea otravă pentru şobolani, totuşi nu se găsea nimic, nu se mai înregistrase nici o victimă, iar problema era considerată ca şi rezolvată. Foskins continua să fie îngrijorat, şi făcea tot ce putea ca să se asigure că cei din departamentul său duc lucrurile la bun sfârşit, prin aceasta înţelegând nimicirea acestor paraziţi, care puteau afecta persoanele şi proprietăţile. Totuşi, în curând a devenit evident faptul că va fi practic o sarcină imposibilă dacă guvernul nu va da nici o mână de ajutor, dar, în loc de asta, pe măsură ce protestele s-au mai domolit, resursele financiare acordate de minister au început şi ele să se micşoreze.

CAPITOLUL 8

Vineri seară, Harris şi Judy se duseră la Walton cu vechiul şi uzatul lor automobil marca Hillman Minx. Mătuşa lui Judy se agită mult de venirea lor şi dovedi că nu era chiar atât de săracă cu duhul cum o crezuse Harris, punându-le la dispoziţie o cameră cu pat dublu, demodată, dar confortabilă. Îi lăsă singuri ca să-şi despacheteze lucrurile, zâmbindu-şi prosteşte.

– Măi, măi, măi, bătrâna mătuşă Hazel, spuse Harris surâzând, în timp ce Judy se aruncă pe plapuma veche, strigând de încântare.

– A fost întotdeauna mătuşa mea preferată, chicoti ea, în timp ce Harris se întindea lângă ea.

Îl lovi uşor peste mâinile care îşi începuseră deja explorarea.

– Hai să despachetăm şi să coborâm înainte ca lipsa companiei s-o facă să-i pară rău că ne-a oferit o singură cameră.

Când ajunseră la parter, mătuşa lui Judy desfăcuse deja o sticlă de vin de Xeres. Le turnă în pahare şi îi invită să ia loc pe o canapea moale cu imprimeuri florale, aşezându-se şi ea într-un fotoliu, în faţa lor. Harris se simţea din ce în ce mai relaxat, în timp ce femeia sporovăia, punându-le întrebări despre slujba lor şi bârfindu-şi vecinii.

El o cuprinse pe Judy pe după umeri, iar ea îl apucă de vârful degetelor. Râdea la auzul celor mai stupide subiecte de conversaţie pe care le alegea mătuşa Hazel, lăsându-se copleşit de farmecul şi lumea închisă a vieţii de la ţară. Se trezi că este interesat de vânzarea de lucruri la mâna a doua pe care o organiza vicarul, de amantul vecinei, de campionatul de măgari de săptămâna trecută. Se trezi râzând, dar nu de mătuşa în vârstă, ci împreună cu ea, invidiind-o pentru viaţa lipsită de complicaţii pe care o ducea.

La zece şi jumătate ea sugeră cuplului să facă o plimbare înainte de culcare, căci mişcarea face bine la somn. Se plimbară la braţ prin satul liniştit, simţindu-se amândoi învăluiţi de pace.

– Să respirăm adânc, spuse Harris, trăgând puternic aer în piept.

Inspirară amândoi profund de câteva ori, cu feţele îndreptate spre miile de stele de pe cer şi, în cele din urmă, propriile eforturi exagerate îi făcură să izbucnească în râs. Îşi continuară plimbarea, în vreme ce tăcerea din jur îi liniştea şi mai mult.

– Poate aş reuşi să obţin un post la o şcoală din afara Londrei, spuse Harris meditativ. Poate într-un sat ca acesta. Sau poate aş reuşi să deschid un oficiu poştal. Ce părere ai?

Judy îi zâmbi, ştiind cât de mult îi plăcea lui să viseze. Era orăşean, deşi îi spusese adesea cât de mult ura acest lucru.

– Bine. Atunci eu voi deschide un mic magazin de îmbrăcăminte, din ăla cu articole din tweed şi din lână. Dar nu ştiu ce-ar zice vicarul

despre faptul că locuim împreună. Probabil m-ar considera o desfrânată.

– Atunci ar trebui să-i facem pe plac şi să ne căsătorim.

Se opriră şi Judy se întoarse spre el.

– Mai fă tu oferte din astea, domnule Harris, şi o să te fac eu să te ţii de ele.

Când se întoarseră acasă, mătuşa Hazel îi aştepta cu pâine prăjită şi ciocolată caldă. Bătrâna se agita de colo-colo, îmbrăcată într-o rochie lungă, mai sporoväi puţin despre diversele lucruri care-i treceau prin cap, după care le ură noapte bună şi dispăru la etaj.

– Este minunată, spuse Harris, zâmbind şi sorbind din ciocolată. M-ar înnebuni de-a dreptul, dar este minunată.

Într-un târziu, când au urcat la etaj, au găsit în pat o sticlă cu apă fierbinte, iar în şemineu ardea focul. Trecuse multă vreme de când nu mai fuseseră alintaţi astfel, şi era plăcut că acum li se întâmpla din nou şi că erau împreună.

Se sui în pat lângă Judy şi îi trase corpul cald lângă el.

– Aş vrea să putem sta mai mult. O să-mi pară tare rău când o să mă întorc.

– Hai să ne bucurăm de ce avem acum, dragul meu. Avem la dispoziţie un weekend întreg.

Degetele sensibile ale lui Judy alunecară uşor pe spatele lui, dându-i fiori. Ajunseră până pe coapse, după care o luară înapoi.

– Judy, Judy, Judy, se auzi o voce ca a lui Gary Grant. Ce-o să zică vicarul?

A doua zi de dimineaţă au fost treziţi de un ciocănit uşor în uşă. Mătuşa Hazel intră, aducând o tavă cu ceai şi biscuiţi, împreună cu ziarul de dimineaţă pentru Harris. Îi mulţumiră, încercând să se acopere cu aşternuturile, în timp ce ea umbla de colo până colo prin cameră, trăgând draperiile şi recuperând sticla cu apă abandonată de cei doi. În timp ce cotrobăia, făcând comentarii neobosite despre vreme, despre vecini şi despre stratul de varză al doamnei Green, Judy începu să-l ciupească pe Harris de fundul gol pe sub pătură. Abţinându-se cu greu să nu strige, el o apucă de încheietură şi se aşeză pe mâna ei. Apoi începu s-o tragă de micul smoc de păr dintre coapse.

Când Judy nu se mai putuse abţine să nu strige, îi explică mătuşii sale surprinse, printre hohote de râs, că i se pusese un cârcel la picior. Mătuşa Hazel băgă mâna pe sub aşternuturi, o apucă pe Judy de picior şi începu să i-l maseze cu putere. De data aceasta, Harris râdea şi trebui să se ascundă în spatele ziarului care foşnea la fiecare hohot de râs.

La ora zece se îmbrăcară şi coborâră la micul dejun. Mătuşa îi întrebă cum aveau de gând să-şi petreacă restul zilei, sugerându-le că

ar putea să participe la târgul de obiecte de mâna a doua al vicarului. Se scuzară, spunând că voiau să facă o plimbare până în Stratford cu maşina, unde probabil că vor rămâne până după prânz. După ce le-a spus să fie atenţi cum conduc, îşi puse pe cap o pălărie elegantă de paie, îşi luă coşul de cumpărături şi plecă făcându-le cu mâna şi întorcându-se din poartă ca să le facă încă o dată semn. Spălară vasele şi, în timp ce Judy făcea patul, Harris curăţă grătarul căminului de la parter şi făcu din nou focul. Deşi nu-şi imagina de ce bătrâna dorea să facă focul pe o vreme ca aceea, trebui să recunoască faptul că seara acesta crea o atmosferă foarte primitoare.

În cele din urmă se urcară în maşină şi porniră spre Stratford, cântând cât îi ţineau plămânii, în vreme ce maşina avansa de-a lungul drumurilor de ţară.

De cum se confruntă cu dificultatea de a găsi un loc de parcare, Harris începu să regrete că veniseră în vizită în vechiul Stratford. Era ticsit de lume, maşini şi autobuze. Nu mai fusese niciodată acolo şi se aşteptase să găsească nişte case demodate, vechi şi umbrite de stejari, aşezate de-a lungul unor străduţe pietruite. Iritat de naivitatea sa, pentru că nu-şi dăduse seama că într-o asemenea atracţie turistică trebuie să existe şi un aspect comercial, găsi, până la urmă, un loc de parcare pe o străduţă lăturalnică. Îndreptându-se spre Royal Shakespeare Theatre, văzu că, de fapt, multe dintre străzi îşi păstraseră farmecul străvechi, dar erau pline de lume şi de o multitudine de accente care distrugeau orice urmă de atmosferă pitorească. Şi, cu cât se apropiau mai mult de teatru, cu atât străzile deveneau mai gălăgioase.

Un bărbat slab, palid şi cu umeri rotunzi, care purta o cămaşă largă cu mâneci scurte şi descheiată la gât, în timp ce aparatul foto îi atârna pe pieptul plat, spuse:

– Vii odată, Ilda?

Din uşa unui magazin veni răspunsul slab al unei femei durdulii, cu ochelari, care ţinea strâns o duzină de vederi cu Stratford-on-Avon:

– Stai aşa, stai aşa!

Un american sadea, tuns scurt, cu jachetă în carouri şi cu nelipsitul aparat foto spunea:

– Uită-te la asta, Immogene. Repede, să-ţi fac o poză.

Pozând, plină de ea, în faţa unui magazin cu acoperiş din paie, aflat în umbra unui stejar, mâncând o îngheţată, şi cu ochii larg deschişi în spatele unor ochelari albaştri în formă de fluture, Immegene spuse:

– Grăbeşte-te, Mervin. Mă simt tare caraghioasă.

Ajunseră la teatru, a cărui clădire deprimantă era închisă.

– Hai să ne plimbăm cu barca pe râu, sugeră Judy, simţind dezamăgirea care-l cuprinsese pe Harris.

Dar până şi râul gemea de plute, canoe şi bărci.

– Hai să bem ceva, spuse Harris, îndreptându-se spre cea mai apropiată cârciumă, trecând prin dreptul ferestrelor prin care se zăreau mulţimi de oameni devorându-şi hamburgerii, cârnaţii, ouăle şi cartofii prăjiţi. Intrară într-un bar întunecat, construit din lemn şi cu podele de piatră. Barmaniţele purtau costume de epocă şi zâmbeau vesele în timp ce încercau să facă faţă aglomeraţiei. Aşa mai merge, îşi spuse el, comandând o halbă de bere, un vin roşu şi nişte sandviciuri cu şuncă şi roşii. Îi duse vinul lui Judy, care stătea pe o băncuţă la o masă rotundă din lemn de stejar, după care se întoarse după bere. Aşezându-se lângă Judy, o strânse de mână ca să-i arate că starea lui nu avea nimic de a face cu ea.

– Nu-i aşa de rău, nu? Se întoarse să studieze o bârnă groasă, pătrată, care pornea din podea şi susţinea tavanul scund. Se întinse ca să atingă cu degetele fibrele puternice.

Era din plastic.

– Ce rahat!

Când au părăsit cârciuma, începuse să burniţeze. Deşi de abia picura, lumea se îngrămădise în pragul uşilor. Pelerine de ploaie acopereau umerii şi capetele trecătorilor. Harris şi Judy se izbeau de mulţimea care fugea în căutarea unui adăpost.

– Hai să mergem, Judy, spuse Harris, apucând-o strâns de braţ şi conducând-o până în stradă.

Ajunseseră repede la maşină, luptându-se amândoi cu senzaţia de claustrofobie. În maşină, îşi traseră răsuflarea. Harris fumase o ţigară pe jumătate când a ieşit soarele şi ploaia s-a oprit. Oamenii au ieşit din adăposturi râzând şi strigându-se unii pe alţii. Pe cealaltă parte a străzii se opri un autobuz, din care coborî un grup de turişti, întinzându-se şi căscând cu toţii, pornind apoi în căutarea unor toalete.

– Uită-te la femeile alea, spuse profesorul uimit. Arată toate la fel. Sunt grase şi poartă toate ochelari. Nu pot să cred!

Judy izbucni în râs. Avea dreptate. Chiar semănau. Dintr-odată, Harris începu să se simtă mai bine. Cel puţin acum înţelegea şi el comicul situaţiei de a-şi fi văzut destrămată iluzia despre locul de naştere al lui Shakespeare. Porni maşina şi părăsi oraşul aglomerat, îndreptându-se spre zona rurală.

Se simţi extrem de uşurat atunci când au părăsit oraşul. Putea în sfârşit să respire şi el. Simţise un sentiment de repulsie faţă de oameni, nu ca indivizi, ci ca masă. Părea destul de ciudat, dar fusese foarte aproape de sentimentul de repulsie pe care îl încercase faţă de şobolani. De parcă ar fi reprezentat o ameninţare.

– Judy, sper că nu încep s-o iau razna, nu?

– Nu, dragule. Doar că ai intrat în contact cu prea mulţi oameni la locul nepotrivit şi într-un moment nepotrivit. Ideea fusese să venim

aici ca să scăpăm de toate astea şi, dimpotrivă, am nimerit exact în mijlocul aglomeraţiei.

Cu cât străzile deveneau mai tăcute, cu atât se simţea mai eliberat. În faţa lor zăriră un deal înalt, şerpuitor, al cărui vârf era acoperit de copaci, şi la poalele căruia se aflau nişte câmpuri cultivate, ale căror nuanţe variau de la cel mai aprins galben până la verdele cel mai intens. Pe pantele cele mai sălbatice din mijloc păşteau oi.

– Ţi-ar plăcea să urcăm? întrebă Judy.

– Bine.

Trase maşina într-un loc plin de verdeaţă şi încuie portierele. Săriră peste un gard şi, în timp ce mergeau pe la marginea câmpului, Judy îi explică diferenţa dintre grâu, porumb şi orz, Harris amuzându-se de ignoranţa lui.

Urmăriţi de oi în timp ce escaladau o poartă, urcau dealul ce devenea tot mai abrupt. Când se apropiau de vârf, oboseala începu să-şi spună cuvântul şi, râzând, începură să se agaţe unul de celălalt, din când în când trăgându-se în jos. Într-un final, ajunseră la un pâlc de copaci şi descoperiră o potecă care şerpuia printre aceştia înspre vârf. Aici se afla un platou cu alte câmpuri, care se întindeau spre pantele descendente şi care se sfârşeau şi ele la marginea unei păduri umbroase.

Întinşi pe spate pe panta acoperită cu iarbă, se odihniră vorbind despre dealurile care îi înconjurau, despre casele şi despre liniile micuţe ce reprezentau nişte drumuri. O briză uşoară adia, aerul fiind altfel destul de cald.

– E mai bine acum? întrebă Judy.

– Da.

– Să respirăm adânc.

Se întinse după ea.

– E atâta linişte. Nici urmă de oameni. Într-un fel, asta pune totul într-o altă lumină.

O oaie rătăcită de turmă trecu în grabă pe lângă ei. Se întoarse înspre ei behăind, după care o luă la fugă.

– Şi tu? strigă Harris.

Se întoarse la Judy şi o sărută, întâi încet şi delicat, de abia atingându-i buzele, apoi apăsat şi insistent. Mâna lui se îndreptă către sânul ei mic şi rotund de sub pulover.

– Harris, ar putea veni cineva, îl avertiză ea.

– Aici sus? spuse el râzând. Cred că glumeşti. Cine ar fi atât de fraier încât să urce până aici?

Îi desfăcu fermoarul de la pantaloni. Ea îl sărută pe faţă, pe gât, dragostea faţă de el aţâţându-i dorinţa, frecându-şi corpul de al lui cu o mişcare ritmică. El îi trase în jos pantalonii, corpul ei ridicându-se ca să-l ajute, apoi degetele îi alunecară uşor peste coapsele ei fine. Se

aplecă să le sărute, limba lui lăsând urme umede. Mâna începu să maseze materialul fin al chiloţilor, ajungând apoi între coapsele ei.

Ea gemu de plăcere şi se întinse spre el, desfăcându-i hainele şi eliberându-l. Mâna lui se strecură încet printre chiloţeii ei fini şi pielea delicată, descoperindu-i părul mătăsos, coborându-i apoi între coapse, unde îşi simţi degetele umezindu-se. Îi trase chiloţeii în jos de-a lungul picioarelor lungi şi îi puse deoparte, lângă pantalonii pe care îi scosese deja. Stătea întins pe jumătate, savurând priveliştea pe care o ofereau coapsele ei goale în iarba verde şi deasă.

Îl trase lângă ea.

– Iubitule, şopti ea, o să ne vadă cineva.

– Nu, aici nu. Nu ne poate vedea nimeni aici sus.

Se mişcă în ea foarte, foarte încet. Apoi se agăţară unul de celălalt, în timp ce ea îşi ţinea picioarele uşor îndoite şi tălpile lipite de pământ. Se mişca în ea înainte şi înapoi, amândoi cuprinşi de aceeaşi pasiune dintotdeauna. Se împingea spre el, pierzându-se amândoi în dulceaţa dragostei fizice.

Dar, pe măsură ce mişcările lor deveneau mai frenetice, degetele şi genunchii lui începură să alunece pe panta acoperită cu iarbă. Se aplecă înainte, apucându-se de smocurile de iarbă ca să se ridice. Dar de fiecare dată când o luau de la capăt, începea să alunece, reuşind s-o piardă. Şi spre deosebire de ea, nu era deloc amuzat.

– Va trebui să ne întoarcem, spuse el, chinuindu-se s-o penetreze din nou. Se mişcau centimetru cu centimetru, în sensul invers al acelor de ceasornic, încercând cu disperare să rămână împreunaţi, râzând amândoi de spectacolul ridicol pe care probabil că îl ofereau.

– Simt cum mi se urcă sângele la cap, spuse ea râzând.

– Să nu-ţi spun unde mi se urcă mie, gemu el, încercând din răsputeri să nu cadă peste ea. Se ţinea de iarbă, împingându-se în sus, braţele încordându-i-se din ce în ce mai tare, pe măsură ce corpurile lor se mişcau spre punctul final. Se zvârcoli de câteva ori sub el înainte de a-l îndepărta şi de a se rostogoli pe panta dealului. Ajunseră la final, Harris aproape cu uşurare, şi, încă împreunaţi, se lăsară să alunece fără vlagă vreun metru, în timp ce corpurile li se rostogoleau.

Se odihniră câteva minute, savurând căldura soarelui şi briza uşoară care le mângâia trupurile dezgolite.

– Te iubesc, dragul meu, spuse Judy.

– Ce bine, pentru că şi eu te iubesc.

Se îmbrăcară fără tragere de inimă, iar Harris îşi aprinse o ţigară. Judy se sprijini de el şi împreună priviră cerul albastru precum cobaltul.

O voce le întrerupse gândurile liniştite.

– Susan, nu te îndepărta prea tare, păpuşă!

Se ridicară amândoi şi întoarseră capul în direcţia din care venea

vocea. O fetiţă de vreo şapte anişori se apropia ţopăind pe panta dealului, urmată îndeaproape de un bărbat şi de o femeie, care se întrebau de ce izbucnise în râs cuplul acela de tineri care stăteau pe coasta dealului.

CAPITOLUL 9

Dave Moodie stătea rezemat de zidul de pe peronul murdar al metroului, lăsând din când în când capul pe spate, ca să bea lapte dintr-o cutie de carton.

„M-am săturat de porcăria asta”, îşi spuse el, mijind ochii în întunericul staţiei.

Să se vadă cu aceeaşi fată de trei ori pe săptămână de două luni deja era prea mult. Miercuri la cinema, sâmbătă la club, duminică la televizor; iar acum voia ca el să renunţe la ziua de vineri dedicată fotbalului. Ce ghinion! Şi nici măcar nu erau logodiţi, dar Gerry devenea din ce în ce mai posesivă, criticându-i prietenii, găsind nereguli în felul în care se îmbrăca, luându-l peste picior pentru felul în care vorbea. Şi tot acest spectacol: faptul că fugea ca să prindă ultimul tren, cobora în goană pe treptele acelea periculoase ale staţiei de metrou Shadwell, de câteva ori ratând câte o treaptă şi aproape rupându-şi glezna. Şi nu l-ar fi deranjat, dar petrecuse toată seara pipăind-o şi încercând să o satisfacă, însă totul fără nici un rezultat, şi apoi, când trebuise să plece, ea se ridicase brusc şi începuse să se gudure pe lângă el. Prietenii lui îi spuseseră că ea ar fi o AS, o amăgitoare a sculei, dar el nu-i crezuse, şi, de fapt, chiar îl pocnise pe unul dintre ei.

„Poate că o să-i dau papucii săptămâna viitoare”, îşi spuse el cu voce tare ca pentru a se asigura de asta. Începu să fluiere. Dar era foarte ciudat că aştepta cu nerăbdare ziua de miercuri ca să o poată revedea. Se opri din fluierat. Ea arăta întotdeauna bine şi se îmbrăca mereu elegant. Mama ei îl călca pe nervi, însă o vedea foarte rar. Până şi tatăl ei era un leneş nenorocit. Nu erau deloc ca părinţii lui, cu care se înţelegea de minune. Avea mereu pregătită o cămaşă proaspăt călcată pentru sâmbătă seara, mereu îl aştepta pregătită o cină caldă după orele de program, iar de la bătrânul lui tată putea scoate întotdeauna o liră, două la sfârşit de săptămână. Presupunea că toate astea se datorau faptului că era singur la părinţi. După ce, în urmă cu şapte ani, fratele lui mai mare murise într-un accident de maşină, părinţii lui păruseră să-şi fi îndreptat toată afecţiunea către el. Şi asta nu-l deranjase câtuşi de puţin – chiar îi făcea plăcere.

Îşi putea invita oricând colegii acasă la o petrecere, tatăl lui făcând mereu cartofi prăjiţi pentru bere, în timp ce mama lui dansa cu băieţii. Tatăl lui intra în vorbă până şi cu păsărelele. Categoric, nu semănau deloc cu părinţii lui Gerry, nenorociţii ăia bătrâni.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unor paşi care coborau şirul lung de trepte. Îşi făcu apariţia un lucrător de la metrou, îmbrăcat în uniformă colorată, care se îndreptă spre capătul

peronului, intrând pe uşa pe care scria „Numai pentru personal”.

Gândurile lui Dave se îndreptară spre situaţia lui actuală. Unde naiba era afurisitul ăla de tren? Odată coborâse şi el mai devreme pe peron, şi era lăsat să aştepte în întuneric. Gerry obişnuia să îl conducă până la uşă, să-i spună noapte bună, pasiunea ei devenind mai puternică pe măsură ce el era tot mai îngrijorat că o să piardă trenul. În cele din urmă îl lăsa să plece şi rămânea în uşă până când el dispărea din raza ei vizuală.

Se întorcea cu nonşalanţă şi îi făcea şi el cu mâna de vreo două-trei ori, iar ea îi trimitea bezele, dar, de cum dispărea după colţ, fugea ca din puşcă, în curând plămânii durându-l de atâta efort. Ajungea mereu în staţie cu un junghi în coaste, trecea de turnichet fără să plătească, cobora scările câte două-trei o dată şi de obicei sosea la timp ca să se strecoare printre uşile care se închideau ale trenului. Era bine că Gerry nu auzise niciodată înjurăturile lui când nu ajungea la timp. Atunci trebuia să se ducă acasă pe jos pe Commercial Road, de-a lungul căreia se întâmplau multe. La fiece colţ de stradă întâlneai fie o gaşcă, fie un pervers. Dave nu era laş, dar ăsta era un lucru neplăcut.

Ceva se mişcă, atrăgându-i atenţia. O arătare neagră se agita printre şine. Se apropie de marginea peronului şi se uită în întuneric. Nimic. Apoi observă umbra oprindu-se. Dându-şi seama că ar putea fi un şobolan, aruncă cutia de carton ca să-l alunge înapoi în tunelul întunecat, dar acesta de abia dacă se retrase puţin sub şina electrică. Băiatul ridică brusc privirea la auzul unor zgomote care veneau din peştera neagră a tunelului. Semăna cu un suflu de aer, dar nu acela generat de apropierea unui tren. Se uită nervos spre creatura care stătea ascunsă sub şină, după care ridică din nou privirea, observând că zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Exact în acel moment, sute de corpuri mici şi negre începură să se reverse dinspre tunel, unele printre şine, altele avansând pe margine, de-a lungul peronului.

Băiatul se întoarse şi o luă la goană, înainte chiar de a-şi da seama că erau şobolani, şi încă unii mai mari şi mai rapizi decât cei obişnuiţi. Ajunse la scări şi le urcă câte trei o dată, în vreme ce, în spatele lui, un şir lung şi negru de şobolani aproape că-l prinseră din urmă. Alunecă, dar îşi recăpătă echilibrul, agăţându-se de balustradă, încercând să-şi ia avânt. Dar un şobolan îl depăşise deja, şi pasul următor fu exact pe spinarea acestuia, ceea ce-l făcu pe Dave să se mai împiedice o dată. În timp ce întindea mâna ca să-şi recapete echilibrul, nişte dinţi ascuţiţi îl muşcară pe neaşteptate de degete. Ţipă înspăimântat, scuturând mâna cu sălbăticie şi aruncând două dintre corpurile zbârlite peste ceilalţi şobolani. Înaintă clătinându-se, fiind acum tras înapoi de şobolanii care se agăţaseră de hainele şi de carnea lui. Căzu din nou, lovindu-se cu rădăcina nasului de colţul ascuţit al unei trepte, sângele începând să i se prelingă pe faţă şi să-i păteze cămaşa albă cu

guler lung.

Se zbătu şi ţipă, dar ei îl trăgeau înapoi pe scări, rostogolindu-se cu el până jos, sfâşiindu-i trupul, scuturându-l de parcă ar fi fost o simplă marionetă. Ţipetele lui răsunară în toată staţia. Se ridică pe jumătate şi, înainte de a nu mai simţi nimic, o strigă pe mama lui.

Errol Johnson deschise uşa pe care scria „Numai pentru personal" şi ieşi în grabă. Auzise ţipetele şi presupusese că cineva căzuse pe scările lungi ale peronului. Ştia el că asta o să se întâmple într-o zi, căci scările acelea erau prea slab luminate. Dacă avea să ajungă vreodată să conducă staţia, asta în cazul în care persoanele de culoare ar fi avut vreodată o asemenea şansă, ar face curăţenie şi ar transforma-o într-una respectabilă. Faptul că nu era folosită de prea mulţi oameni nu însemna că nu trebuiau făcute lucrări de întreţinere.

Se opri înmărmurit la vederea spectacolului care se desfăşura înaintea ochilor săi, rămânând cu gura căscată.

Milioane de şobolani roiau pe tot cuprinsul staţiei. Şi erau mari, precum cei pe care îi văzuse la ţară, şi poate chiar ceva mai mari. Mintea lui nici nu se opri să analizeze situaţia. O luă la fugă, fără a se uita înapoi. Nu exista decât un loc în care putea să se ascundă, scările fiind înţesate de o mulţime de şobolani agitaţi. Fără a ezita, coborî rampa şi o porni spre pântecul întunecat al tunelului. Teama îl făcu să se ciocnească de trenul care se apropia şi care îl ucise fără milă, înainte ca el să-şi dea seama de iminenţa morţii.

Mecanicul, care chiar încetinea în acel moment, apăsă frâna cu şi mai multă putere, aproape aruncându-şi cei câţiva pasageri din locurile lor. În momentul în care ieşea din tunel cu roţile scârţâind ascuţit, parcă în semn de protest, scena care se desfăşura înaintea lui îl făcu să reacţioneze instinctiv, reuşind astfel să salveze vieţile pasagerilor şi pe a lui. Ridică piciorul de pe frână şi trenul îşi continuă înaintarea.

Şobolanii rămaseră nemişcaţi, privind spre monstrul imens care îi deranja. Cei care se aflau între şine se ghemuiră în vreme ce trenul trecu huruind pe deasupra lor, scârţâitul roţilor îngheţându-i.

Pasagerii se holbară pe fereastră, de-a dreptul şocaţi, întrebându-se dacă trenul reuşise să-şi găsească drumul prin acele coridoare ale iadului. Unul dintre ei căzu pe spate când un corp negru şi păros se repezi la el, izbindu-se de geam şi căzând din nou pe peron. Pe măsură ce trenul începea să prindă viteză, alte creaturi începură să sară spre ferestre, unele căzând între tren şi peron, unde aveau să fie secţionate de roţile ascuţite. Un şobolan sparse geamul unuia dintre vagoane şi atacă imediat singurul pasager aflat în acesta. Bărbatul era puternic şi reuşi, înnebunit, să-l îndepărteze de gâtul său. Şobolanul îi sfâşie mâinile cu dinţii şi cu ghearele, făcându-l să ţipe de durere, dar el

continuă să-l ţină de gât şi de corp. Frica îi dădea un plus de putere şi de agilitate; îl azvârli la podea şi îl călcă cu cizma grea pe cap, zdrobindu-i cutia craniană. Ridică corpul fără vlagă, uimit de mărimea acestuia, şi îl aruncă prin fereastra spartă înapoi în tunelul negru prin care înainta trenul acum. Se lăsă în scaunul lui, şocul cuprinzându-i întregul corp, fără să ştie că în douăzeci şi patru de ore avea să fie mort.

Şeful staţiei de metrou se înecă cu ceaiul când auzi strigătele venind dinspre scări. Se stropi în încercarea de a-şi menţine ritmul respiraţiei. Nu mai voia încă o bătaie. De ce tocmai staţia lui era atacată întotdeauna de huligani la sfârşit de săptămână? Mai ales sâmbătă seară. Staţiile de metrou atrăgeau mereu necazuri în serile de sâmbătă din partea mojicilor şi a beţivilor, dar de obicei duminica nu era prea rău. Spera ca maimuţa aia prostănacă de Errol să nu fie implicată şi ea, căci intervenea mereu. Şi îşi dădea cu părerea despre cum ar trebui condusă staţia. Îi ajuta pe beţivi, în loc să-i dea afară. Unde se credea? În Charing Cross?

Shadwell i se potrivea şefului staţiei. Era un loc liniştit, în comparaţie cu majoritatea celorlalte, şi asta îi pria de minune. Bineînţeles că era murdară, dar ce puteai face cu grămada asta de gunoi? În orice caz, reuşea să ţină oamenii la distanţă.

Când îşi reveni din şoc, îşi puse jacheta pe el şi ieşi din ghişeul de bilete. Fără să se grăbească, se îndreptă agale spre scările de deasupra peronului unu.

– Ce se întâmplă acolo? zbieră el mijind ochii pentru a reuşi să vadă în lumina slabă. Auzi un sunet care semăna cu o voce ce striga „Mamă” şi văzu o formă neagră zvârcolindu-se. Coborî precaut câteva trepte şi se opri din nou.

– Haide, răspunde. Cine e acolo?

Silueta neagră păru a se diviza în nişte forme mai mici care începură să urce scările în direcţia lui. Auzi un tren frânând, şi apoi, dintr-odată, fără să ştie din ce cauză, vaietul aceluiași tren accelerând şi trecând prin staţie fără să oprească. Auzi apoi chiţăitul a ceea ce păreau a fi sute de şoareci. Îşi dădu seama că acele creaturi urcau scările, îndreptându-se spre el. Şi nu erau şoareci, ci şobolani. Nişte şobolani mari şi oribili. Negri şi urâţi.

Se mişcă surprinzător de repede pentru un om cu greutatea lui. Din două sărituri urcă cele câteva trepte pe care le coborâse şi se îndreptă spre ghişeul de bilete, trântind uşa în urma lui. Se sprijini câteva secunde de ea, încercând să-şi recapete răsuflarea şi să-şi potolească bătăile inimii. Se îndreptă spre telefon cu degetele tremurânde şi formă numărul de urgenţe.

– Poliţia? Repede! Poliţia? Aici staţia de metrou din Shadwell, şeful

de staţie Green la telefon. Ridică privirea la auzul unui sunet de paşi care alergau. Prin deschizătura geamului de la ghişeul de bilete îl fixa cu privirea un şobolan imens, negru, cu aspect înfiorător.

Scăpă telefonul şi se îndreptă spre partea din spate a biroului. Ferestrele aveau gratii care eliminau orice posibilitate de scăpare. Se uită în jur, cuprins de disperare, faţa tremurându-i de teamă. Văzu dulapul de lângă perete, unde se aflau găleţile şi măturile oamenilor de serviciu, îl deschise şi intră, închizând uşa în urma lui. Se ghemui, pe jumătate aşezat, smiorcăindu-se, umezindu-şi pantalonii în întuneric, de abia îndrăznind să respire. Ţipătul acela! Trebuie să fi fost Errol sau vreun călător aflat în aşteptarea trenului. Îl prinseseră şi acum veneau după el! Mecanicul trenului nu oprise. Îi văzuse şi trecuse mai departe. Şi nu mai era nimeni în staţie. „Sfântă Fecioară! Ce e asta? Ronţăit? Zgârieturi? Au intrat în birou. Încearcă să roadă uşa dulapului ca să poată intra!”

CAPITOLUL 10

Opt şi jumătate. Agitaţia de luni de dimineaţă ajunsese la punctul maxim. Pasagerii metroului citeau ziarele de dimineaţă sau romane; dormeau sau moţăiau; stăteau de vorbă sau meditau, în picioare sau aşezaţi. Din când în când se auzea câte o persoană râzând. Funcţionarii stăteau lângă directori financiari, dactilografe lângă fotomodele, ospătăriţele lângă manageri, arhivari lângă analişti programatori, albi lângă persoane de culoare. Bărbaţii se holbau îndrăzneţ sau pe furiş la picioarele fetelor; fetele se uitau şi ele la ei sau se prefăceau că nu le observă privirile. Cu toţii se gândeau la săptămâna care abia începea, meditând la weekendul care tocmai se terminase, cu mintea aproape goală.

Jenny Cooper citea pagina cu destăinuiri dintr-o revistă pentru femei, zâmbind din când în când de situaţiile ridicole în care se băgau unele fete. La unele din răspunsuri chiar râdea batjocoritor. Dând pagina, prea puţin interesată de cuvintele care-i treceau prin faţa ochilor, gândurile îi zburară la sâmbăta trecută şi la petrecerea la care participase. De abia aştepta să ajungă la serviciu să le povestească prietenelor despre minunatul băiat care o condusese acasă – mai ales lui Marion, care avea întotdeauna sute de pretendenţi şi ţinea cu tot dinadinsul ca celelalte fete s-o ştie. Jenny se considera cam urâţică; avea ochii prea mici şi prea apropiaţi unul de celălalt, iar nasul puţin cam prea lung. Totuşi, avea picioare frumoase, lungi, nici prea groase, dar nici prea subţiri. Părul ei arăta mereu bine. Bucle drăguţe şi o culoare caldă. Până şi faţa ei era atractivă, doar dacă nu afişa un zâmbet prea larg. În orice caz, băiatul acesta chiar o plăcea – după câte zicea el. Mai avusese prieteni şi înainte, dar nici unul nu se ridicase la standardele impuse de Marion. Îi plăcuse de ei, dar mereu se simţise puţin cam stânjenită când ieşeau în oraş. Acesta însă era altfel. Arăta la fel de bine ca oricare prieten de-al lui Marion, de fapt era chiar mai drăguţ decât mulţi dintre ei. Şi o invitase din nou în oraş! În seara aceasta. La cinema. De abia aştepta să se laude cu el în faţa prietenelor ei; asta o s-o îmbolnăvească pe Marion.

Violet Melray, care stătea lângă Jenny, citea un roman cavaleresc istoric. Era mereu impresionată de romanele de dragoste, ştia întotdeauna cu exactitate cum se simţea eroina în orice situaţie s-ar fi aflat, şi trăia dezamăgirea şi fericirea alături de ea. Oftă atunci când eroul, care-şi pierduse averea, soţia (care fusese foarte rea şi mincinoasă) şi mâna dreaptă în timpul unui accident de vânătoare, se întoarse la femeia pe care o iubea cu adevărat, eroina aceea atât de blândă şi de pură, şi atât de dornică de a-l primi în braţele ei şi de a-i alina suferinţa, gata să renunţe la orice pentru acest bărbat care îi

înşelase încrederea, dar care acum avea atâta nevoie de ea. Violet îşi amintea cât de romantic fusese George. În vremea când o curta, îi aducea flori, mici cadouri şi îi scria poezii. Cât fusese de atent. Dar acum, după şaisprezece ani şi după ce dăduse naştere la trei copii, mai degrabă ar fi bătut-o pe spate decât s-o mângâie sub bărbie. Cu toate acestea, era un om bun, cinstit, dar foarte slab.

Fusese un soţ şi un tată bun, mereu credincios şi răbdător. Dragostea lor se diminuase de-a lungul anilor, fără însă a dispărea, aşa cum părea a se întâmpla în majoritatea cuplurilor. De n-ar fi fost atât de sensibil. Fiecare problemă era abordată cu logică mai degrabă decât cu sentimente, iar emoţia era măsurată cu atenţie, doar cât să nu scape de tot printre degete. Dac-ar lua-o şi pe ea prin surprindere măcar o dată. Să facă ceva ieşit din comun. Nu să aibă o aventură cu o altă femeie – dar poate să-i scapere ochii după vreuna. Sau să se apuce de echitaţie, să vină acasă beat, sau poate să-i dea un pumn în nas fratelui său, Albert. Dar nu, ea nu avea cum să-l schimbe. Nu era vina lui că din când în când ea simţea nevoia unei aventuri romantice sau a unui farmec misterios. La patruzeci şi doi de ani ar fi trebuit să depăşească dorinţa sălbatică de aventură. Acum când copiii erau la şcoală şi puteau să-şi poarte singuri de grijă, unica ei evadare era slujba cu jumătate de normă la un birou de asigurări. Bărbaţii erau puţin cam plicticoşi, dar fetele erau amuzante. În orice caz, o ţinea ocupată mai toată ziua, şi acasă avea multe de făcut când se întorceau copiii de la şcoală şi George de la serviciu. Îşi aminti să treacă pe la librăria lui Smith în pauza de prânz ca să-şi mai cumpere o carte.

Henry Sutton se atârnă de cureaua barei de susţinere atunci când trenul coti în tunel. Încerca să citească ziarul împăturit, dar îşi pierdea echilibrul de fiecare dată când voia să-l desfacă pentru a da pagina. În cele din urmă renunţă să mai încerce şi privirea îi căzu peste o femeie, care stătea jos în faţa lui citind o carte, şi se întrebă la ce staţie o să coboare. Nu, avea să mai meargă o vreme, căci cei care citeau cărţi în tren aveau întotdeauna de parcurs un traseu mai lung. Dar tânăra de lângă ea? Nu. Face muncă de birou, deci nu va coborî până în centru sau în West End, iar staţia următoare e de abia Stepney Green. De-a lungul atâtor ani de călătorit la orele de vârf, Henry devenise expert în a-şi da seama unde locuia fiecare persoană. Dimineaţa nu era acelaşi lucru – rareori putea găsi un scaun liber – dar seara obişnuia să se aşeze în faţa unei persoane despre care credea că sunt şanse foarte mari de a coborî mai repede. De exemplu, cu cât un călător era mai nearanjat, cu atât ajungea mai repede la destinaţie; cei de culoare nu mergeau niciodată mai departe de West Ham; oamenii mai bine îmbrăcaţi adesea schimbau metroul la Mile End pentru Central Line. După ce muncise douăzeci de ani ca funcţionar al unui birou de avocatură banal, dar confortabil, învăţase multe despre oameni. Viaţa

se scurgea constant, în ritm regulat. Nu era foarte fascinantă – vreun scandal ciudat şi interesant –, dar în general zilele semănau între ele. Nici un caz de crimă, viol sau şantaj, ci în mare parte divorţuri, delapidări sau cumpărări de locuinţe. Chestii obişnuite. În mare parte monotone, adesea plictisitoare, dar sigure. Era fericit că nu se căsătorise, putând să ducă o viaţă fără grija copiilor, a vecinilor, a ratelor bancare şi a vacanţelor. Nu că ar fi reuşit prea multe de unul singur. Era adeptul unei vieţi singuratice şi nu-i plăcea să vină în contact cu alţi oameni şi cu problemele lor. Avea parte de destule din acestea la serviciu, deşi nu se implica niciodată emoţional. Corul bisericesc era singura activitate socială la care îi făcea plăcere să participe, se ducea la repetiţii o dată pe săptămână, iar duminica cânta cât îl ţineau plămânii, aceasta fiind singura formă de exhibiţionism pe care şi-o permitea.

Îşi ridică ochelarii şi se frecă la nas. Zilele de luni nu erau nici deprimante, nici foarte amuzante pentru Henry Sutton; semănau foarte mult între ele.

Dintr-odată, trenul se clătină şi se opri, aruncându-l pe funcţionarul surprins în braţele lui Violet Melray şi ale lui Jenny Cooper.

– Oh, vă rog să mă scuzaţi, se bâlbâi el, înroşindu-se, în timp ce încerca să se ridice.

Şi alţi pasageri se aflau în aceeaşi situaţie jenantă şi încercau acum să-şi recapete echilibrul, unii râzând, alţii înjurând nervos.

– Gata, o luăm de la capăt, se auzi o voce. Iar o să întârziem douăzeci de minute.

Se înşela. Avură de aşteptat timp de patruzeci de minute, unii pe scaune, alţii în picioare, încercând să audă, prin staţie, discuţia aprinsă dintre mecanic şi gardian. Henry Sutton, Violet Melray şi Jenny Cooper se aflau în primul vagon, aşa că puteau auzi destul de bine răspunsurile mecanicului la întrebările gardianului. Văzuse ceva pe şină, nu era foarte sigur ce anume, dar fusese destul de mare, aşa că apăsase pe frână şi întrerupsese curentul. Ajungând la concluzia că orice o fi fost, om sau animal, trebuie să fi fost deja ucis de tren, nu mai putea să facă mare lucru acum, astfel încât cel mai bine era să meargă mai departe şi, odată ajuns la staţia următoare, să trimită acolo un echipaj. Singura problemă era că se confrunta cu o pană de curent. Era posibil ca acel ceva de care se izbise să fi provocat unele avarii trenului, deşi se cam îndoia de asta. Să se fi defectat vreunul dintre cabluri? De fapt, auzise cândva şobolanii rozându-le.

Mecanicul, sau „omul de la motor”, cum i se spunea în mod oficial, contactase birou central de control, de unde i se spusese să rămână pe loc o vreme, până când defecţiunea avea să fie localizată şi remediată. Dar mirosul de fum îl determinase să facă altceva. Pasagerii simţiseră şi ei mirosul şi începuseră să se agite înspăimântaţi.

Staţia următoare, Stepney Green, nu era prea departe, aşa că avea să-i dea jos din tren şi să îi dirijeze prin tunel. Erau foarte mulţi pasageri, astfel că manevra avea să fie periculoasă, dar va fi mai bine decât să intre în panică, închişi în vagoanele înguste. Din vagonul alăturat se auzeau deja voci tulburate. Îi comunică gardianului intenţiile lui, după care deschise uşa dintre cabină şi vagon, fiind întâmpinat de feţe nerăbdătoare.

– Situaţia este sub control, îi linişti el cu o falsă convingere. Un mic accident, atâta tot. Ne vom deplasa prin tunel până la următoarea staţie, care nu se află departe de aici, iar şinele nu vor fi alimentate de curent.

– Dar… arde ceva, replică un afacerist morocănos, care părea foarte îngrijorat.

– Totul este în regulă, domnule. Nu aveţi de ce să intraţi în panică. În curând o să ne ocupăm şi de asta. Avansă printre călători până la capătul vagonului. Mă duc să-i informez şi pe ceilalţi pasageri şi mă voi întoarce să vă conduc prin tunel, continuă el, dispărând în compartimentul următor şi lăsându-i pe navetiştii consternaţi într-o linişte apăsătoare.

După câteva minute, auziră un ţipăt urmat de alte strigăte de spaimă. Uşa care făcea legătura între vagoane se deschise brusc şi o mulţime de pasageri dădură năvală în compartimentul deja aglomerat, împingându-se ca să-şi facă loc să înainteze. Din spate venea un miros puternic de ars. Isteria se extinse la fel de repede ca focul care o cauzase.

Henry Sutton fu din nou aruncat peste cele două pasagere din faţa lui.

– Oh, Doamne, oh, Doamne, murmură el, cu ochelarii agăţaţi pe vârful nasului.

De această dată, marea de oameni îl împiedică să se ridice de peste cele două femei speriate. Erau forţaţi să stea unii peste alţii, în timp ce bărbaţii şi femeile se înghesuiau pe lângă ei, speriaţi acum de fumul care se ridica, umplând trenul. Izbucniră încăierări, deoarece unii bărbaţi, care încercau să găsească o cale de ieşire, erau împiedicaţi de alţii. De-a lungul întregului tren, uşile erau deschise cu forţa, iar pasagerii săreau afară, în tunelul întunecat, câţiva leşinând în urma izbiturii de perete sau fiind zdrobiţi de alţii, care cădeau peste ei.

Prinsă sub trupul dezechilibrat al funcţionarului, Violet se chinuia să ia o gură de aer, în timp ce Jenny se zbătea, în încercarea de a se elibera.

– Îmi pare nespus de rău, doamnelor, se scuză el, incapabil să se mişte. Dacă… dacă ne-am putea păstra calmul… sunt sigur că înghesuiala se va termina curând şi vom putea să coborâm şi noi din tren, căci nu cred că focul se va extinde în direcţia noastră

deocamdată. Avem destul timp la dispoziţie. În mod ciudat, Henry se simţea foarte calm. Se minuna de sângele rece de care dădea dovadă, pentru o persoană care avusese parte de foarte puţină aventură în viaţă. Se întrebase adesea dacă ar da dovadă de curaj în momente de criză, iar acum, când oamenii înspăimântaţi se împingeau şi ţipau de jur împrejurul lui, fusese surprins de propriul său curaj. De fapt, era chiar mulţumit.

Vagonul se mai golise, căci oamenii folosiseră uşile laterale pentru a scăpa de fumul înecăcios.

– Cred că pot să stau în picioare acum, zise Henry, ridicându-se şi aplecându-se ca să le ajute pe femeie şi pe tânără. Cred că ar trebui să rămânem împreună, doamnelor. Când vom ajunge în tunel, ne vom ţine de mâini şi ne vom deplasa de-a lungul zidului. Vă conduc eu, veniţi!

Le însoţi pe cele două pasagere palide spre partea din faţă a vagonului. Dintr-odată se auzi un ţipăt ascuţit. În întunericul tunelului, luminate de farurile trenului, se zăreau chipuri care păreau a se lupta. Erau atât de multe feţe acolo, încât nu reuşeau să-şi dea seama ce se întâmpla. Henry zări cum un bărbat, care încă mai avea pe cap un melon, dispăru sub geam cu ceva negru agăţat pe faţă. Când se apropiară de uşa de la cabina mecanicului, văzură că oamenii încercau să se întoarcă în tren, dar se împiedicau de cei care încă se chinuiau să coboare.

Henry şi cele două femei ajunseră în cabină.

– Să vedem, spuse el, mai mult pentru sine, ar trebui să găsim o lanternă pe undeva pe aici – ah, iată, exact ce ne trebuie.

Se aplecă după o lanternă lungă, cu mâner din cauciuc, care fusese aruncată într-un colţ. Un râcâit neaşteptat îl făcu să se întoarcă spre uşa deschisă. Acolo jos era ghemuit ceva. Aprinse lanterna şi îndreptă raza în acea direcţie. Jenny ţipă atunci când lumina scoase la iveală doi ochi strălucitori şi demonici. Pe loc, fără a-şi da seama de ceea ce face, Harry lovi şobolanul în cap cu piciorul, aruncându-l înapoi în tunel.

– Este unul dintre şobolanii aceia despre care tot vorbesc ziarele! strigă Violet oripilată.

Jenny izbucni în lacrimi, sprijinindu-şi capul de umărul celeilalte femei. Henry lumină din nou întunericul cu lanterna şi fu şocat de scena care se desfăşura înaintea ochilor. În tunelul îngust, femeile şi bărbaţii alergau, se zbăteau, se ghemuiau, în timp ce sute de şobolani negri îi atacau violent, sărind şi sfâşiind, pofta lor de sânge fiind la cote maxime. Închise repede uşa, după care aruncă o privire în vagon. Văzu că şobolanii pătrunseseră în tren şi acum atacau pasagerii care nu reuşiseră să coboare sau care se strecuraseră înapoi în vagon. Trânti uşa cabinei şi stinse lanterna.

Tremura uşor, dar reuşi să-şi controleze tremurul vocii.

– Doamnelor, cred că cea mai bună soluţie este să stăm nemişcaţi o vreme.

Tresăriră cu toţii, speriaţi la auzul unei izbituri în uşă. Jenny începu să plângă zgomotos, întregul corp zguduindu-se spasmodic. Violet făcu tot ce putu ca s-o liniştească.

– E în regulă, draga mea. Nu au cum să intre aici, o calmă ea.

– Dar trebuie să faceţi linişte, adăugă Henry, punându-i mâna pe umăr cu blândeţe. Nu trebuie să ne audă. Cred că i-am rupt gâtul diavolului ăluia, aşa că nu va mai putea încerca să intre. Vă propun să ne ghemuim cu toţii la pământ şi să stăm cât mai nemişcaţi cu putinţă.

O ajută să se aşeze pe fata care suspina şi mai aruncă o privire pe fereastră. Îşi dori să n-o fi făcut. Înregistră o imagine pe care ştia că nu avea s-o uite niciodată atât timp cât… – dintr-odată alungă din minte orice gând referitor la viaţă şi la moarte. Ceea ce se întâmpla acolo jos era ceva de coşmar. Adevărate scene din iad. Văzuse membre pline de sânge, feţe sfâşiate şi trupuri sfârtecate. Un bărbat stătea vizavi de el, lângă un perete, ţeapăn şi drept, cu ochii lipsiţi de viaţă, privind parcă în adâncul fiinţei sale, în timp ce trei sau patru şobolani se înfruptau din picioarele lui goale. O femeie grasă, complet dezbrăcată, plângea de-ţi rupea inima, lovind doi şobolani care se agăţaseră de braţele ei cărnoase. Un tânăr de vreo optsprezece ani încerca să se caţere pe acoperişul trenului, împingându-se cu picioarele în perete şi ridicându-se încet. Un şobolan uriaş, apropiindu-se pe lângă perete, ateriză în braţele lui, trântindu-l pe băiat înapoi la pământ. Ţipetele umpleau aerul. Strigătele de ajutor îi invadau creierul. Şi astea într-un semiîntuneric în spatele căruia se întindea bezna tunelului, de parcă totul se întâmpla în iadul cel negru. Şi peste tot fugeau creaturile acelea negre şi păroase, de-a lungul pereţilor, sărind şi oprindu-se numai atunci când victimele încetau să mai lupte, după care mâncau şi beau.

Harry îngenunche şi-şi făcu cruce.

Tresări atunci când o mână îl atinse pe umăr.

– Ce facem acum? îl întrebă Violet, încercând să-i distingă chipul în întuneric.

Făcu un efort să-şi alunge oribila scenă din faţa ochilor.

– Aşteptăm puţin, să vedem ce se întâmplă. Or să trimită pe cineva în tunel să facă investigaţii. Nu cred că mai durează mult.

Căută mâna lui Violet şi o atinse uşor. Începea să-i placă, pe ascuns, această dependenţă pe care o manifesta femeia faţă de el. Până atunci fusese foarte sfios în relaţiile cu sexul opus, dar acum, în mijlocul acestui haos, descoperea o nouă faţă a naturii sale de persoană timidă. Mândria începuse să-i înăbuşe teama.

Dintr-odată, ţipetele încetară. Rămaseră nemişcaţi câteva secunde,

cu urechile ciulite, în aşteptarea celui mai mic sunet. Apoi se auziră gemete. La început, un vaiet slab şi prelung, urmat de alte câteva. În curând, întregul tunel răsuna de plânsete de durere, de voci care jeleau şi de strigăte de ajutor. Dar nu se mai auzeau ţipete. Tonul strident le dispăruse din voce. Era ca şi cum cei rămaşi în viaţă, deşi mutilaţi, ştiau că nu li se mai putea întâmpla nimic. Carnajul avusese loc deja. Acum fie supravieţuiau, fie mureau.

Henry se ridică şi privi pe fereastră. În apropiere se zăreau unul sau două trupuri, dar întunericul ascundea orice altceva.

– Cred că au plecat, spuse el, întorcându-se spre cele două femei. Nu pare să mai fi rămas nici unul.

Violet se ridică în genunchi şi se uită pe geam.

– Dar… ce străluceşte aşa acolo? Se vede ceva roşu strălucitor.

Henry sări în picioare.

– Desigur. Focul. Se extinde şi probabil că a speriat şobolanii. Va trebui să ieşim.

– Nu, strigă Jenny. Nu putem să ne ducem acolo. Probabil că ne aşteaptă.

– Dar nici aici nu putem rămâne, replică el politicos. Cred că au plecat acum, căci s-au speriat de foc. O să ies eu primul să arunc o privire şi să văd ce se întâmplă. După aceea mă întorc după voi.

– Nu ne lăsa aici, spuse Violet, agăţându-se de braţul lui. El îi zâmbi, în timp ce faţa îi era luminată de focul roşu. Era o femeie frumoasă, îşi spuse el. Probabil că era căsătorită şi avea şi copii. „În condiţii normale, nu mi-ar arunca nici măcar o privire. Păcat.”

– Bine. Atunci mergem împreună.

– Nu, nu, eu nu mă duc acolo, spuse Jenny, ghemuindu-se în colţul opus.

– Trebuie, draga mea. O să te asfixiezi aici în curând. Fumul începuse să se îngroaşe. Vom fi în siguranţă acum, o să vezi. Se întinse după ea şi o obligă să se ridice în picioare, iar Violet îl ajută. Ţine-te de mine şi priveşte drept înainte. Şi te rog să ai încredere în mine.

Deschizând uşa cu prudenţă, lumină tunelul cu lanterna, deşi acum nu prea mai era nevoie, căci focul, care cuprinsese trenul, strălucea în întuneric. Trupurile erau înşirate de-a lungul şinelor cât puteai cuprinde cu ochii: unele dintre ele mişcau încă, altele se târau de-a lungul tunelului, îndepărtându-se de vagon, iar restul zăceau inerte. I se păru că vede siluete mărunte strecurându-se pe lângă ele, dar nu era sigur că nu este doar lumina jucăuşă şi înşelătoare a focului.

– Haideţi, doamnelor. Ţineţi minte ce v-am spus şi priviţi drept înainte – orice sau oricine ar fi, nu trebuie să ne oprim.

Deşi era un om plin de compasiune, ştia că le-ar fi fatal dacă ar încerca să-l ajute pe vreunul dintre răniţi. Aveau să fie salvaţi şi ei mai târziu.

Coborî din tren şi se întinse s-o ajute pe tânăra care tremura necontrolat. Îi vorbi încet, încurajând-o şi încercând să-i calmeze nervii încordaţi. Violet îi zâmbi, speriată, dar punându-şi viaţa în mâinile lui mici şi blânde. Înaintară, aplecându-se ca să scape de fumul înecăcios care umpluse partea superioară a tunelului. Henry mergea înainte, apoi tânăra, urmaţi la mică distanţă de Violet, care-şi ţinea mâinile în jurul taliei fetei.

Avansau împleticindu-se, încercând să ignore gemetele şi strigătele slabe de ajutor. Henry simţi cum o mână fără vlagă îl apucă de pantaloni, dar căzu din nou la primul pas al lui. Ştia că nu se poate opri, vieţile celor două femei depinzând de el. Avea să se întoarcă cu echipe de salvare. Acum trebuia să iasă toţi trei teferi şi să-i avertizeze pe cei de la staţia următoare. Auzi un strigăt strident şi simţi ceva moale agitându-se la picioarele lui. Îndreptând lanterna în jos, descoperi un şobolan privindu-l. Văzu şi alţii în jur, dar aceştia erau altfel decât cei pe care îi văzuse mai devreme. Erau mai mici, normali. Hidoşi, dar normali. Îl izbi cu piciorul, iar acesta o luă la sănătoasa, în timp ce un altul se apropie şi-l muşcă pe Henry de pantalon.

Din fericire, nu reuşi să rupă decât stofa, el ridicând repede piciorul pe lângă perete. Şobolanul îi dădu drumul şi căzu la pământ. Îşi apăsă talpa pantofului pe spatele lui şi fu şocat să audă trosnind oasele mici.

Jenny ţipă.

– E în regulă, e în regulă, spuse el repede. Nu sunt decât nişte şobolani obişnuiţi. Sunt periculoşi, dar nu precum cei mari. Probabil că le e mai frică de noi decât ne este nouă de ei.

Deşi cuprinsă de teamă, Violet începuse să-l admire pe bărbatul cel scund. Desigur că de abia îl observase în tren. Era genul care nu prea ieşea în evidenţă. O faţă ca toate celelalte. Genul acela de om despre care nu făceai nici un fel de speculaţii, căci nu prea stârnea interesul. Dar acum, aici jos, în acest loc înspăimântător, era atât de curajos, salvând-o din tot acest carnaj. Pe ea şi pe tânără, desigur. Cât de curajos!

Când Henry omorâse şobolanul, Jenny fusese obligată să se uite în jur. Priveliştea îi făcu greaţă. Se sprijini de zid, de parcă era gata să se prăbuşească, fiind însă susţinută de femeia din spatele ei. De ce nu le lăsa bărbatul să se întoarcă în tren, unde ar fi fost în siguranţă? Clătinându-se, încercă să se întoarcă, dar Henry o prinse de braţ.

– Pe aici, draga mea. Nu mai durează mult.

În timp ce înaintau împleticindu-se, vedeau şobolani ce se hrăneau din cadavrele unor bărbaţi şi ale unor femei, oameni care plecaseră la serviciu, crezând că va fi o zi obişnuită de luni, cu minţile ocupate de mici griji şi bucurii, nebănuind nici un moment că vor muri chiar în acea zi. Neaşteptându-se, de fapt, niciodată să aibă parte de o moarte atât de înspăimântătoare. Cei trei îşi continuară drumul, înecându-se

din cauza fumului, căzând din când în când, ridicându-se unul pe celălalt, mişcându-se neîncetat, lăsându-i în curând în urmă pe cei morţi şi pe cei mutilaţi. Dintr-odată, Henry se opri, iar Jenny şi Violet se loviră de el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă, nerăbdătoare, femeia mai în vârstă.

– Acolo, în faţă, este ceva. Am văzut o rază de lumină. Îndreptă lanterna spre o şină argintie, până când raza ei căzu asupra a patru obiecte negre. Patru şobolani uriaşi. Îi aşteptau. Îi aşteptau ascunşi în întuneric. Nici unul dintre grupuri nu făcu nici o mişcare preţ de câteva secunde, apoi oamenii începură să se retragă încet. Şobolanii priveau. Henry o auzi pe Violet icnind în spatele lui şi o simţi strângându-l de braţ.

– Mai sunt unii în spatele nostru, abia reuşi ea să rostească.

Se întoarse şi îi văzu. Erau doi care înaintau tiptil spre ei. Îşi dădu seama că sunt înconjuraţi. Cei patru şobolani din faţa lor începuseră să se apropie mai repede, cu paşi mărunţi şi ghemuiţi, cu muşchii spatelui încordaţi, gata să sară.

„Poate aş reuşi de unul singur, se gândi el. Să sar peste cei din faţă şi să o iau la fugă. Fata şi femeia nu ar putea supravieţui, dar de unul singur aş mai avea o şansă."

– Pe lângă perete, doamnelor. Le împinse înapoi, respingând din mintea sa orice gând de scăpare. Staţi în spatele meu şi, dacă încearcă să treacă de mine, loviţi-i cât puteţi de tare. Îşi dădu jos haina şi o înfăşură pe braţ, continuând să lumineze cu lanterna şobolanii, care se adunaseră în faţa lui. Fata îşi întoarse faţa spre perete, iar femeia începu să plângă după copiii ei.

Un şobolan se apropie, cu privirea de gheaţă îndreptată spre ochii lui Henry.

O lumină licări în capătul tunelului. Auziră voci şi paşi, iar apoi văzură mai multe lumini. Întregul tunel se lumina pe măsură ce zgomotele de paşi şi vocile creşteau în intensitate.

Şobolanii şi cei trei oameni îşi îndreptară privirile într-acolo. Nici un grup nu se mişca. Nişte zgomote agitate îl făcură pe Henry să-şi întoarcă privirea spre şobolanii din spatele lor, chiar în momentul în care aceştia dispăreau înspre trenul în flăcări. Toţi, mai puţin unul. Cel care se aflase cel mai aproape era încă acolo şi îl studia pe bărbat. Nu se mişca şi părea că nu se temea deloc. Funcţionarul de la biroul de avocatură se simţea străbătut de un fior rece ca gheaţa, de parcă îi era examinat sufletul. Paralizat de teamă. Aproape cu dispreţ, uriaşul şobolan întoarse capul spre bărbaţii care se apropiau, îl mai privi o dată pe Henry şi apoi fugi.

– Aici, aici, strigă Henry.

În curând au fost înconjuraţi de oameni în uniformă: poliţişti şi personalul de la metrou. Aceştia rămaseră holbându-se, fără să le vină

a crede atunci când Henry începu să le relateze groaznicele evenimentele prin care tocmai trecuseră.

– Veniţi, domnule. Şobolanii n-ar putea… şi de fapt nu ar ataca un tren plin de oameni, spuse un sergent de poliţie, clătinând din cap. Uriaşi sau nu, nu aveau cum să urce în tren. Poate că sunteţi ameţit din cauza fumului.

Violet îşi făcu loc să treacă pe lângă funcţionar şi strigă furioasă:

– Păi, atunci duceţi-vă naibii acolo să vedeţi cu ochii voştri! după care se întoarse şi, luându-l pe Henry de mână, îi spuse cu blândeţe: Mulţumesc. Mulţumesc că ne-aţi ajutat.

Henry roşi şi îşi plecă ochii în pământ.

– Atunci, spuse sergentul, o să ne ducem să vedem. Doi dintre oamenii mei vă vor conduce spre staţie.

– Nu, spuse Henry. Eu mă întorc cu dumneavoastră la tren. Veţi avea nevoie de ajutor. Privind-o pe femeia care îl ţinea în continuare de mână, adăugă: La revedere! Pe curând!

Înainte ca el să-şi elibereze mâna din strânsoare, femeia făcu un pas înainte şi îl sărută pe obraz.

– La revedere, îi şopti.

CAPITOLUL 11

Când intră în clasa zgomotoasă, Harris era fericit. Weekendul îi prinsese foarte bine. Ar trebui să facă asta mai des. Aerul curat de la ţară. Verdeaţa. Nimic nu se compară cu toate acestea.

– Gata, copii, faceţi linişte! lătră el prin zarva elevilor. Scalley, stai jos şi suflă-ţi nasul. Thomas, pleacă de lângă fereastră şi treci la locul tău. Maureen, lasă oglinda. Bine. Aţi avut un weekend plăcut? Suficient! Să facem prezenţa.

Elevii simţiră pe loc buna sa dispoziţie şi ştiau că obrăznicia lor putea rămâne nepedepsită, spre deosebire de alte dăţi. Sau cel puţin în această dimineaţă.

– Doar doi absenţi. Nu e rău deloc pentru o dimineaţă de luni. Da, Carlos, ce s-a întâmplat? Vrei la toaletă? Dar de abia ai intrat în clasă. Du-te atunci, căci altfel nu vei reuşi să te concentrezi.

Carlos, un băiat slăbuţ cu piele măslinie, îi mulţumi şi ieşi din clasă, rânjind superior când ajunse cu spatele la profesor.

– Carol, împarte tu hârtie. Shelagh, dă-le tu creioane. Astăzi o să desenăm nişte animale, îşi anunţă Harris elevii.

– Pot să desenez un porc? întrebă un elev din spatele clasei.

– De ce un porc, Morris?

– I-aş putea face portretul grăsanului de Toomey, domnule.

Ceilalţi izbucniră în râs, iar băiatul jignit se răsuci pe scaun şi îşi înjură călăul.

– Vino aici, Morris, spuse Harris cu voce fermă. Băiatul se deplasă cu greu în faţa clasei. Te pricepi să desenezi şi maimuţe, Morris?

– Nu, domnule.

– Păi, atunci încearcă să-ţi faci portretul privindu-te în oglindă, îi spuse Harris, ştiind cât de mult le plăcea elevilor stilul lui de a potoli un gălăgios, deşi oricare dintre ei putea fi următorul. Slab, se gândi Harris, dar nu e rău deloc pentru luni dimineaţă. Haideţi, daţi-i drumul la treabă. Desenaţi orice animal doriţi, dar nu vreau ca vreunul dintre ele să semene cu mine. Când veţi termina, îl vom alege pe cel mai bun şi vă voi explica de ce l-am ales. Amintiţi-vă să folosiţi lumini şi umbre. Se plimbă printre rândurile de bănci, vorbind pe rând cu fiecare dintre ei, răspunzând şi punând întrebări. Ajunse în dreptul lui Barney, un băiat care, deşi scund pentru cei paisprezece ani ai săi, era foarte deştept şi talentat la desen, cu toate că încă mai avea de învăţat câte ceva despre tehnicile picturii. Desenele lui cu stiloul şi creionul erau foarte bune, o deprindere pe care şi-o formase copiind revistele cu benzi desenate. Harris se uită peste umărul băiatului şi rămase holbându-se la imaginea care prindea contur încetul cu încetul.

– De ce ai desenat un şobolan, Barney? întrebă el.

– Nu ştiu, domnule, răspunse Barney, rozând capătul creionului şi adăugând: Am văzut unul ieri. Era unul mare, precum cei pe care i-a văzut Keogh… Se opri când îşi aminti de colegul lui mort. Toţi ceilalţi elevi tăcură la auzul numelui lui Keogh.

– Pe undeva pe aproape? se interesă profesorul.

– Lângă canal. La Tomlins Terrace.

– Ai văzut încotro s-a îndreptat?

– A sărit peste un zid şi a dispărut printre tufişuri.

– Care tufişuri? Nu este nici un parc acolo.

– Acolo unde locuia înainte paznicul de la ecluză. Arată ca o junglă acum că a fost închis canalul.

Harris îşi amintea vag casa cea veche, situată destul de departe de stradă, unde obişnuia să se ducă în copilărie ca să privească bărcile care treceau prin ecluză. Paznicului de atunci îi plăcea când copiii îl priveau cum munceau, cu condiţia să nu fie obraznici, aşa că îi încuraja să mai vină şi altă dată. Ce ciudat că uitase de locul acela! Coborâse pe Tomlins Terrace de câteva ori de curând, dar uitase de existenţa casei de acolo. Trebuie să fi fost din cauza „junglei" care o camufla.

– Ai anunţat poliţia? îl întrebă pe băiat.

– Nu, răspunse Barney, întorcându-şi atenţia asupra desenului şi adăugând câteva trăsături şobolanului cu aspect demonic şocant.

„Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, îşi spuse Harris. Copiii din această zonă nu prea iau legătura cu poliţia din proprie iniţiativă."

Chiar în acel moment, Carlos dădu buzna în clasă, cuprins de o stare de agitaţie extremă.

– Domnule, domnule, în curtea şcolii! Este una din chestiile alea! Arătă spre fereastră, cu ochii larg deschişi şi zâmbind surescitat.

Toţi se repeziră spre ferestre.

– Înapoi la locurile voastre! se răsti Harris, îndreptându-se repede spre fereastră. Respiră adânc în faţa priveliştii.

Nu era doar „una din chestiile alea", ci mai multe. În timp ce se uita pe fereastră, văzu alţii alăturându-se primului grup. Şobolani negri şi uriaşi. *Şobolanii aceia.* Se ghemuiau în curtea şcolii, cu privirea aţintită asupra clădirii. Mai mulţi, tot mai mulţi.

– Închideţi toate ferestrele, le ordonă el încet. Johnson, Barney, Smith, duceţi-vă prin clase şi rugaţi-i pe profesori să închidă toate ferestrele. Scalley, tu du-te în biroul directorului şi spune-i să se uite pe fereastră – sau mai bine mă duc eu. Dacă trimitea un băiat, directorul avea să creadă că este o glumă, şi s-ar pierde secunde preţioase. Toată lumea să rămână în clasă. Şi fără gălăgie. Cutts, tu răspunzi de ceilalţi. Cel mai înalt băiat din clasă se ridică. Băieţii erau entuziasmaţi, în vreme ce fetele deveneau din ce în ce mai agitate.

Harris ieşi în grabă din sală şi se îndreptă spre biroul directorului. În vreme ce înainta pe coridor, câţiva profesori scoaseră capul pe uşă.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Ainsley, unul dintre colegii mai în vârstă.

Îi răspunse în treacăt şi-şi văzu repede mai departe de drum. Şcoala era cufundată într-o linişte deplină, care ar fi fost spartă dacă vreuna dintre fete ar fi făcut o criză de isterie.

Barney ieşi în grabă dintr-una dintre clase.

Harris îl prinse de braţ şi îi spuse:

– Încet, Barney. Ia-o încet şi cu calm. Nu speria fetele. Doar nu vrem să se creeze panică, nu?

– Nu, domnule, veni răspunsul întretăiat.

Când Harris se apropie de scările care duceau la etajul următor, la biroul directorului, se uită în jos la şirul scurt de trepte din faţa intrării principale. Normal că uşile erau deschise.

Se strecură încet pe scări, ţinându-se de balustradă pentru a-şi menţine echilibrul. Când ajunse jos, auzi un sunet slab venind de afară, dinspre treptele exterioare de piatră. Sărind încet în spatele uşilor duble, aruncă o privire în curte, fiind gata să trântească uşile în orice moment. Pe treapta mai largă din capătul de sus al scărilor văzu un băieţel, care se uita înapoi spre curtea şcolii, unde se adunaseră deja în jur de treizeci de rozătoare.

„Iisuse Hristoase", se gândi Harris îngrozit. „Trebuie să fi trecut chiar pe lângă ei."

Ieşi repede şi, luându-l pe băiat în braţe, intră repede în clădire. Îl lăsă jos fără nici un cuvânt şi se întoarse să închidă uşile. Şobolanii nu făcuseră nici o mişcare. Închise uşile repede, dar fără să le trântească, după care le zăvorî şi reuşi în sfârşit, pentru prima dată în ultimele două minute, să respire.

– Sunt nişte animale în curtea şcolii, domnule, îl informă băieţelul de numai şapte ani, cu ochii larg deschişi, care nu trădau nici cea mai mică umbră de teamă. Ce sunt? Ce caută acolo, domnule?

Ignorând întrebarea pentru că nu ştia ce să-i răspundă, Harris îl luă pe băiat în braţe şi urcă din nou scările. Lăsându-l jos, îi spuse să fugă repede la clasa lui. Auzi murmur de voci, în timp ce profesorii începuseră să se adune pe culoar. Urcă şi următorul şir de scări, câte trei trepte o dată, şi aproape că se izbi de directorul care ieşea din birou.

– Vă rog să sunaţi la poliţie, domnule Norton, îi spuse Harris repede. Mă tem că avem ceva probleme.

– Am sunat deja, domnule Harris. Aţi văzut ce este în curtea şcolii?

– Da, la asta mă refeream şi eu. Sunt şobolanii aceia uriaşi, cei care ucid.

Se întoarseră în birou şi se uitară pe fereastră. Şobolanii se

înmulţiseră. Erau acum în jur de o sută.

– Curtea şcolii e plină, spuse tânărul profesor plin de neîncredere.

– Ce vor? Directorul se uită la Harris de parcă era sigur că acesta ştia.

– Pe copii, răspunse Harris.

– Poliţia va veni repede, dar mă întreb cum vor proceda în această situaţie. Să ne asigurăm că toate ferestrele şi uşile sunt bine închise. Toţi copiii trebuie să urce la ultimul etaj şi să se baricadeze înăuntru. Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta, dar să nu pierdem timpul gândindu-ne prea mult. Directorul se îndreptă repede spre uşă.

– Verificaţi toate intrările, domnule Harris, în timp ce eu o să organizez personalul.

Harris îl urmă pe directorul sfrijit pe scări, unde zgomotul conversaţiei începea să se intensifice. Îl auzi bătând din palme ca să facă linişte. Harris îşi făcu loc pe lângă mulţimea de profesori, aruncând o privire în fiecare sală ca să se asigure că ferestrele erau bine închise.

Slavă Domnului că toate ferestrele de jos aveau gratii de fier pentru a preveni spargerea lor în urma impactului cu mingile de fotbal. Bun.

Totul părea în regulă. Acum cancelaria.

Când intră, văzu că una dintre ferestre era deschisă şi, pentru că dădea într-un pasaj îngust dintre clădire şi un zid exterior, nu avea gratii care s-o protejeze. Şi pe podea, în faţa ei, se afla una dintre creaturile acelea.

Cum reuşise să escaladeze zidul era ceva ce Harris n-avea să afle niciodată, de parcă era un cercetaş trimis înainte de ai lui. Se uita încoace şi-ncolo, adulmecând, nasul ascuţit mişcându-se întruna. Îl văzu pe Harris şi se ridică în două picioare. Era înalt de vreo şaizeci de centimetri. Profesorul intră şi trânti uşa în urma lui. Trebuia să închidă fereastra.

Şobolanul nu stătu mult să-şi studieze victima, ci se aruncă înainte, sărind prin aer, drept la gâtul lui Harris. Dar profesorul se mişcă şi el la fel de repede. Apucă un scaun chiar atunci când muşchii creaturii se încordară pentru a sări şi aruncă după el. Scaunul lovi şobolanul în zbor, asemenea unei bâte de cricket care izbeşte o minge, şi îl aruncă într-o parte, despicând lemnul.

Şobolanul ateriză în picioare şi sări din nou la Harris, care îl lovi în spate. Câteva clipe rămase buimăcit, dar nu era rănit grav încă. Totuşi, profesorul profită de aceste momente pentru a apuca vătraiul din şemineu. Cu o bufnitură dezgustătoare, lovi furios şobolanul peste craniul subţire, cuprins mai degrabă de ură decât de teamă. O dată, apoi încă o dată. Se întoarse spre fereastră la timp pentru a-l vedea pe un altul căţărându-se pe pervaz. Fără nici o ezitare, se repezi la şobolan şi-l lovi cu vătraiul, aruncându-l înapoi în pasajul îngust de

dedesubt. Închise fereastra şi se rezemă de ea, respirând sacadat şi încercând să-şi recapete controlul asupra genunchilor tremurânzi. Geamul era armat cu o împletitură fină de sârmă, care împiedica spargerea lui.

– Asta *ar trebui* să-i oprească, spuse el cu voce tare.

Se îndreptă spre uşa cancelariei, scoase cheia din yală şi ieşi încuind uşa în urma lui, dar nu înainte de a se uita mai atent la creatura care zăcea pe covorul uzat.

Corpul lui trebuie să fi avut cel puţin şaizeci de centimetri, iar coada încă vreo douăzeci-douăzeci şi cinci. Blana ţepoasă nu era chiar neagră, ci mai degrabă maro-închis, cu pete negre. Avea capul mai mare decât al rozătoarelor obişnuite, iar incisivii erau lungi şi ascuţiţi. Ochii pe jumătate închişi erau neînsufleţiţi, dar dinţii pe jumătate descoperiţi păreau a afişa un zâmbet demonic. Chiar şi mort, trupul acela era terifiant, de parcă boala pe care o purta putea fi transmisă prin simpla atingere.

Odată ajuns în hol, Harris văzu cum copiii erau conduşi la etaj.

– Sunteţi bine, domnule Harris? se interesă directorul, apropiindu-se de el.

– Da. L-am omorât pe unul dintre acei monştri. Atunci îşi dădu seama că încă mai ţinea în mână vătraiul plin de sânge.

– Bravo, omule! Ei bine, toată şcoala este baricadată, iar poliţia va sosi curând, aşa că nu cred că avem de ce să ne facem griji, îi spuse directorul pe un ton calm, zâmbetul dispărându-i instantaneu la remarca lui Harris:

– Dar subsolul?

Se întoarseră amândoi spre scările de la subsol şi o luară la fugă într-acolo. Se opriră în capul lor, mijind ochii în întuneric.

– Cred că totul va fi bine, spuse directorul. Probabil că domnul Jenkins, îngrijitorul, este deja acolo, jos, şi verifică boilerul. Luni dimineaţă îi ia ceva mai multă vreme ca să-l pornească. Martor mi-e cerul că m-am plâns atâta de apa rece din zilele de luni, încât… izbucni el, uşor iritat de tânărul profesor care continua să coboare, aparent fără să asculte ceea ce spunea el.

Harris se apropie precaut de uşa subsolului, îşi lipi urechea de ea şi ascultă. Ridică un deget la buze, cerându-i bătrânului, care ajunsese lângă el, să tacă.

– Ei, haide, tinere, veni răspunsul directorului, care îl împinse nerăbdător, şi apăsând pe clanţă, deschise uşa larg. Jenkins, eşti… mai apucă el să spună înainte de a-şi înghiţi cuvintele la vederea priveliştii care i se înfăţişa în faţa ochilor.

Creaturi negre şi agitate roiau în tot subsolul. O fereastră îngustă, dar înaltă, situată la nivelul curţii, era larg deschisă şi prin ea intrau din ce în ce mai multe bestii păroase, alcătuind parcă un covor

plutitor de rozătoare.

Se hrăneau cu ceva ce zăcea întins pe podea. Tot ce puteau vedea Harris şi directorul era o gheată ieşind din masa de corpuri care se zvârcolea încontinuu. Profesorul îl trase pe director din cadrul uşii deschise tocmai în momentul în care câteva creaturi negre se repezeau înspre ei. Apucă clanţa şi trase uşa cu putere, dar doi dintre şobolani reuşiră să se strecoare prin deschizătură, iar un al treilea fu prins de umăr. Îl lovi de trei ori ca să-l arunce înapoi. Când se întoarse, îi văzu pe ceilalţi doi fugind în sus pe scări. În genunchi, directorul se uita după ei.

– Dumnezeule, sunt enormi! fu tot ce reuşi el să rostească.

– Dacă ajung la copii… începu Harris.

– Îi opresc eu, îi opresc eu, Harris. Tu ai grijă de uşa aia. Blocheaz-o cu orice găseşti la îndemână. Este extrem de grea, dar e mai bine să fim siguri. Obosit, directorul încercă să-şi vină în fire. Când termini cu asta, vino imediat sus.

– Bine, dar aveţi grijă să nu vă muşte! strigă Harris în urma omului care urca. Muşcătura lor este fatală. Ţineţi-i la distanţă.

Se uită în jur, încercând să găsească ceva cu care să blocheze uşa. La dreapta lui se afla uşa magaziei. O deschise cu grijă şi se uită atent înăuntru. Nu avea ferestre, ceea ce ar fi trebuit să fie bine. Aprinse lumina. Mese, scaune, table. Bun. Scoase o masă grea, o întoarse pe una dintre laterale, apoi o târî până la uşa de la subsol. O ridică şi fu mulţumit să vadă că acoperea uşa în întregime. O lipi de ea şi se întoarse în magazie. Observă un calorifer vechi rezemat de perete, pe care îl trase afară, podeaua scârţâind puternic. Îl rezemă de masa ridicată şi se întoarse după nişte scaune.

Tocmai în acel moment auzi un ţipăt venind de la etaj. Apucă vătraiul pe care îl aruncase deoparte şi o luă la goană pe scări.

Directorul se afla pe podeaua coridorului, luptându-se cu doi dintre şobolanii aceia hidoşi. Din fericire, uşa din capătul culoarului fusese închisă, iar copiii reuşiseră să se adăpostească la etaj. Directorul îl apucase de gât pe unul dintre şobolani şi se chinuia să-l ţină departe de faţa lui. Celălalt îl muşca din laterală.

– Ajută-mă, ajută-mă! îl imploră el pe Harris, întorcând capul în căutarea profesorului.

Dezgustat, conştient că directorul era practic mort, Harris înaintă şi-l lovi cu putere pe unul dintre şobolani. Acesta chiţăi ascuţit, cu o octavă deasupra vocii unui copil înspăimântat, şi îşi desprinse dinţii de abdomenul bărbatului care se zvârcolea. Deşi avea coloana ruptă, încercă să se târască înspre Harris, care îl apăsă cu piciorul pe cap, zdrobindu-i-l. Nu-l putu lovi şi pe cel de-al doilea şobolan, de teamă să nu-l rănească pe director, aşa că aruncă vătraiul şi îl apucă cu mâinile. Îl luă de umeri şi îl ridică, având grijă ca nu cumva acesta să-l atingă

cu dinţii, care îi clănţăneau întruna. Din nefericire, directorul era mult prea speriat ca să dea drumul rozătoarei ce se zvârcolea neîncetat.

– Daţi-i drumul, daţi-i drumul! strigă Harris, ridicându-l pe bărbat împreună cu şobolanul.

Însă directorul era prea înspăimântat ca să mai poată auzi ceva. Profesorul îşi propti piciorul în pieptul bărbatului şi îl împinse la podea, pierzându-şi echilibrul din cauza slăbirii strânsorii şi căzând câţiva paşi mai în spate, ţinând încă şobolanul ridicat. Acesta din urmă avea o putere şi o greutate de neimaginat, iar Harris îşi simţi jacheta şi cămaşa sfâşiate de dinţii asemănători unor cleşti. Ţinându-l de spate, Harris se ridică pe un genunchi şi îl împinse la podea. Îl văzu pe director îndepărtându-se târâş, cu ochii aţintiţi asupra monstrului ce se zbătea în strânsoarea lui. Se târa cu spatele spre perete, încercând parcă să treacă prin el. Pe fundal se auzeau sirenele poliţiei.

„Unde naiba au fost până acum? Şi ce o să fac eu cu această creatură?”

Se uită în jur disperat. Şobolanul îi aluneca din mână. Nu va mai putea să-l ţină mult. Şi, chiar dacă l-ar omorî pe nenorocitul ăla, o muşcătură i-ar fi fatală. În clasa a 3-a C se afla un acvariu. Asta era soluţia. O să-l înece. Dar ale naibii uşi erau toate închise. Nu l-ar putea ţine cu o singură mână.

– Domnule Norton, strigă el. Uşa de la a 3-a C! Deschideţi-o repede, că nu pot să-l mai ţin mult!

Directorul clătină încet din cap, fără a-şi lua ochii de la şobolan.

– Deschide nenorocita aia de uşă! strigă Harris.

Bărbatul mai în vârstă reuşi în cele din urmă să-şi desprindă ochii de la şobolan, uitându-se la profesorul cu faţa îmbujorată. Dădu din cap încet şi începu să se târască spre clasa a 3-a C.

– Repede, repede, strigă Harris.

Păru o eternitate până când directorul izbuti să ajungă la uşă, unde ridică spre mâner o mână tremurândă şi plină de sânge. Acesta era mult prea alunecos din cauza sângelui pentru a-l putea răsuci, astfel încât trebui să ridice şi celălalt braţ. În cele din urmă, uşa se deschise.

Nemaiavând suficientă putere în degetele ce-l dureau deja, Harris târî şobolanul pe podea încercând să ţină cât mai bine corpul ce se zvârcolea. Şobolanul îşi înfipse ghearele în podeaua de lemn, forţându-l să-l tragă de cap şi de umeri. Capul lui mic se balansa dintr-o parte într-alta, încercând să-şi înfigă dinţii în carnea bărbatului. Dar Harris era atent, foarte atent. Când ajunse în dreptul uşii, directorul scoase un vaiet slab şi căzu, agăţându-se de piciorul lui Harris, care aproape dădu drumul şobolanului.

– Daţi-vă la o parte, spuse el încet, printre dinţii încleştaţi. Daţi-vă naibii din drum! repetă el mai tare.

Directorul se trase la o parte, împleticindu-se, şi Harris reuşi să

intre. Văzu acvariul aşezat pe pervazul ferestrei şi se îndrepta spre el. Când ajunse lângă catedră, ridică şobolanul ţintuindu-l cu toată puterea, fără a-şi slăbi strânsoarea. Apoi împinse biroul spre fereastră, ajutându-se de corp, manevră în timpul căreia se alese cu nişte zgârieturi de la picioarele din spate ale creaturii.

În cele din urmă, biroul se lipi de pervaz. Ridică un picior şi se urcă pe el, trăgând apoi şobolanul spre acvariul plin cu apă.

Se odihni puţin înaintea efortului final. Adunându-şi toată puterea, cu sudoarea curgându-i pe faţă, se ridică şi, apucând şobolanul, îl băgă în apă.

Acvariul păru să explodeze. Apa şi peştii se revărsau peste marginile lui, dar îl ţinea fără milă, apăsându-i capul spre fundul recipientului, ignorând durerea din piept şi braţe. Începu să se întrebe dacă va mai rămâne suficientă apă în acvariu pentru a îneca şobolanul, sau dacă membrele acestuia care se agitau încontinuu o să spargă cumva pereţii din sticlă. Treptat însă, zvârcolirile deveniră din ce în ce mai slabe şi răsucirile corpului mai puţin ample, iar mişcarea capului mai puţin violentă. Într-un final, înţepeni. Dar Harris continuă să-l ţină acolo, pentru orice eventualitate.

Se uită pe fereastră. Veniseră câteva maşini de poliţie, dar oamenii în uniformă albastră stăteau în faţa porţii, fără a şti ce să facă.

În cele din urmă, dădu drumul trupului golit de viaţă şi coborî precaut de pe catedră. Avea hainele sfâşiate, iar partea din faţă a cămăşii îi era pătată de sânge, dar era sigur că nu fusese muşcat. Se întoarse la director, care stătea în pragul uşii cu capul sprijinit în mâini.

– E în regulă acum, domnule. A sosit poliţia. O să-i extermine pe toţi foarte repede. Harris îngenunche lângă bărbatul care tremura.

– A fost cumplit, spuse directorul ridicându-şi capul. Înspăimântător. Creaturile alea respingătoare mă aşteptau. N-au fugit. Stăteau acolo şi mă aşteptau.

Harris nu ştia ce să răspundă. Cum ai putea alina pe cineva despre care ştii că nu mai are de trăit decât douăzeci şi patru de ore?

– Haideţi să urcăm. Acolo vom fi mai în siguranţă.

Îl ajută pe director să se ridice. Înaintară pe coridor înspre uşa care ducea la scări. Când încercă să o deschidă, descoperi că este încuiată.

– Ei, doar nu pot ei să răsucească amărâtele alea de mânere! strigă el, lovind uşa cu pumnul.

Auziră zgomot de paşi, după care zăvoarele au fost trase.

– Îmi pare tare rău. Nu ne-am dat seama că mai este cineva aici jos, se scuză Ainsley, în timp ce-şi lungea gâtul cu capul lui chel pentru a trage cu ochiul pe lângă uşă. O, Doamne, totul este în regulă? întrebă el nerăbdător, cu privirea aţintită la hainele lor pătate de sânge.

Îl sprijiniră pe director şi, odată ieşiţi, închiseră uşa în urma lor.

– Copiii sunt bine? se interesă Harris.

– Fetele au cam început să intre în panică, dar băieţii se ţin tare deocamdată, răspunse Ainsley, respirând cu greu din cauza greutăţii directorului.

– Aşa şi trebuie, murmură Harris.

Îl duseră pe directorul rănit în biroul lui şi îl aşezară într-un fotoliu.

– Acum o să mă descurc. Duceţi-vă şi ocupaţi-vă de copii. Era palid şi Harris se întreba dacă totul era doar în imaginaţia lui sau chiar văzuse o tentă gălbuie pe faţa rănitului. Iar pielea părea mai rigidă sau era doar acea încordare provocată de durere?

– Domnul Ainsley o să vă trateze rănile, domnule. Eu o să mă duc să văd ce se întâmplă.

Părăsi biroul, cuprins de milă faţă de bărbatul acela pe care nu-l plăcuse niciodată, dar pe care îl respectase. Priveliştea acelui om târându-se în patru labe pe podea, asemenea unui copil, va rămâne în mintea lui multă vreme.

Intră într-o clasă plină cu profesori şi elevi, iar în acel moment toate capetele se întoarseră spre el. Observă că uşa de la sala alăturată era deschisă şi prin ea trăgeau cu ochiul nişte feţe nerăbdătoare. Le făcu semn profesorilor să se adune în jurul lui.

– Directorul a fost rănit, spuse el încet, pentru a nu fi auzit de copii. Cred că vom fi în siguranţă aici sus, dar vom baricada uşile în cazul în care şobolanii vor urca pe scări. Strângeţi toate fetele într-un colţ, departe de ferestre. Băieţii mai mari ne vor ajuta să împingem băncile şi scaunele în dreptul uşii.

Grimble, un bărbat cu nasul coroiat ca al unei păsări de pradă, îşi făcu loc să înainteze.

– Serios, ca şef de comisie, eu… începu el.

– Nu avem timp pentru politici interne, Grimble, îl întrerupse Harris, smulgând unora dintre profesori nişte zâmbete ascunse în spatele mâinilor. Grimble era foarte cunoscut şi dispreţuit pentru că era cârcotaş şi îngust la minte. Se întoarse ţâfnos.

Harris se îndreptă spre una dintre ferestre şi o deschise. Văzu multe maşini de poliţie şi, în mijlocul lor, o camionetă plină de câini. Unii dintre poliţişti purtau costume de protecţie. Două maşini de pompieri apărură la colţul străzii, sirenele lor sporind gălăgia deja existentă. Pe strada alăturată se adunaseră o mulţime de gură-cască.

Observă că dedesubt numărul şobolanilor scăzuse considerabil. Apoi îşi dădu seama de ce. Dispăreau câte doi sau trei o dată prin mica fereastră de la subsol, situată la nivelul pământului. Ceilalţi îşi croiau drum prin pasajul îngust din lateralul clădirii. Presupuse că ţinta lor era fereastra cancelariei.

Din spatele lui se auzi un ţipăt. Când se întoarse, văzu că una dintre fete, care stătea într-o bancă, îşi pierduse calmul, iar câţiva colegi şi

câteva profesoare încercau să o liniştească.

O voce mecanică, aproape inumană, izbucni prin megafon:

– Sunteţi bine, acolo sus? Este cineva rănit?

Cu mâinile făcute pâlnie, Harris strigă:

– Da, până acum suntem bine. Avem totuşi un rănit.

– Bine. Atunci, baricadaţi-vă înăuntru. Deocamdată nu ştim cum vor reacţiona şobolanii, dar ar putea încerca să ajungă la voi.

„Normal că vor încerca, îşi zise Harris în sinea lui. Oare el de ce crede că se află aici? La o serbare şcolară?"

Înfuriat şi nerăbdător, îl privea pe poliţistul care le făcea semn maşinilor de poliţie, cerându-le să elibereze zona ca să facă loc autospecialelor pompierilor.

Poliţistul se întoarse spre şcoală şi porni din nou megafonul:

– O să încercăm să asmuţim câinii pe ei, iar cât timp vor fi ţinuţi ocupaţi, vom încerca să ajungem la voi cu ajutorul scărilor de la maşinile de pompieri.

Era evident că ştia despre muşcăturile mortale ale rozătoarelor şi că nu avea de gând să pună în pericol viaţa oamenilor lui.

– Nu! îi răspunse Harris răstit. Nu veţi reuşi să coborâţi toţi copiii pe scările acelea. Cât despre câini, nu vor rezista nici cinci minute în faţa şobolanilor.

– Păstraţi-vă calmul acolo sus! Repet: Păstraţi-vă calmul! Experţii vor sosi în curând.

Harris înjură în barbă, în timp ce vocea se auzea tărăgănat:

– Credem că vor aduce gaz ca să rezolvăm problema. Vă rugăm să vă păstraţi calmul. Nu mai durează mult până ajung.

Profesorul scoase un geamăt puternic.

Cât le va lua monştrilor ălora să roadă uşa şi să ajungă până la ei? Nu erau şobolani obişnuiţi; erau inteligenţi şi aveau o strategie.

Nu era nevoie decât de un singur monstru din acela ca să creeze panică printre copii.

– Ascultaţi, strigă el din nou. Furtunurile! Inundaţi subsolul! Inundaţi sălile de clasă de la parter! Cel puţin, asta o să-i sperie.

Îl văzu pe poliţist, care, din câte presupunea el, era chiar inspectorul-şef, sfătuindu-se cu unul dintre pompieri. Dintr-odată, pompierul se puse pe treabă şi începu să desfacă furtunurile lungi şi groase. Între timp, câinii lătrau agitaţi, zbătându-se în lese, nerăbdători să se năpustească asupra creaturilor negre. Doi dintre ei scăpară şi ţâşniră de-a lungul curţii şcolii spre mulţimea de şobolani. Mai întâi, un alsacian puternic ridică un şobolan de gât, îl scuturâ violent şi-l aruncă în aer. Al doilea câine, un doberman masiv, sări în mijlocul masei dense de fiinţe păroase, fălcile enorme împărţind muşcături în toate direcţiile.

Dar foarte curând au fost înconjuraţi de rozătoare, care-i trăgeau în

jos, în vreme ce blana lor era acoperită de sânge. Se ridicară de câteva ori, dar erau mereu ţintuiţi la pământ. Li se dădu drumul şi celorlalţi câini, vreo zece, care ţâşniră imediat în grămadă. Unul călcă peste şobolani şi se strecură prin micuţa fereastră de la subsol.

Privindu-l de la etaj, Harris se cutremură gândindu-se la soarta bietului animal.

Deşi erau curajoşi, câinii nu puteau face faţă numărului mare de şobolani uriaşi. În curând zăceau cu toţii pe jos, sfâşiaţi sau încercând să se întoarcă şchiopătând la dresorii lor îndureraţi. Inspectorul-şef trebui să le dea ordin de retragere şi oamenilor. Era singurul dintre ei care cunoştea riscurile misiunii şi boala mortală pe care o răspândeau paraziţii aceia, şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a permite ca oamenii săi să-şi rişte vieţile, până când nu ar fi fost neapărat necesar pentru binele copiilor.

Dintr-odată, furtunurile intrară în acţiune. Torente reci de apă măturară curtea şcolii, făcând potecă prin mijlocul şobolanilor, împingându-i în zidurile de cărămidă ale clădirii şcolii. Rozătoarele fugeau în toate direcţiile, trecând unul peste celălalt şi luptându-se între ei pentru a reuşi să scape. Foarte curând, sângele provenit de la câinii răniţi fu spălat de jetul puternic de apă.

Un furtun fu îndreptat spre fereastra de la subsol, împingând câţiva şobolani înăuntru şi împiedicându-i pe alţii să intre. Copiii, care se adunaseră deja la ferestre, se bucurau la vederea animalelor învinse. Când şobolanii începură să se împrăştie, majoritatea în direcţia magaziilor de cărbuni, un nou jet de apă fu îndreptat spre ferestrele de la parter. Zgomotul sticlei sparte, cioburile care căzeau în clase produseră zâmbete de încântare pe feţele mai multor elevi.

Harris plecă de lângă fereastră şi traversă sala, croindu-şi drum cu blândeţe prin mulţimea de copii.

– Unde este directorul? îl întrebă pe Grimble.

– Dumneavoastră ar trebui să ştiţi. Eraţi împreună, răspunse acesta tăios.

– Îndepărtaţi câteva dintre băncile astea. Trebuie să fie încă în biroul lui împreună cu Ainsley.

Băncile fură trase, lăsându-i loc cât să deschidă uşa şi să se strecoare pe acolo.

– Mă duc să văd dacă sunt bine, apoi o să verific uşile de pe culoar, spuse el. Baricadaţi uşa în urma mea. Dacă mă întorc repede şi o să bat, spuneţi-le pompierilor să ridice scările la ferestre. Dar să nu deschideţi uşa, mă voi duce în biroul directorului şi vă rog să vă îndepărtaţi de fereastra aceea.

Închise uşa în urma lui şi auzi băncile zgâriind podeaua, în timp ce erau împinse la loc, în dreptul intrării. Observă că uşa de la biroul directorului era larg deschisă. Se îndreptă repede spre ea, şi răsuflă

uşurat când îl văzu pe bătrânul Ainsley agitându-se în continuare în jurul bărbatului rănit.

– Pare să-i fie mai bine acum, Harris, spuse Ainsley, tamponând faţa directorului cu o pânză umedă.

– Bine. Eu mă duc să verific uşile şi te rog să o închizi pe aceasta în urma mea. Stai aici, şi dacă mai sunt probleme… se opri, fără a se mai obosi să-i explice la ce se referea când vorbea despre „probleme”, lăsând tăcerea să spună totul în locul lui. Dacă apar probleme, du-te la fereastră şi cheamă pompierii. Vor întinde o scară până aici sus la tine.

Nu sugeră să se alăture celorlalţi în sălile de clasă – corpul plin de sânge al directorului i-ar înspăimânta prea tare. Până în momentul de faţă, copiii fuseseră ţinuţi sub control în mod remarcabil, dar vederea sângelui i-ar fi putut face uşor să se piardă cu firea.

Închise uşa şi se îndreptă repede spre scări. Întredeschise uşa şi privi înăuntru. Totul părea liniştit. În regulă. Intră, închise uşa în urma lui şi se strecură în jos pe scări. Apa se prelingea pe sub uşă. O deschise cu multă atenţie. Pe culoar nu era nici o mişcare. Unul dintre şobolanii morţi care-l atacaseră pe director zăcea în apă. O clipă, Harris avu impresia că se mişcă, dar îşi dădu repede seama că trupul acestuia se balansa încet din cauza apei, al cărei nivel creştea.

Se deplasă lipăind de-a lungul coridorului, amintindu-şi să închidă uşa în urma lui, dar deschizând uşile tuturor claselor pentru ca apa să poată să intre. Când trecu pe lângă cancelarie, i se păru că aude zgomote. Subsolul era totuşi problema cea mai stringentă în acel moment. Acolo îi văzuse intrând pe cei mai mulţi dintre şobolani. Trebuia să se asigure că uşa era încă bine închisă, poate chiar să mai fixeze nişte mobilă în dreptul ei. Mai târziu se putea întoarce să se ocupe de uşa cancelariei.

Coborî scările de la subsol, atent să nu alunece în şuvoiul de apă crescând. Presupuse că veniseră mai multe maşini de pompieri şi că foloseau mai multe furtunuri pentru a inunda complet etajele inferioare.

Ajunse jos şi se îndreptă cu greu spre uşă. Se auzea o luptă frenetică şi zgârieturi. Se aplecă pentru a asculta mai atent, în ciuda zgomotului provocat de şuvoiul de apă. Da, încercau să-şi croiască drum prin uşă. Trase uşor banca înapoi pentru a vedea ce daune reuşiseră să provoace. Hristoase! Începeau deja să se vadă fisuri. Îi auzea rozând lemnul. Punând banca la loc, se deplasă greoi spre magazie. Se uită în jur. Găsi exact ce-i trebuia. Nişte draperii grele, vechi, care fuseseră folosite în sala de festivităţi a şcolii. Le trase jos de pe raft, unde zăcuseră jumătate de an, gata de a fi folosite la serbarea de acordare a premiilor la sfârşitul trimestrului. Erau grele, dar una era suficientă pentru ce avea el în gând.

Le lăsă pe o bancă, ca să nu se ude şi astfel să se îngreuneze, şi se îndreptă spre o grămadă de table. Erau table din acelea vechi, care se puneau pe şevalete, şi luă două dintre ele. Le cără afară şi le rezemă de perete. Apoi trase caloriferul şi banca de lângă uşa subsolului.

Se vedeau umflături în lemn, acolo unde şobolanii aproape că roseseră uşa. Doamne, ce forţă trebuie să aibă în fălcile alea! Se deplasă repede spre magazie şi luă draperia. Se întoarse tocmai la timp pentru a vedea cum lemnul începea să se crape.

Simţind că-l cuprinde panica, îndesă draperia în crăpătura de sub uşă, împăturindu-l de cât mai multe ori posibil. Apucă tablele şi le propti de uşă, atât cât îi permitea draperia. Împinse masa în dreptul uşii şi apoi caloriferul, întărind baricada cu scaune, cutii şi tot ce mai găsi în magazie.

Satisfăcut, se rezemă de perete şi-şi trase răsuflarea. I se păru că aude şobolanii chiţăind, dar nu era sigur dacă nu cumva mintea îi juca feste.

Apa îi ajunsese acum la genunchi. Merse încet spre scări şi urcă. Când ajunse pe ultima treaptă, auzi ceva crăpându-se dinspre uşa cancelariei. Văzu ieşind un cap lung negru şi ascuţit, care încă mai rodea lemnul ce-l înconjura. Rămase ţintuit locului. Oare nu avea să se mai termine niciodată? Se uită în jur cu disperare şi ochii îi căzură pe vătraiul greu pe care îl mai folosise şi înainte, aruncat pe culoar, aproape acoperit de curentul de apă. Înaintă şi căzu, alunecând pe burtă. Aruncând o privire înapoi, văzu umerii şobolanului trecând prin gaura care se lărgea. Se târî frenetic în patru labe, apucă vătraiul şi se ridică, sprijinindu-se de perete.

Şobolanul părea să-şi fi dat seama ce intenţiona el să facă şi îşi dublase eforturile de a scăpa prin lemnul crăpat. Ieşise aproape cu totul, doar abdomenul ţinându-l încă prizonier.

Harris înaintă repede, de data aceasta având grijă să nu mai cadă. Fără să se oprească, lovi spre capul şobolanului cu vătraiul. Rată ţinta în mod surprinzător, nimerind în tocul uşii, căci şobolanul îşi dăduse capul într-o parte. Creatura scoase la iveală nişte dinţi mari şi ascuţiţi, încercând să-l muşte pe profesor, în timp ce îl privea cu maliţiozitate, dar şi cu teamă, aşa cum remarcase Harris cu satisfacţie. „Ce s-a întâmplat cu caracterul său de nepătruns? Îi este frică. De mine?” Simţi nevoia să fie violent şi strigă, lovind cât putu de tare craniul subţire cu vătraiul. Acesta se crăpă şi o substanţă albă începu să se prelingă, în timp ce trupul înţepeni şi căzu fără suflare.

Lui Harris i se făcu greaţă. Omorâse o monstruozitate, şi totuşi nu simţea nici plăcere, nici triumf. Se dădu înapoi, conştient că trupul care bloca ieşirea nu va rezista mult timp în faţa celorlalţi şobolani. Fie avea să fie împins de cei din spatele lui, fie mâncat pentru a fi îndepărtat din drum.

Chiar în momentul în care se trăgea înapoi, văzu corpul smucind de parcă ceva trăgea de el. Dintr-odată, jumătate din trupul inert căzu prin gaură.

„Atât le-a trebuit, se gândi el. Mai puţin de treizeci de secunde ca să-i roadă partea inferioară a corpului."

O altă creatură neagră începu să-şi facă loc. Harris se întoarse şi o luă la fugă, nu înainte de a arunca cu vătraiul în uşă, mai mult frustrat decât panicat. Nu nimeri şobolanul şi vătraiul căzu zdrăngănind pe podea.

Şobolanul trecu, un altul luându-i locul imediat, în timp ce primul fugea pe urmele profesorului.

Uşa se deschise uşor din cauza presiunii apei şi Harris de abia reuşi să scape la timp. Alunecă înăuntru şi închise uşa în urma lui, auzind cum capul şobolanului se izbeşte puternic de ea. Curând după aceea se auziră zgârieturile. Pe scări nu era nimic ce ar fi putut propti în dreptul uşii. Urcă scările în goană, ajunse la etajul următor şi trânti uşa. Dădu buzna în biroul directorului, speriindu-l pe Ainsley. Directorul părea încă în stare de şoc.

Harris alergă la fereastră şi se aplecă în afară. Scările maşinilor de pompieri fuseseră întinse deja la ferestrele claselor din apropiere, iar pompierii tocmai încercau să se caţere înăuntru.

– Aici! strigă el. Aduceţi o scară aici şi un furtun.

Unul dintre pompieri îşi întoarse privirea spre el.

– Furtunurile sunt folosite jos, domnule, răspunse acesta şi apoi adăugă: Nu vă faceţi griji. Vom ajunge la dumneavoastră într-o clipă, domnule. De îndată ce ne vom ocupa de copii.

– Aduceţi un furtun aici repede! strigă el nerăbdător. Trebuie să împiedicăm chestiile alea nenorocitele să urce pe scări.

Fără alte comentarii, pompierul începu să coboare.

– Domnule Harris, nu trebuie să ne pierdem cu firea.

Capul lui Grimble se ivise la una dintre ferestrele alăturate.

– Dacă ne păstrăm calmul cu toţii…

– La naiba!

Capul lui Grimble dispăru brusc. Harris zâmbi în sinea lui. Cel puţin avea şi el parte de *puţină* satisfacţie în urma zilei de azi. Uitându-se în jos, îl văzu pe pompier discutând cu şeful său şi arătând spre fereastră. Îi văzu dând din cap aprobator şi pe pompier alergând în direcţia a doi colegi care manevrau un furtun. Jetul puternic se opri, iar furtunul greu era cărat acum spre scara lungă. Primul pompier urcă, trăgând după el furtunul de metal aşezat pe umeri, colegii lui derulându-l pe măsură ce el înainta. Harris observă că sosise o camionetă albă pe care era scris „Ratkill". Bărbaţi în uniforme albe descărcau câţiva cilindri lungi şi argintii. Presupuse că trebuie să fie un gaz. Întreaga stradă era acum blocată de maşini de poliţie, autospeciale de pompieri şi

ambulanţe, iar mulţimea era ţinută deoparte la ambele capete de un cordon de poliţişti. Văzu părinţi neliniştiţi şi femei plângând şi încercând să-i convingă pe poliţişti ca să le lase să treacă. În timp ce pompierul se apropia de capătul scării, aceasta se răsucea înspre fereastra lui Harris.

– Bun, spuse el, ajutându-l pe bărbat să intre în cameră.

– Pe unde este? întrebă pompierul, uitându-se în jur şi ignorându-i pe Ainsley şi pe director.

– Drept înainte. Urmează-mă, spuse Harris, trăgând şi el de furtunul ce trecea prin fereastră. Observă că mai mulţi oameni în uniformă urcau.

Cărară împreună furtunul pe culoar.

– Stai puţin, spuse profesorul, oprindu-se în faţa uşilor din dreptul scărilor. Să verificăm mai întâi. Se uită printr-o crăpătură, întrebându-se dacă va mai fi în stare vreodată să deschidă o uşă cu încredere. Când văzu că totul este în regulă, o deschise larg. Coborâră cotind pe scări şi se uitară la uşile închise de jos. Pompierul auzi zgârieturile şi se uită la Harris.

– Dumnezeule! Ei sunt? întrebă el.

– Da, răspunse Harris. Ei sunt. Rod tot ce le stă în cale ca să-şi facă loc să treacă. Şi nu va mai dura mult, căci au dinţi ca nişte drujbe.

– Locul pare că s-a umplut bine cu apă deja, spuse pompierul, scoţându-şi casca şi scărpinându-se în cap.

Harris dădu din cap aprobator. Apa se ridica la vreo zece centimetri în capul scărilor. Subsolul trebuie să se fi inundat până acum. Până la geamuri cel puţin, iar jeturile furtunurilor împiedicau probabil şobolanii să iasă.

În spatele lor se auzi zgomot de paşi. Trei poliţişti, un sergent şi alţi doi pompieri coborau să li se alăture.

Harris le făcu semn să rămână pe loc.

– Şobolanii încearcă să treacă de uşă. Dacă unul dintre oamenii voştri rămâne lângă fereastră, altul lângă uşa biroului, iar celălalt în capul scării, putem stabili momentul exact în care să fie pornit furtunul de apă.

– Singura problemă este că nu-l vom putea folosi decât la jumătate din capacitate din cauza coturilor, spuse pompierul de lângă el. Dacă pornim jetul la capacitate maximă, forţa va tinde să întindă furtunul.

– Atunci să încercăm să-l rotunjim bine la fiecare cotitură, spuse sergentul. Fără îndoituri ascuţite.

Aşezară furtunul, rotunjindu-l în jurul colţurilor pereţilor.

– Forţa îl va arunca în zidul din dreapta, aşa că voi sta eu acolo ca să-l ţin. Harris, du-te tu în partea cealaltă, spuse pompierul aflat lângă profesor.

Sergentul îi ordonă celuilalt pompier să se întoarcă la fereastra de la

etaj, iar celorlalţi doi le indică nişte poziţii strategice.

– Aşa. Acum pot să vină paraziţii ăia, spuse el.

Aşteptară în linişte, privind cum se lărgesc micile crăpături din uşa de jos.

– Pregătiţi-vă acolo sus! urlă primul pompier. E de necrezut. Şi e lemn masiv.

– Da, şi e a doua oară când o fac în dimineaţa asta, comentă sergentul cel solid.

– Cum adică? întrebă Harris.

– Au atacat un tren la metrou plin cu pasageri la o oră de vârf. Nu cunoaştem încă amploarea dezastrului, dar se pare că a fost un masacru. Nici mie nu mi-a venit să cred până nu i-am văzut pe ăştia de aici.

– Un tren plin? Au atacat un tren? se miră Harris, holbându-se neîncrezător la poliţist. Nu pot să cred una ca asta.

– Da, este foarte adevărat, replică sergentul. După cum spuneam, nu cunoaştem încă toate detaliile. E posibil să se fi exagerat puţin. Dar am fost chemaţi şi aseară la Shadwell. Trei oameni au murit. Am găsit într-un dulap trupul şefului de staţie – din care nu mai rămăsese mare lucru. Uşa fusese roasă. Autorităţile aveau de gând să mai ascundă faptele o vreme, dar *aşa ceva* nu se poate ascunde.

Auziră lemnul crăpând şi văzură apărând în uşă o spărtură care se lărgea în sus, în timp ce o bucată mare era îndepărtată.

– Acum! strigă pompierul.

– Acum, acum, acum! veni ecoul vocilor celorlalţi.

Un şobolan începea să se strecoare prin gaură.

Furtunul nemişcat se întări, umplându-se cu apă, iar pompierii dădură imediat drumul jetului, îndreptându-l direct spre creaturile care se vânzoleau acolo. Lovi uşa o fracţiune de secundă mai târziu. Şobolanul reuşi să se elibereze la timp, trupul fiindu-i împins într-o parte de jetul de apă. Pompierul îndreptă capătul furtunului în jos, lipind şobolanul de perete.

– Uşa. Concentraţi-vă asupra uşii. Nu-i lăsaţi pe ceilalţi să intre, strigă Harris, dar era deja prea târziu.

Cu o viteză uimitoare, un alt şobolan ţâşnise prin gaură. Pompierul întoarse jetul spre uşă, acoperind gaura în întregime şi, de fapt, lărgind-o, căci apa împingea aşchiile în interior. Doi şobolani înotau, îndreptându-se în direcţia scărilor.

– Mă ocup eu de ei, strigă sergentul, apucând una din toporiştile pe care pompierul le ţinea legate la centură. Înaintă spre şobolanii care se apropiau, având grijă să nu stea în calea apei care curgea în cascadă. Ca să mai câştige puţin timp, pompierul îşi năpusti cu o viteză uluitoare toporişca asupra creaturilor şi le izbi de zidul din faţa lui.

Poliţistul sări peste ultimele două trepte şi ateriză împroşcând apă şi

agitând toporişca deasupra capului. Alunecă, dar reuşi să lovească unul dintre şobolani, provocându-i o tăietură adâncă pe spinare. Din nou se auzi scâncetul ca de copil al monstrului rănit. Fără a aştepta ca celălalt şobolan să treacă la acţiune, se întoarse şi-i aplică o lovitură puternică cu toporişca. Acesta căzu, se răsuci şi se aruncă asupra picioarelor bărbatului. Poliţistul ţipă când dinţii aceia veninoşi i se înfipseră în genunchi. În încercarea de a-l îndepărta, lovi lateral bestia, atent să nu-şi taie piciorul cu lama plină de sânge. Disperat, căzu pe genunchiul rănit, fixă şobolanul pe podea şi-l lovi puternic cu toporişca. Aproape că tăie corpul negru în două.

Celălalt şobolan rănit încercă să ajungă la scări, dar Harris înaintă în fugă şi, chiar în momentul în care creatura ajunsese pe prima treaptă, îl lovi, aruncându-l la loc. Poliţistul îi reteză capul cu o singură lovitură. Apoi descleştă fălcile şobolanului care era agăţat de genunchiul lui. Urcă scările, şchiopătând şi înjurând.

Pompierul, care stătuse lângă fereastră, alergă pe scări în jos.

– Tocmai au adus recipientele cu gaz în curtea şcolii. O să întindă furtunurile prin ferestre. Se zice că gazul e inofensiv pentru oameni, cu condiţia să nu inhalezi prea mult, însă este letal pentru rozătoare. Acoperiţi-vă feţele cu batiste umede ca să nu vă sufocaţi.

– Spune-le să bage gaz pe fereastra din lateralul clădirii. Este fereastra cancelariei, pe unde s-ar putea să încerce să iasă, strigă Harris încercând să acopere zgomotul produs de şuvoiul de apă.

– Bine! răspunse pompierul şi urcă din nou scările în fugă.

– Crezi că mai poţi să-i ţii? i se adresă Harris bărbatului cu furtunul.

– Nici o problemă. Chiar dacă uşa cedează sub presiune, îi putem împiedica să urce pe scări până ajunge gazul la ei.

Harris îl ajută pe sergentul cu genunchiul sfâşiat să urce scările. Şchiopătând, poliţistul spuse:

– Mi s-a spus că muşcăturile acestea pot fi periculoase. Copilul care a murit din cauza unei muşcături nu era chiar de la şcoala asta?

– Ba da. Îl chema Keogh.

– Aşa e. Trebuie să fi fost muşcat foarte grav, nu?

– Nu ştiu, minţi Harris.

Îl duse în biroul directorului şi îl aşeză pe un scaun cu spătar drept.

– O, Doamne! Şi dumneavoastră aţi fost rănit? întrebă Ainsley, lamentându-se şi întinzându-se după trusa de prim ajutor.

– Doar o muşcătură, domnule. Nu e cine ştie ce. Pişcă puţin, atâta tot, îi spuse poliţistul.

Harris înaintă spre sala de clasă învecinată şi bătu la uşă.

– Totul e în regulă. Daţi-mi voie să intru.

Auzi scârţâitul mobilei care era îndepărtată de lângă uşă şi apoi aceasta se deschise. Sala era plină de profesori, elevi, poliţişti şi pompieri.

Ridică mâna pentru a le face semn copiilor să tacă.

– Totul este sub control acum. Scările sunt blocate cu apă şi un gaz – inofensiv pentru noi – este introdus în clasele de jos. Foarte curând ar trebui să putem ieşi de aici.

– Mulţumim foarte mult pentru consideraţiile dumneavoastră cu privire la situaţia în care ne aflăm, spuse Grimble acid. Sunt sigur că inspectorul-şef poate prelua controlul acum. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur.

„Există totuşi un şobolan pe care gazul nu-l va ucide”, îşi spuse Harris.

Încetul cu încetul, şobolanii din şcoală au fost exterminaţi. Cei care nu se înecară la subsol au fost omorâţi de gaz. Cei aflaţi la parter se agitară de acolo-colo, înotând prin apa tot mai mare, căutând cu disperare o cale de ieşire. Se căţărară pe calorifere, roaseră uşile, făcându-şi loc să treacă în celelalte clase, şi încercară să iasă pe ferestre, unde au fost opriţi de grilajul fixat în exterior de tocul geamurilor. Săriră pe bănci, pe dulapuri, pe orice altceva încercând să scape de torentul de apă. Apoi gazul îşi croi drum înăuntru şi, ridicându-se pe picioarele din spate cuprinşi de convulsii violente, unul câte unul, căzură, unii în apă, alţii pe refugiile care ar fi trebuit să-i salveze de la înec.

Mulţi au încercat cu disperare să se târască prin gaura din uşa de la capătul culoarului, dar au fost aruncaţi înapoi de jetul de apă. Panica parcă îi înnebunise. Se băteau între ei de câte ori se întâlneau sau de câte ori vreunul încerca să ajungă la acelaşi refugiu. Uneori alegeau un şobolan anume, fără un motiv aparent, şi, pentru că nimeni nu se opunea, săreau pe el, omorându-l în câteva secunde. Apoi haita îl ataca pe unul din propriii membri şi îl ucidea. Şi astfel, numărul lor scădea.

Foarte curând aveau să fie morţi cu toţii.

CAPITOLUL 12

Londonezii o numiseră „Lunea neagră”. De-a lungul zilei, la intervale regulate de timp, soseau rapoarte noi: liste de morţi şi răniţi. Tragedia de la metrou fusese un dezastru major, dar cele întâmplate la şcoală fuseseră la fel de grave. Moartea survenea în condiţii bizare: bărbatul care se dusese să-şi scoată maşina din garaj şi-l găsise invadat de rozătoare; bebeluşul lăsat în premergător în soarele dimineţii şi care râdea la vederea şobolanilor fusese târât din cărucior şi omorât; preotul care-şi făcea rugăciunea de dimineaţă, singur în biserică; cei doi electricieni care, la venirea noilor locatari, reinstalau cablurile electrice într-o casă veche; o pensionară care locuia la etajul superior al unei noi clădiri cu locuinţe sociale şi care tocmai deschisese uşa ca să ia laptele; gunoierul care ridicase capacul unei ghene şi descoperise două dintre creaturi ascunse acolo.

Totodată, câteva persoane scăpaseră ca prin minune: un poştaş, care livra scrisori la un apartament situat la subsol, se întorsese şi văzuse trei perechi de ochi răutăcioşi aţintiţi asupra lui dintr-un depozit de cărbune – şobolanii nici nu încercaseră să-l atace în timp ce el se deplasa cu spatele, împiedicându-se de scările de piatră; un grup de docheri fuseseră prinşi de şobolani într-o baracă din port – au scăpat căţărându-se pe nişte grămezi de lăzi, ieşind prin luminator şi deplasându-se de-a lungul acoperişului; un lăptar alungase doi şobolani negri, aruncând în ei cu sticle de lapte; o casnică îşi descoperise holul înţesat de rozătoare – fugise la etaj, de unde sărise în stradă printr-una din ferestrele de la dormitor.

Dar poate că cel mai surprinzător fusese modul în care scăpase băiatul care aducea ziarele şi care, aflat în tura de dimineaţă, o luase pe o scurtătură printre nişte dărâmături, trezindu-se în mijlocul a treizeci-patruzeci de şobolani. Cu un uimitor sânge rece pentru un copil de paisprezece ani, trecuse cu mult calm printre ei, având grijă să nu-l calce pe vreunul. Aparent fără nici un motiv, l-au lăsat să plece fără să-i facă nici un rău. Nimeni nu l-ar fi crezut pe băiat, însă doi bărbaţi îl zăriseră din stradă în timp ce se duceau la lucru. Fenomenul nu avea nici o explicaţie, nici o motivaţie logică.

Locuitorii din Stepney, unde se înregistraseră majoritatea incidentelor, erau înspăimântaţi, dar şi furioşi. Acuzau autorităţile locale pentru întreaga situaţie, insistând pe faptul că în zonă nu se mai făcuse curăţenie de mult aşa cum ar fi trebuit. Vechile şantiere fuseseră neglijate încă de pe vremea războiului; case care trebuiau dărâmate de ani de zile rămăseseră încă în picioare; gunoiul din pieţe şi de la ghene nu era niciodată ridicat la timp. Toată această mizerie era numai bună pentru rozătoare – adevărate sanctuare. Consiliile

locale dădeau vina pe guvern, sugerând că investigaţiile desfăşurate de Departamentul de Sănătate nu erau suficient de minuţioase; că nu erau alocaţi suficienţi bani pentru distrugerea paraziţilor; că se dedicaseră mult prea puţin timp şi resurse acestui proiect; că nu se luaseră suficiente măsuri pentru a se asigura eradicarea rozătoarelor. Guvernul ordonase o anchetă publică, în urma căreia vinovăţia căzuse pe umerii lui Foskins, subsecretarul de stat.

El îşi asumase responsabilitatea şi demisionase, conştient că asta se aştepta de la el. Până şi compania Ratkill fusese aspru criticată. Au fost acuzaţi de neglijenţă şi apostrofaţi în public de către guvern, dar aceştia au spus că era vorba de o specie de rozătoare necunoscută şi imprevizibilă. Au cerut să li se mai dea o şansă pentru a încerca să abordeze altfel ameninţătoarea problemă şi au fost informaţi că practic toate organizaţiile de control al dăunătorilor din ţară urmau să fie chemate pentru rezolvarea situaţiei şi că aveau să lucreze împreună.

Situaţia avea acum şi conotaţii politice, Partidul Laburist acuzând Partidul Conservator, aflat la putere, că nu-i păsase cu adevărat de condiţiile de trai ale clasei muncitoare şi că neglijase cartierele sărace, lăsând gunoiul să se adune în grămezi imense pe străzi, şi că nu implementase niciodată planurile (propuse de Partidul Laburist în timpul mandatului său) de a construi o nouă reţea de canalizare care să facă faţă spinoasei probleme a deşeurilor din Londra. În replică, conservatorii au afirmat că condiţiile de trai ale clasei muncitoare din Londra nu degeneraseră dintr-odată atunci când partidul lor venise la putere, ci se deterioraseră încă de pe vremea guvernării laburiste. Au citat zonele imense nou-dezvoltate nu doar în East End, ci şi în cartierele mai sărace din Londra. Poluarea, spuneau ei, fusese redusă simţitor.

Toate liniile estice ale metroului au fost temporar închise, până când toate tunelurile aveau să fie deratizate. Totuşi, majoritatea oamenilor refuzau să mai folosească vreo magistrală a sistemului de transport subteran, în orele de vârf traficul devenind infernal. Docherii au intrat în grevă, refuzând să mai lucreze în zonele portuare unde ameninţarea părea a fi cea mai mare. Gunoierii au refuzat să-şi rişte viaţa adunând gunoaie care puteau să adăpostească periculoasele rozătoare. Au fost aduse detaşamente de soldaţi pentru a rezolva problema, neputându-se permite acumularea de gunoaie în vremuri atât de agitate. Angajaţii municipalităţii care se ocupau de sistemul de canalizare au rezistat, firește, oricărei insistenţe de a-şi continua munca.

Când au apărut şi primele ştiri despre decesele provocate de boala transmisă de rozătoare, situaţia a devenit şi mai disperată.

Locuitorii din cartierele situate la estul Londrei au cerut evacuarea

imediată. Guvernul i-a îndemnat să-şi păstreze calmul – situaţia aflându-se sub control. Părinţii refuzau să-şi mai trimită copiii la şcoală. La fel ca în timpul războiului, s-au luat măsuri de evacuare a copiilor, aceştia fiind trimişi în toate colţurile ţării. S-a pus otravă în hambare, grădini, coşuri de gunoi, reuşindu-se uciderea unor şobolani de talie mică, a şoarecilor şi a câtorva animale de companie. Nimeni nu mai avea încredere în restaurante şi nu se mai ducea acolo. Majoritatea măcelarilor au hotărât să-şi închidă magazinele o vreme – gândul de a sta lângă carnea crudă le dădea o senzaţie de disconfort. Orice muncă ce presupunea lucrul sub pământ a fost sistată. Toate slujbele care implicau schimburi de noapte au fost refuzate.

Atacurile au continuat şi alţi oameni au murit din cauza rănilor sau a bolii, ori din pricina amândurora.

Deşi companiile de deratizare trebuiau să elaboreze un plan de atac împotriva invaziei şobolanilor, fiecare încerca să iasă în evidenţă prin găsirea unei soluţii. Otrava s-a dovedit ineficientă, căci şobolanii păreau a se hrăni doar cu carne de animal sau de om. Fluoroacetatul de sodiu şi fluoroacetamida au fost folosite după ce otrăvurile utilizate de obicei, fosfatul de zinc şi oxidul de arsenic, se dovediseră ineficiente, dar şi acestea păreau a da rezultate nesemnificative.

Aşa cum se dovedise în timpul atacului de la şcoală, gazul era răspunsul potrivit, dar şobolanii trebuiau prinşi într-un spaţiu închis. Gazul a fost infiltrat în canalizări şi în subsolurile clădirilor mai vechi, dar atunci când au fost trimise echipe cu echipamente de protecţie pentru a evalua rezultatele, au găsit cadavrele şobolanilor de mărime normală şi doar câteva aparţinând celor uriaşi.

Când a sunat telefonul, Harris privea pe fereastra apartamentului său. Se uita la micuţul parc privat situat în piaţă, înconjurat de case înalte cu terase, în stil Regency, odinioară magnifice, dar lăsate acum în paragină. Profesorul aştepta să fie trimis în altă parte, deoarece şcoala St. Michael şi altele din zonă fuseseră închise până la remedierea situaţiei. Mintea lui se relaxa de fiecare dată când privea părculeţul liniştit, iar după greaua încercare de la şcoală, nervii lui întinşi la maximum aveau nevoie din plin de aşa ceva.

Răspunse la telefon, sunetul său ascuţit tensionându-l din nou.

– Alo, domnule Harris? Aici Foskins.

După un prim moment de surprindere, Harris răspunse:

– Salut, Foskins. Ce pot să?…

– Bătrâne, ne întrebam dacă ne-ai putea ajuta într-o chestiune.

– Păi, desigur, eu…

– Băieţii mei ar vrea să-ţi pună câteva întrebări. Nu e mare lucru, deci nu ar trebui să dureze mult. Vezi, am auzit că tu eşti una dintre puţinele persoane care au intrat în contact direct cu aceşti şobolani

ucigaşi şi au supravieţuit. Dacă ai putea veni după-amiază…

– În regulă. Dar am auzit că aţi fost…

– Concediat? Aşa a trebuit, bătrâne. La cererea mulţimii. Dar mă tem că ministrul are nevoie de mine acum, aşa că nu te lua după tot ce scrie în ziare. Uite unde vreau să vii ca să…

Când ajunse la adresa care-i fusese dată, a fost întâmpinat chiar de Foskins. Era vorba de primăria din Poplar, baza de operaţiuni potrivită, din câte presupuse el. Foskins îl conduse într-o vastă sală de consiliu, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu hărţi mari ale zonei, diagrame ale reţelelor de metrou şi canalizare, resturi de şobolani giganţi disecaţi sau întregi şi chiar fotografii ale urmelor lăsate de ei.

În cameră, activitatea era febrilă, dar Foskins îl conduse la un grup de bărbaţi care discutau în linişte, adunaţi în jurul unei mese.

– Domnilor, acesta este domnul Harris, profesorul despre care v-am povestit, îl prezentă Foskins. Aceasta este echipa noastră de experţi. Cercetători de la cele mai mari companii de deratizare a paraziţilor, biologi, experţi de sănătate publică din departamentul nostru – chiar şi câţiva chimişti.

Harris înclină capul în semn de salut.

– Dă-mi voie să te pun repede la curent, după care îţi vom pune câteva întrebări, spuse Foskins. Am examinat aceşti monştri şi nu am găsit nimic neobişnuit la ei cu excepţia mărimii lor, desigur, şi a creierului puţin mai mare. Au dinţi mai mari, dar bine proporţionaţi cu trupul. Urechile, care par ciudat de lungi la prima vedere din cauza lipsei părului, sunt şi ele proporţionale cu mărimea corpului. Dar în mod normal, şobolanii negri au urechile mai lungi decât cei maro. Ceea ce ne duce la o concluzie interesantă. Se opri, arătându-i lui Harris un scaun pe care să se aşeze, după care continuă: Şobolanul maroniu pare să fi dispărut din Londra. Din moment ce acesta nu se poate căţăra la fel de bine precum cel negru, de-a lungul anilor a avut mai puţine şanse de a supravieţui în oraş. În timp ce şobolanul negru poate escalada zidurile şi poate sări peste acoperişuri, celui maroniu i-a fost din ce în ce mai greu să pătrundă în locuri protejate împotriva lui. De ani de zile, cele două specii se luptă pentru supremaţie şi acum se pare că şobolanii negri au câştigat. N-am găsit nici măcar un exemplar din specia maronie, nici măcar o urmă de paşi, şi acestea fiind diferite de ale celor negri.

– E firesc să presupui că apariţia ciudaţilor uriaşi negri a înclinat balanţa, îl întrerupse unul dintre bărbaţi.

– Da, asemenea unei ţări mici care deţine o bombă cu hidrogen, continuă Foskins. Se pare că i-au învins definitiv pe şobolanii maronii. Unuia dintre colegii noştri mai tineri, continuă el îndreptându-şi privirea spre bărbatul care tocmai vorbise, i-a venit ideea de a aduce înapoi o mulţime de şobolani maronii, cărora să le oferim avantajul

numeric şi care să se lupte cu cei negri. Inutil să mai spunem că nu avem de gând să transformăm estul Londrei într-un câmp de bătălie al rozătoarelor. Consecinţele ar putea fi dezastruoase.

Tânărul cercetător roşi puternic şi începu să-şi studieze cu atenţie unghiile.

– Aşadar, aceasta e bestia cu care ne confruntăm. Foskins ridică o fotografie reprezentând un şobolan mare, mort. *Rattus rattus.* Şobolanul negru. Sau şobolanul de vapor. Se cunosc câteva specii de această mărime care trăiesc în ţări tropicale. Credem că un exemplar, sau mai multe, din această specie a ajuns aici la bordul unui vapor şi s-a încrucişat cu specia obişnuită întâlnită la noi. Din cauza dificultăţilor implicate de aşa ceva, se pare că au fost aduşi în secret. Grădinile zoologice pretind că nu ştiu nimic şi, cum toată afacerea ar fi ilegală, nu ne aşteptăm ca cineva să iasă în faţă şi să recunoască.

– Ceea ce vrem de la dumneavoastră, domnule Harris, sunt nişte informaţii, spuse un alt membru al comitetului. Orice care ne-ar putea spune mai multe despre aceste creaturi. Vedeţi, încă nu am reuşit să prindem un exemplar viu, iar dumneavoastră sunteţi persoana care a venit de cele mai multe ori în contact direct cu ei şi care a supravieţuit. Nu ştim nimic despre tiparul lor comportamental, unde se duc după ce atacă, de ce uneori nu atacă, şi ce anume le-a stârnit pofta de carne umană. Orice amănunt pe care l-aţi remarcat ne poate fi de mare folos.

Harris le povesti experienţele lui cu şobolanii; despre Keogh, una dintre primele victime, şi cum îl urmăriseră pe băiat de-a lungul canalului, escaladând un zid de aproape doi metri, dar lăsându-l totuşi în viaţă; episodul cu Ferris, bărbatul cel scund de la Ratkill, şi despre prima dată când îi văzuseră pe şobolani înaintând într-un fel de formaţie; cum unul dintre ei se oprise pe malul opus al canalului pentru a-l studia, dispărând dintr-odată printr-un gard de lemn.

– L-aţi speriat? De aceea a plecat? îl întrebă el.

– Nu, nu. Nu era speriat. Părea a fi ridicat capul pentru că auzise dintr-odată ceva, ca şi cum ar fi fost chemat. Dar eu nu am auzit nimic.

Unul dintre cercetători luă cuvântul:

– Au auzul foarte dezvoltat, la fel ca majoritatea animalelor şi a mamiferelor. Şobolanii îşi pot localiza puii într-un câmp de porumb după fluieratul lor foarte ascuţit. Nimic neobişnuit. De fapt, compania mea lucrează la o metodă de scoatere a şobolanilor din clădiri cu ajutorul unor unde ultrasonice. Procedeul se află încă în stadiul primelor testări deocamdată, dar pare să funcţioneze.

– Păi, poate asta o fi fost. Dar este foarte ciudat felul în care te studiază. S-a întâmplat de mai multe ori, e ca şi cum ţi-ar citi gândurile. E ciudat.

Continuă prin a le povesti bătălia de la şcoală, relatând fiecare detaliu pe care şi-l putea aminti. Când termină, cei aşezaţi în jurul mesei rămăseseră tăcuţi.

– Îmi pare rău, nu cred că vă ajută prea mult, spuse el, simţindu-se de parcă ar fi omis ceva, mintea lui bâjbâind nesigură după acel lucru.

– Dimpotrivă, domnule Harris, îi zâmbi Foskins, ne-aţi fost de mare ajutor. Acum, dacă ne-aţi lăsa să analizăm informaţiile primite…

Tânărul pe care Foskins îl făcuse să roşească mai devreme se ridică repede şi foarte emoţionat.

– Să-i infectăm, strigă el.

Toate privirile se întoarseră către el.

– Uitaţi, nu putem să-i otrăvim, pentru că nu mănâncă decât carne umană sau de animal. Dar i-am putea infecta.

– Cum anume? întrebă Foskins sceptic.

– Injectăm un grup de animale – câini şi pisici – sau nişte şobolani maronii cu un virus, ceva foarte contagios, nociv pentru şobolani – biochimiştii noştri ar putea găsi repede ceva –, le dăm drumul în câteva locaţii pe care domnul Harris ni le-ar putea indica – acea parte a canalului, de exemplu –, animalele sunt atacate de şobolanii negri, îi infectează, iar aceştia din urmă răspândesc virusul printre ai lor. Şi astfel se autodistrug.

Câteva minute se lăsă liniştea.

– Ar putea infecta şi oamenii. Am putea provoca o epidemie, îndrăzni cineva.

– Nu şi dacă folosim virusul potrivit.

– Ar putea ucide toate animalele din jurul Londrei.

– Merită riscul, nu-i aşa?

Din nou tăcere.

Apoi Foskins spuse:

– Ştii ceva? S-ar putea să meargă.

Tânărul cercetător îi zâmbi recunoscător.

– Da, s-ar putea, spuse unul dintre oamenii de ştiinţă, aplecându-se înainte cu entuziasm. Sunt mult prea inteligenţi ca să fie momiţi cu otravă – sau poate sunt imuni la ea. Dar dacă i-am putea infecta…

– Totuşi, nu cu şobolani, a opinat un altul, ideea începând să prindă contur, poate din cauza disperării. E mult prea riscant să folosim alţi şobolani. Prea imprevizibil.

– Bine. Atunci câini. Căţeluşi, ca să fie mai uşor pentru şobolani.

Mintea lui Harris se răzvrătea la gândul de a lăsa căţeluşii pradă şobolanilor.

– De ce n-am infecta carne crudă? sugeră el.

– Nu, virusul ar trebui să existe în carnea vie.

– Dar de unde să ştim ce virus? Nu am capturat nici un şobolan uriaş. De unde să ştim ce virus l-ar ucide? întrebă Foskins.

– Mi-a venit o idee, spuse biochimistul. Îl putem testa pe un şobolan negru obişnuit, sperând că va funcţiona şi la fratele lui mai mare.

Dezbaterea continuă, cu argumente şi soluţii. Harris se simţea flatat că se afla implicat în centrul acţiunii, dar mintea încă nu îi dădea pace cu privire la ceva ce uitase.

– Foarte bine, concluzionă Foskins. N-ar trebui să ne ia mai mult de câteva zile pentru a găsi virusul potrivit. Deşi trebuie testat bine – nu cred că trebuie să accentuez cât de bine –, ar trebui ca până la mijlocul săptămânii viitoare să fim gata să punem planul în aplicare. Între timp, eu şi domnul Harris, împreună cu responsabilul oraşului, vom porni în căutarea celor mai bune locuri în care să lăsăm căţeluşii infestaţi. Ar trebui să adaug că domnul Harris a crescut în această zonă, aşa că presupun că ştie unde şi-ar fi putut săpa şobolanii vizuinile. Vă veţi continua cu toţii activităţile curente de punere a otrăvii, de folosire a gazului, sau orice altceva vă mai trece prin cap, şi ne vom întâlni în fiecare dimineaţă la opt şi jumătate să vedem cum merg lucrurile. Aveţi întrebări? Nu? Bine. Atunci să trecem la treabă. Se întoarse către Harris şi îi spuse încet: Haideţi să bem ceva, domnule Harris.

Traversară strada de la primărie şi intrară într-un pub, care tocmai îşi deschidea porţile pentru aglomeraţia de seară. După lumina soarelui de apus, ochii li se acomodară greu cu întunericul.

– Ce bem? întrebă Foskins, întinzând mâna după portofel.

– Keg.

– O halbă de Keg şi un gin cu apă tonică, vă rog.

Găsiră un colţ liniştit şi se aşezară pe nişte scaune din imitaţie de piele.

– Noroc, spuse Foskins.

– Sănătate, răspunse Harris.

Băură în linişte câteva minute.

– Sunt surprins, spuse Harris.

– De ce?

– Că încă te mai afli la conducere.

– Ah, de asta. După cum ţi-am spus şi la telefon, domnule Harris, publicul a cerut capul cuiva, eu eram la conducere, aşa că eu am fost singura alegere. Schiţă un zâmbet în timp ce privea marginea paharului. Întotdeauna trebuie găsit un ţap ispăşitor – aşa e mersul lucrurilor. Alungă repede starea de demoralizare şi îi zâmbi profesorului. Dar sunt prea bun în meseria mea pentru a se descurca fără mine, iar ei – acel *ei* nedefinit – sunt foarte conştienţi de asta. Vedeţi, singura greşeală pe care am comis-o data trecută a fost că mi-am subestimat duşmanul. O greşeală gravă, recunosc. A avut cu siguranţă consecinţe serioase. Dar în condiţiile date, era o greşeală previzibilă, nu credeţi? Adică, aşa ceva nu se întâmplă chiar în fiecare

zi, nu?

– Cred că nu.

Harris sorbi prelung din pahar, simţind privirea lui Foskins aţintită asupra lui.

– Chiar şi dumneavoastră aţi fost cam dur cu mine ultima dată când ne-am văzut, spuse Foskins.

Dintr-odată, Harris îşi dădu seama de ce fusese implicat în operaţiune. Nu le era cu adevărat util – până şi el îşi considera contribuţia aproape nesemnificativă. Foskins fusese tratat rău de către public. Jignit şi subapreciat. Ceruseră capul lui, iar superiorii li-l dăduseră. Cel puţin de faţadă. Chiar şi el îl dispreţuise. Aşa că, într-un mod simbolic, Harris reprezenta publicul. El reprezenta legătura lui Foskins cu cei care îl ridiculizaseră. Şi acum avea să le demonstreze că se înşelaseră. Şi asta cu ajutorul lui. Arătându-le că era încă şef, şi încă unul foarte, foarte capabil.

„Succes”, îi ură Harris în sinea lui.

– Se pare că am progresat destul de mult astăzi. Foskins se lăsă pe spate în scaunul său, cu un zâmbet larg pe buze. Nu ştiu cum de nu ne-am gândit la asta mai devreme. Mai vrei ceva de băut?

– Lasă-mă pe mine, spuse Harris, golindu-şi paharul şi ridicându-se în picioare. La fel ca primul?

Aduse băuturile la masă, găsindu-l pe celălalt adânc cufundat în gânduri. Foskins ridică privirea spre el, ca şi cum era un străin.

– Mulţumesc, spuse el. Cred că acum am dat de cap situaţiei, nu-i aşa? În curând lucrurile vor intra în normal. Tu te vei întoarce la şcoală, eu voi fi reabilitat – nu public, desigur, sau poate voi fi mutat la un alt departament. Nu în mod ruşinos totuşi. Sorbi din paharul cu gin. Spune-mi, de ce predai în East End? Există locuri mult mai plăcute, nu?

– Locul de baştină…

– Ah, deci tot aici locuieşti?

– Nu, am un apartament în King’s Cross.

– Căsătorit? Trebuie să fii.

– Nu, nu chiar.

– Înţeleg. Eu am fost.

Foskins luă o înghiţitură din băutura sa. Harris începea să se simtă iritat de turnura melancolică pe care o lua conversaţia.

– Crezi că vor găsi la timp virusul? întrebă el, schimbând subiectul.

– A, da. Nici o problemă. Băieţii ăia sunt în stare să îmbolnăvească şi puricii de pojar. Timpul este foarte important. Ai idee cât de repede se înmulţesc nenorociţii ăştia de şobolani? Între cinci şi opt ori pe an. Iar puii lor se pot înmulţi în numai trei luni. Eşti profesor, calculează şi singur; dacă nu-i omorâm repede, nenorociţii ăştia vor invada tot oraşul. Mai vrei ceva de băut?

– Nu, trebuie să plec, răspunse Harris. Am o întâlnire.

– Da, da, desigur. Părea din nou demoralizat. Păi, atunci, ne vedem mâine de dimineaţă, da? Poate mai binedispus.

– Atunci… vreţi să vin şi eu?

– Păi, da. Eşti implicat şi tu, bătrâne. Nu-ţi face probleme în privinţa oamenilor tăi. Rezolv eu cu ei. De fapt, aşa am făcut dintotdeauna. Eşti sigur că nu mai vrei să bei ceva? Bine. Pe mâine atunci.

Harris ieşi din pub uşurat. Nu era foarte sigur de ce îi displăcea Foskins, probabil din cauza dispoziţiilor lui imprevizibile. Un minut vesel, entuziast, eficient, iar în clipa următoare – ei bine „nemernic" fu singurul cuvânt care îi veni în minte. Harris de abia aştepta să ajungă acasă la Judy.

Foskins se holba indignat în pahar. „Nu trebuie să mai rămân mult aici", se gândi el. Nu ar fi dat bine deloc dacă vreun membru al echipei sale de peste drum ar pica acolo şi l-ar vedea bând de unul singur. Nu ar face o impresie prea bună, mai ales acum.

Se gândea la tânărul profesor. Probabil că locuia cu o fată – n-ar fi deloc neobişnuit. Sigur pe sine, independent. Tânăr. Ar putea totuşi să-i fie folositor în această afacere. Nu ar avea un rol esenţial, dar cel puţin profesorul ar vedea cât este de dificil să organizezi un astfel de proiect. Această experienţă i-ar prinde foarte bine – doar că îşi dorea ca *mai mulţi* oameni să aibă idee despre toate dificultăţile prezente, şi atunci poate că nu s-ar mai grăbi să ceară capul cuiva în primul moment de panică. „Vor vedea în curând că deocamdată nu trebuie să fiu scos la pensie."

Îşi mai comandă o băutură – *doar un pahar rapid,* îşi zise – şi se întoarse pe scaunul lui.

„Ce turnură ciudată iau lucrurile", medită el. „Mereu trebuie să demonstrezi cuiva ceva. Unora le e uşor, au un talent înnăscut, dar ceilalţi trebuie să depună eforturi constante, să nu stea nici un minut, să nu-şi trădeze niciodată slăbiciunea în faţa celor care de abia aşteaptă să o folosească în avantajul lor. Cu mine, aşa a fost întotdeauna. Munca, funcţiile de conducere – nu le-am obţinut niciodată uşor. Strădania a fost mereu un secret bine păstrat. Dacă ar şti câte ore am petrecut muncind pe brânci în miez de noapte, cât am studiat ca să ţin pasul cu noile descoperiri. Şi nu doar să ţin pasul, ci să mă aflu în fruntea lor."

„Dar Rosemary a aflat. Aşa şi trebuia, desigur, căci era soţia mea. Oricare altă femeie m-ar fi consolat, dar nu Rosemary. Ea s-a plictisit de nopţile petrecute cercetând teancuri de hârţoage. Şi când a mai descoperit că pentru mine actul sexual nu era tocmai ceva natural, ei, bine, a fost prea decepţionată. Dacă am fi avut copii, presupun că ar fi găsit cu ce să-şi umple timpul, dar şi pentru asta a dat vina tot pe mine. În orice caz, căsnicia a durat cincisprezece ani, aşa că trebuie să

mă fi iubit într-o oarecare măsură. Cu toate că ştiam de ciudata ei aventură, nu conta prea mult, atât timp cât era discretă. Aş fi putut rezista chiar şi în faţa remarcilor ei răutăcioase, pe care mi le adresa în faţa colegilor şi prietenilor, luând-o peste picior cu o falsă amabilitate. Dar atunci când aventurile au devenit mai frecvente şi mai puţin discrete – şi cel mai rău dintre toate, mult mai puţin discriminatorii –, a trebuit să pun punct relaţiei. Dar s-a repezit şi a terminat-o ea însăşi, părăsindu-mă pentru un nenorocit de agent de turism. Un agent de turism! Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca lumea să nu afle, dar vorba se răspândeşte întotdeauna, astfel încât nu mi-a rămas decât să muncesc mai mult, să devin un om de succes, orice mi-ar fi putut ascunde ruşinea de a fi fost lăsat părăsit de către propria soţie. Şi de dubla ruşine de a mi se fi pus coarne de către ea şi agentul de turism! Cum să-ţi păstrezi demnitatea după una ca asta? Dar m-am descurcat, muncind şi ajungând în această poziţie. Într-adevăr, afacerea cu şobolanii mi-a ştirbit din prestigiu, dar superiorii mei nu aveau de gând să mă concedieze, nu? Nu, căci ştiu cât valorez de fapt. La naiba cu opinia publică. Iar atunci când acest mic incident va lua sfârşit, îmi vor recunoaşte cu toţii valoarea. Chestia este că, cu cât ai mai multă putere, cu atât îţi este mai uşor să găseşti soluţii. Nu trebuie decât să ţii aproape oamenii potriviţi, creierele cele mai luminate – ei îţi dau soluţii, iar tu te alegi cu faima. Partea cea mai dificilă era cum să ajungi să ai autoritate, dar odată obţinută, restul e simplu."

„Voi mai bea un pahar, după care cred că mă voi duce la club, le voi spune băieţilor că totul este sub control, le voi da câteva indicii despre caz, nu prea multe, căci s-ar putea să nu funcţioneze, însă suficient cât să ştie că bătrânul Foskins a dat din nou lovitura. Mă simt mai bine acum, nu are rost să mă întorc acasă încă, în apartamentul acela gol. Presupun că băieţii vor fi încântaţi să mă vadă."

Îşi goli paharul şi ieşi în lumina încă puternică a soarelui.

La opt şi jumătate, Harris se prezentă la întrunirile zilnice de la primărie. Împreună cu Foskins şi responsabilii oraşului, stabiliseră zece zone-cheie, pe care le considerau a fi posibil infestate de şobolani. La sfârşitul săptămânii, biochimiştii descoperiseră şi ei virusul potrivit.

Râdeau de admiraţia pe care profesorul o arăta faţă de rapiditatea cu care lucrau.

– Nu asta era problema, îi răspundeau ei. Vedeţi dumneavoastră, cunoaştem virusul acesta de mulţi ani. De fapt, l-am moştenit de la germani după război. Ei căutaseră o cale de a ne omorî toate animalele prin infestare, fără a face vreun rău populaţiei şi, de fapt, găsiseră şi răspunsul. Din fericire pentru noi, războiul s-a terminat

înainte de a avea timp să-l folosească şi, de atunci, a fost un secret bine păstrat, pe lângă alte câteva. Partea dificilă, cea care ne-a luat atât timp, a fost să obţinem antidotul. Nu prea voiau să omorâm toate animalele din ţară. Aşa că am găsit antitoxina, şi va fi mai uşor să o administrăm animalelor, fie prin injectare, fie prin alimentaţie, introdusă în mâncarea şi apa pe care o consumă. Deja se produce în masă şi, doar ca măsură de precauţie, lucrăm la un alt antidot, în caz că primul nu are efectele scontate. Doar ca o măsură de precauţie pentru că nu există nici un motiv ca antidotul să nu fie bun.

Foskins îi felicită pentru munca depusă şi stabiliră momentul când vor pune planul în aplicare.

– Prea bine, domnilor, concluzionă ministrul. Marţi dimineaţă, la ora şase, vom plasa primii căţeluşi infestaţi. Apoi toată dimineaţa vom proceda la fel în alte nouă locuri, toate reprezentând puncte-cheie. Vom lăsa acele nefericite, dar dispensabile, animale pe mâna destinului. Aveţi întrebări?

– Da, spuse Harris, ridicând mâna, dar coborând-o repede dându-şi seama că seamănă cu elevii săi de la şcoală. Şi ce se va întâmpla dacă, atunci când vom plasa căţeluşii, vom deveni noi înşine victime ale şobolanilor?

– Toată lumea va purta echipament de protecţie, domnule Harris. Aceasta este procedura standard a oricărei operaţiuni de acest fel. Cred că echipamentul vi se va părea adecvat, deşi lipsit de confort. Foskins îi privi şi pe ceilalţi colegi prezenţi. Mai aveţi şi alte întrebări?

– Da, răspunse Harris.

– Domnule Harris?

– Şi dacă nu funcţionează?

– Ce anume să nu funcţioneze?

– Această idee.

– Atunci, Dumnezeu să ne ajute, domnule Harris.

Zorii cenuşii aruncau negură peste vechiul canal. Nici măcar o pasăre nu spărgea liniştea rece a dimineţii. Când şi când, apa murdară se agita în briza slabă a dimineţii, făcând ca mici valuri să se lovească leneş de marginile artificiale, din ciment, ale râului.

Liniştea a fost întreruptă de un scheunat slab. Pe mal, se apropiau cinci oameni care semănau cu nişte extratereştri. Erau acoperiţi, din cap până în picioare, cu un material greu, asemănător plasticului, şi purtau căşti prevăzute cu ochelari mari de protecţie. Doi dintre bărbaţi cărau un coş de dimensiuni apreciabile. Din când în când, capacul sărea, de parcă ocupanţii recipientului se zbăteau să se elibereze. Unul dintre bărbaţi se apropie de marginea canalului şi puse coşul jos.

– Asta ar trebui să ajungă pentru început, spuse Harris, transpirând

în costumul său greu. Îşi ridică scutul de protecţie al căştii pentru ca ceilalţi să-l poată auzi mai bine.

– Aici am văzut şobolanii data trecută. Au înotat de-a lungul canalului până aici. Apoi s-au căţărat pe mal şi au dispărut prin gaura de acolo, continuă el, arătând spre celălalt mal.

Coşul a fost deschis şi trei căţeluşi au fost scoşi la iveală. Harris îl mângâie cu blândeţe pe unul dintre ei. „Bietul de el", se gândi.

Tânărul cercetător, care-i fusese prezentat profesorului după prima lor întâlnire de la primărie drept Stephen Howard, îşi ridică ochelarii şi îşi şterse fruntea cu mâna înmănuşată.

– Haideţi să-i legăm pe doi dintre ei, iar pe unul îl lăsăm liber, spuse el. Şi aşa, şobolanii trebuie să-i prindă.

Harris privea, în timp ce o bară de metal era înfiptă în poteca tare, care se întindea de-a lungul canalului plin de mâl, doi dintre căţei fiind apoi legaţi de ea.

– Gata, mititelule. Poţi să pleci. Lăsă căţelul jos din braţe şi îl împinse uşor, dar acesta se întinse după mâna lui şi începu să-l lingă, uitându-se în sus la el.

– Du-te, băiete. Fă-o pentru regină şi pentru ţară.

Câinele se aşeză pe picioarele din spate şi rămase uitându-se la el.

– Oh, Iisuse, bolborosi Harris, o să fie mai greu decât am crezut.

Howard băgă mâna în coş, de unde scoase o bucată de carne crudă.

– Asta ar trebui să-l atragă. Era pregătită ca momeală pentru şobolani, dar nu văd de ce nu s-ar bucura şi micuţii ăştia de o ultimă masă. O să-l momesc până pe pod, şi o să-l las acolo, să se înfrupte din mâncare. Aici, băiete, vino. Îi trecu carnea căţelului pe sub nas, după care o trase din faţa fălcilor, amăgindu-l.

– Nu te îndepărta prea tare! strigă Harris, în timp ce omul îmbrăcat ciudat dispărea sub pod. El şi ceilalţi începură să împrăştie carne crudă în jurul celor doi căţeluşi, hrănindu-i puţin pentru a-i face fericiţi.

La auzul unor paşi care alergau, ridicară privirea şi îl văzură pe Howard îndreptându-se spre ei, făcându-le cu mâna plin de entuziasm. La început nu au putut distinge ce spunea, dar, când a arătat înapoi spre pod, au înţeles de ce se grăbea aşa de tare să se îndepărteze de el.

În întunericul de sub pod, se zăreau câteva creaturi negre, care înconjuraseră căţeluşul, ce începuse să schelălăie jalnic. Harris făcu un pas ca şi cum ar fi vrut să se îndrepte într-acolo, dar o mână îl apucă de braţ. Dădu din cap, înţelegând situaţia. Ce conta dacă un căţeluş murea, atâta vreme cât nenumărate persoane urmau să fie salvate prin sacrificarea lui? Dar era o moarte oribilă pentru bietul micuţ.

Dintr-odată, de sub podul întunecat, un şir de şobolani ţâşniră pe urmele cercetătorului. Şobolanul aflat în frunte îl prinse repede din urmă pe omul neîndemânatic îmbrăcat în costum şi se aruncă la

picioarele care se mişcau cu greutate. Se agăţă de materialul costumului, dar dinţii foarte ascuţiţi nu reuşiră să-l penetreze. Howard alerga în continuare, târând creatura insistentă după el.

– Casca de protecţie, închide-i vizorul! strigă Harris.

Howard îl auzi şi închise vizorul de protecţie al căştii. Un alt şobolan i se agăţă de celălalt picior, iar Howard se împiedică, reuşind însă să-şi menţină echilibrul. Ceilalţi bărbaţi priveau îngroziţi cum un alt şobolan se căţăra pe spatele lui, cocoţându-i-se pe umăr şi lovindu-i casca de protecţie. Căzu zgomotos, cu o mână plescăindu-i în apa canalului. Se ridică în genunchi în vreme ce şobolanii roiau în jurul lui. În zadar încercă să-i îndepărteze, căci se agăţau de el, asemenea unor lipitori imense.

Harris observă lucrul de care se temuse cel mai tare: materialul rezistent fusese sfâşiat. Se apropie în goană, urmat de ceilalţi trei bărbaţi în urma lui. Ajungând la Howard, începu să tragă de şobolanii care sfâşiau frenetic materialul, nepăsători la loviturile care le erau aplicate. Harris aruncă doi dintre ei în canal, sperând că vor fi suficient de şocaţi ca să se înece, şi, ignorând creaturile care se agăţau de cercetător, îl ridică pe acesta în picioare şi-l trase de-a lungul canalului.

Acum, toţi bărbaţii luptau pentru vieţile lor şi din ce în ce mai multe rozătoare se apropiau de ei. Se deplasau clătinându-se spre gaura din gard prin care ar fi putut să scape din capcana mortală a canalului. Se eliberară de o parte dintre rozătoare, atunci când trecură pe lângă cei doi căţeluşi şi pe lângă carnea crudă împrăştiată, căci şobolanii se aruncaseră cu poftă asupra prăzii mai uşoare.

– Înapoi la camionete! auzi Harris o voce înăbuşită. Avem acolo buteliile cu gaz.

Se deplasau în continuare, drumul fiind mai liber acum, fiindcă şobolanii se năpustiseră asupra cărnii de animal. Ajutându-se unul pe celălalt, ajunseră la spărtură şi se strecurară prin ea. Brusc, şobolanii care mai erau încă agăţaţi de ei căzură la pământ, de parcă ar fi simţit că s-ar afla în pericol în afara graniţelor canalului. Harris se aruncă asupra unuia dintre ei, înainte ca acesta să încerce să scape, ignorând repulsia pe care i-o genera creatura agitată. Îl ridică în aer, ţinându-l cu o mână de gât, iar cu cealaltă de picioarele din spate.

– Iată un exemplar viu pentru dumneavoastră! strigă el, chinuindu-se să-l ţină bine.

– Bravo, omule, strigă Howard şi sări repede în ajutorul profesorului. Şobolanul uriaş era extraordinar de puternic şi se zbătea furios în braţele lui, dar cei doi bărbaţi îl ţineau cu înverşunare. Brusc, ceilalţi şobolani, care nu fugiseră, ci rămăseseră de cealaltă parte a găurii, îi atacară pe cei doi bărbaţi.

Ceilalţi trei loveau şi trăgeau de şobolani, încercând să scape, dar îşi

dădură repede seama că eforturile lor erau zadarnice dacă nu primeau întăriri. Şoferii camionetelor din apropiere ambalară motoarele şi se îndreptară zgomotos spre ei, oprindu-se lângă busculadă. Uşile din spate ale camionetelor erau larg deschise, iar bărbaţii care se luptau cu şobolanii agăţaţi de ei reuşiră să sară în cele două vehicule. Lui Harris, zgomotul i se păru asurzitor chiar şi prin casca de protecţie; căţeii din coşuri lătrau furioşi, şobolanii chiţăiau pe tonul specific ascuţit, iar bărbaţii strigau. Îşi dădu seama că şoferul maşinii spre care se îndreptase nu purta casca şi mănuşile de protecţie. Îi strigă să-şi acopere capul şi mâinile, însă, din cauza larmei, acesta nu îl auzi. Doi dintre bărbaţi se aflau acum în prima camionetă şi deschideau repede buteliile de gaz, lovind şobolanii care săreau în interior. Harris şi Howard se suiră în maşină, ţinându-l pe captiv între ei, ignorând durerea provocată de muşcăturile care nu penetrau costumul, ci doar la ciupeau carnea. Camioneta se puse în mişcare, cu şobolanii pe urmele ei, încercând să sară înăuntru prin uşile deschise din spate, unii chiar reuşind, alţii fiind aruncaţi înapoi în stradă. Uşile au fost închise cu zgomot, strivind corpul unui şobolan, care căzu din cauza unei lovituri rapide, aplicată de unul dintre bărbaţi.

Dădură drumul la gazul unui tub pentru a extermina şobolanii rămaşi în camionetă şi care continuau să atace.

– Pe acesta nu! ordonă Howard. Găsiţi ceva în care să-l băgăm. Avem nevoie de el viu.

O cutie de metal fu golită de unelte, iar şobolanul turbat fu introdus în ea. Capacul se închise cu putere. Maşina se clătină brusc, ceea ce îi făcu să se uite neliniştiţi în direcţia şoferului. Acesta încerca să îşi elibereze mâna expusă de una dintre bestiile negre. Un jet de gaz a fost direcţionat spre el, şi creatura se prăbuşi repede pe podea, la picioarele şoferului, a cărui mână atârna acum în lateral, fără vlagă. Conducea în continuare, gemând de durere, dar învârtea volanul doar cu mâna dreaptă. Gazul a fost răspândit în toată cabina camionetei, omorând şobolanii în numai câteva secunde.

– Nu daţi drumul la prea mult gaz! strigă Harris. Nu trebuie să omorâm şi câinii.

După ce şi ultimul şobolan se clătină ameţit şi căzu secerat la pământ, bărbaţii îşi scoaseră căştile de protecţie şi îl priviră pe şoferul rănit, conştienţi că era condamnat.

– Cealaltă camionetă este chiar în spatele nostru, spuse Howard, privind prin geamul uşii din spate. Am ajuns suficient de departe, îi strigă şoferului, aşa că hai să oprim ca să-ţi îngrijim rana. Îi adresă o privire lui Harris, dând din cap disperat.

Camioneta frână lângă bordură, cealaltă oprind imediat în spatele ei. Uşile au fost deschise, iar bărbaţii au coborât precauţi, mulţumiţi să poată respira aerul proaspăt al dimineţii, după ce inhalaseră gazul

acela puternic mirositor. Făcându-i-se rău şi simţind că ameţeşte, Harris se sprijini de partea laterală a camionetei.

– Prea mult gaz din ăsta poate omorî şi un om, mai ales într-un spaţiu închis ca acela, îi spuse Howard. Norocul nostru a fost că am avut măşti de protecţie. Şoferul a leşinat pur şi simplu, şi bănuiesc că nu din cauza rănii, ci a gazului – şi asta cu toate că se afla lângă o fereastră deschisă.

– Bietul de el! Ştie că va muri? întrebă Harris, încă ameţit.

– Toată lumea ştie acum despre această boală, domnule Harris. Ştiu la ce risc se expune, trebuia să se protejeze.

– Păi, poate că nici tu nu ai fost prea norocos, răspunse Harris, arătând spre ruptura din costumul lui Howard.

Cercetătorul păli şi duse mâna la gaura făcută în costum.

– Nu cred că am fost muşcat, spuse el, am numai vânătăi de la dinţii şobolanilor. Oh, Doamne!

Bâjbâind, îşi trase greoi fermoarul costumului. Spre marea lui uşurare, văzu că hainele de sub costum erau neatinse. Oftând adânc, se sprijini şi el de camionetă.

După o vreme, spuse:

– Haideţi să-l ducem pe bietul om la spital, nu că l-ar mai ajuta cu ceva, după care să ne continuăm rondul. Doar că de data asta o să cer mai multă protecţie de la Foskins. Şi asta este doar prima zonă. Sper că, printre următoarele nouă, ai ales şi nişte locuri sigure pentru noi, Harris.

Profesorul îi zâmbi şters.

– Mai este vreun loc sigur pe aici?

În acea zi au mai fost atacaţi de rozătoare de încă trei ori. Seara, Harris se întoarse acasă complet epuizat, atât fizic, cât şi psihic, cu nervii aproape amorţiţi din cauza groazei pe care i-o produsese operaţiunea. Se aşeză într-un fotoliu şi îi povesti lui Judy întâmplările zilei.

– La canal a fost cel mai rău. Ne-a şocat destul de tare, mai ales că şoferul a fost rănit, aşa că după aceea am fost mai atenţi. De acolo, ne-am dus în port – n-am văzut niciodată străzile atât de pustii – am lăsat momeala şi am plecat repede. Nu îi spuse nimic despre căţei, căci nu ar fi vrut să o supere, ştiind cât de mult iubea ea animalele.

– Dar la un moment dat am oprit camionetele la intrarea pe o alee, care ducea la râu, am coborât şi am dus momeala la capătul drumului. Am lăsat-o acolo, dar, când ne-am întors, ieşirea era blocată de nenorociţii ăia. Dădeau cu toţii năvală prin canalul de la subsol. N-am stat deloc pe gânduri – Howard a ţâşnit glonţ printre ei şi noi ceilalţi buluc după el, lovind şi bătând din picioare, mulţumind lui Dumnezeu pentru costumele de protecţie. Ne-am îngrămădit în camionetă şi am

plecat repede.

E ciudat, dar stând acolo, la primărie, făcând planuri şi ascultând rapoarte, povestind chiar primul meu contact cu şobolanii, nu ne-am dat seama de gravitatea situaţiei. A fost nevoie de evenimentele de astăzi ca să ne deschidă ochii. Dimineaţă, străzile erau practic pustii, iar ceva mai târziu, oamenii se deplasau numai în grup sau în maşini şi camionete.

În orice caz, după aceea ne-am întâlnit cu ajutoarele pe care ni le promisese Foskins. A adus armata. Două camioane pline cu soldaţi, înarmaţi cu tunuri de apă, aruncătoare de flăcări, gaz – toată artileria aia nenorocită. Desigur că ne-a făcut să ne simţim ceva mai bine.

– Ar fi trebuit să începeţi cu ei, îl întrerupse Judy, contrazicându-l pe Foskins, care conducea operaţiunea, şi nu pe Harris.

– Da, ştiu, răspunse Harris, dar asta am făcut. I-am subestimat. În ciuda tuturor rapoartelor, i-am considerat nişte simpli paraziţi foarte dăunători, şi nu forţa covârşitoare care par să fi devenit. Chiar şi după masacrul de la metrou şi după atacul de la şcoală, nu ne-am aşteptat să dăm nas în nas cu atât de mulţi. Este adevărat că am ales locurile cele mai probabile – aşa cum trebuia, dacă voiam ca efortul nostru să dea rezultate –, dar nici măcar eu nu am fost pregătit să-i întâlnesc de atâtea ori. Îţi spun, Judy, dacă nici asta nu dă rezultate, atunci toată zona va trebui rasă de pe faţa pământului.

Judy se cutremură.

– Şi dacă e prea târziu? Mi-ai spus cât de repede se înmulţesc. Dacă se răspândesc în întreaga Londră?

Harris tăcu un moment, după care răspunse:

– Atunci, la revedere, Londra.

– O, dragul meu, hai să plecăm. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să ajuţi. Tu singur ai spus că nu le eşti prea util şi că te afli acolo pentru că aşa vrea Foskins. Hai să plecăm până nu se înrăutăţeşte situaţia.

– Haide, Judy, ştii că nu putem. Unde să ne ducem?

– La mătuşa Hazel, o vreme. Ai putea obţine un transfer la o şcoală din localitate, iar pe mine nu m-ar deranja să fiu vânzătoare într-un magazin o perioadă. Toate şcolile sunt ticsite de elevi evacuaţi, aşa că se plâng că au nevoie de mai mulţi profesori de la Londra.

– Nu, iubito. N-aş putea pleca acum. Vezi, în timp ce mergeam azi cu maşina, îmbrăcaţi în costumele acelea spaţiale ridicole, însoţiţi de soldaţi înarmaţi până în dinţi, şi îi duceam pe toţi în locurile pe care le cunoşteam, care-mi erau familiare, unde mi-am petrecut o bună parte din viaţă, am simţit că trebuie să particip la operaţiune. Dacă vrei – şi ştiu că poate suna stupid – este teritoriul meu. Oamenii care mă însoţeau nu-l cunoşteau. Pentru Foskins sau pentru ministru este un teritoriu străin. Nu vreau să spun că ador zona, sau că nu pot trăi fără

ea. Nimic de genul acesta. Dar mă simt oarecum responsabil pentru ce se întâmplă acolo – e ca şi cum fosta mea şcoală ar fi distrusă de trecerea timpului. Înţelegi?

– Da, înţeleg. Judy îi zâmbi, ţinându-i mâna lipită de obrazul ei. Prostuţule.

El ridică din umeri, zâmbind în sinea lui.

– Au mai avut loc şi alte incidente azi? se interesă ea.

– Da. Pe terenul de joacă am văzut vreo douăzeci de şobolani atacând un câine, aşa că ne-am apropiat cu maşina şi am trecut chiar printre ei, aruncând momeala fără să ne oprim.

În mintea lui revenea imaginea îngrozitoare a colegilor lui, care aruncau căţeii din camionete drept în mijlocul şobolanilor, lucru la care fusese incapabil să participe.

– Mai târziu ne-am dus la ruinele unei biserici, unde am descoperit osemintele a două persoane, fără nici o urmă de carne. Nu ne-am putut da seama cine erau şi de cât timp se aflau acolo; scheletele erau mult prea curate ca să se fi zăcut acolo de prea multă vreme, şi nu era nici urmă de îmbrăcăminte. Ce ni s-a părut ciudat a fost că stăteau îmbrăţişaţi, ca nişte iubiţi. În momentul în care am început să punem momeala, am auzit un strigăt. Un şobolan se agăţase de gâtul unuia dintre colegii noştri, care alerga de colo-colo ca un nebun. Din fericire, nu a fost rănit grav datorită costumului, dar frica lui era contagioasă. Ne-am îndreptat cu toţii spre ieşire. Doi dintre bărbaţi au sărit în ajutorul celui atacat, dar în curând au dat ei înşişi de necaz. Toţi trei s-au îndepărtat de spărtura din gard cu şobolani agăţaţi pe ei, şi de îndată ce s-au aflat în spaţiu deschis, tunurile cu apă au fost îndreptate spre gaură ca să-i împiedice pe ceilalţi şobolani să iasă. Soldaţii i-au ajutat pe cei trei bărbaţi să se elibereze, folosindu-şi baionetele. Cei din armată voiau să umple locul cu gaz, dar Howard nu i-a lăsat. Acolo aveam nevoie de un şobolan viu, ca să poată răspândi virusul. După acel episod, nu ne-am mai confruntat cu multe necazuri, deşi am mai intrat în contact cu ei. Învăţasem să ne ferim, şi stăteam cât mai aproape de camionete, sărind înăuntru la cel mai mic semn de pericol. Mă tem că nici unul dintre noi nu era prea curajos. Eram mult prea conştienţi de consecinţe.

– N-am nevoie de un erou mort, Harris, spuse Judy.

– Nici nu o să ai unul, crede-mă.

– Şi acum ce urmează?

– Aşteptăm. Aşteptăm să vedem dacă virusul are efect şi, dacă are, atunci nu ar trebui să dureze mult până se împrăştie. Credem că vom afla rezultatul în câteva săptămâni, fie el bun sau rău.

– Şi dacă nu funcţionează, ce va urma?

– În orice caz, nu va mai fi o problemă doar pentru East End. Nu ar avea cum să ţină şobolanii în zonă. S-ar răspândi în toată Londra. Şi

dacă va fi aşa, atunci eu nu vreau să mă aflu prin preajmă.

CAPITOLUL 13

Şobolanii ieşeau pe străzi ca să moară. Era ca şi cum, după ce îşi petrecuseră toată viaţa furişându-se în semiîntuneric, îşi doreau să ia o gură de aer proaspăt din lumea de deasupra, înainte de a muri. Murdăreau străzile, cadavrele lor se descompuneau la soare, la început creând panică în rândul celor care locuiau în zonă. Panica lăsă locul unui sentiment de uşurare, pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama că şobolanii mureau, starea de criză părând să fi fost depăşită. Corpurile infectate erau adunate în grămezi şi încărcate în camioane, apoi erau duse la crematoriu, unde erau transformate într-o cenuşă inofensivă. Nu durase decât două zile până să apară primele efecte ale virusului, dar acesta se răspândise rapid în săptămâna următoare. Se mai înregistrau atacuri asupra populaţiei, dar erau mult mai rare decât înainte. Apoi a fost descoperit un efect secundar al virusului.

Un soldat a fost muşcat de un şobolan pe care-l crezuse mort, din cauza poziţiei în care zăcea. L-a împuşcat şi s-a dus la spital, unde toată lumea se aştepta să moară. Starea lui a fost critică timp de trei zile, dar a reuşit să scape, supravieţuirea lui fiind pusă pe seama reacţiei bolii pe care o purta şobolanul la contactul cu virusul care îl infectase. Germenele mortal fusese slăbit considerabil.

Alte persoane muşcate de şobolani nu au fost la fel de norocoase. Unii au murit în douăzeci şi patru de ore, alţii au agonizat aproape o săptămână. Atacurile asupra oamenilor nu erau într-un număr suficient de mare ca să se poată trage unele concluzii, dar faptul că o persoană supravieţuise, iar altele rezistaseră aproape o săptămână era de-a dreptul încurajator. S-au efectuat teste pe animale, observându-se că, în loc să moară din cauza bolii transmise de şobolani, cobaii erau omorâţi de virusul cu care oamenii infestaseră şobolanii.

După trei săptămâni, pericolul reprezentat de rozătoare a fost considerat practic înlăturat, deşi se găsiseră doar vreo două mii de şobolani morţi. Se presupunea că restul agonizau sau muriseră sub pământ.

Viaţa începea să-şi reia cursul normal. Se făceau planuri pentru o operaţiune de curăţire generală a sectoarelor vechi din estul Londrei. Casele urmau să fie dărâmate, pe terenurile virane aveau să se construiască fie locuinţe, fie locuri de joacă pentru copii sau parcări. Zonele portuare urmau să fie renovate, ridicându-se clădiri moderne fără ziduri interioare. Subsolurile nefolosite aveau să fie sigilate pentru totdeauna, canalizările şi conductele, curăţate sau reconstruite în întregime. Totul urma să coste zeci de milioane, dar lumea primise o lecţie pe cinste. Stepney şi Poplar urmau să devină, în cele din urmă, zone la modă, iar istoria mahalalelor de acolo complet dată uitării.

Foskins a fost exonerat de toate acuzaţiile legate de greşelile iniţiale şi a fost numit public în funcţia pe care o deţinuse anterior. A fost felicitat personal de premier, iar el a transmis complimentele echipei care-l ajutase la îndeplinirea dificilei misiuni. I-a lăudat, în cadrul unei conferinţe de presă, pe specialiştii ale căror eforturi atente şi ingeniozitate dinamică reuşiseră, puţin câte puţin, să distrugă această creatură mutantă de temut, împreună cu boala fatală pe care o răspândea, sugerând în mod subtil că, de fapt, toate meritele îi reveneau lui, ca iniţiator şi organizator al proiectului.

Continuau să ţină întruniri zilnice la primărie pentru a discuta progresul operaţiunii, dar nu se simţea că membri echipei nu mai aveau nici o tragere de inimă. S-a obţinut un ser derivat din virus, care urma să fie folosit ca antidot pentru muşcăturile de şobolani, ceea ce făcea ca boala să nu mai provoace decesul, cu toate că atacurile erau din ce în mai rare.

Pericolul trecuse. Aşa credea toată lumea.

CAPITOLUL 14

Când a sunat telefonul, Judy se afla în cadă, savurând căldura sa ca de cocon. Prin uşa întredeschisă a băii pătrunse vocea înăbuşită a lui Harris, care răspundea la telefon. Se întreba leneş cine putea fi. După câteva momente, în care ascultase conversaţia de o singură parte, auzi receptorul pus în furcă şi zgomot de paşi prin holul dinspre baie. Harris intră, afişând un zâmbet prefăcut.

– Era Foskins, spuse el, aşezându-se pe marginea toaletei.

– Te-a sunat duminică de dimineaţă? Înseamnă că-i este dor de tine.

– Nicidecum. M-a concediat.

– Poftim? De ce?

– Nu mai au nevoie de serviciile mele. „Băiete, îţi mulţumesc pentru ajutorul extrem de important, dar ce-a fost mai greu a trecut şi cred că ar fi nedrept să-ţi mai răpim din preţiosul tău timp."

– Nemernic nenorocit.

– Nu, nu e chiar aşa. Oricum n-aş fi putut face mai mult. Sincer să fiu, e un fel de uşurare; m-am simţit cam inutil în ultimele câteva săptămâni.

– Da, dar să se descotorosească de tine tocmai acum, când totul e aproape de final.

– Păi, a demonstrat ce-şi pusese în gând, nu? Nu mai are nevoie de mine ca să se dea în spectacol – a cucerit întregul public. Şi oricum, în câteva săptămâni se vor întoarce copiii şi atunci totul îşi va relua rutina obişnuită.

– Hm, presupun că da, răspunse Judy, scufundându-se mai mult în apă. Dar eu tot cred că e un mare nemernic.

Harris râse, stropind-o uşor cu apă pe faţă.

– Ne-a invitat la „o mică adunare socială" marţi seară.

– Cum? se miră Judy. Nu-mi vine să cred.

– Ştie că e un porc, şi nu se poate împăca cu gândul ăsta. Probabil că asta este slăbiciunea lui – e deci doar pe jumătate nemernic.

Îşi băgă mâna în apa cu săpun şi mângâie cu degetul o coapsă a lui Judy.

– Mă tratează ca pe un gunoi, dar vrea ca eu să-l iubesc în continuare.

– Înţeleg. Şi tu ce simţi?

– Nu e atât de important, nu? Într-un fel mi-e milă de el, dar nu-mi pasă câtuşi de puţin de micul nostru comitet – chiar mă bucur să nu mai fac parte din el. Ce a fost mai rău a trecut, acum am alte lucruri mai bune de făcut.

Îi mângâie interiorul coapselor, ea desfăcându-şi uşor picioarele pentru a-i permite accesul.

– Şi atunci, mergem la mica lui întrunire socială?

– De ce nu? Ne-am găsi o ocupaţie pentru seara respectivă.

Judy gemu de plăcere când mâna lui atinse partea de sus a picioarelor.

– Ce ai de gând să faci până se redeschide şcoala? întrebă ea.

El o trase încet de micul smoc de păr, preocupat aproape în întregime de propriile-i gânduri.

– O să cercetez zona. Să văd cum decurge acţiunea de curăţare. Poate o să mai pictez ceva.

– Aş putea să-mi iau câteva zile libere.

– Să mergem la mătuşa Hazel?

– Da, te rog.

Ea începu să se agite în apă, iar el nu ştia dacă acel „Da, te rog" era un răspuns afirmativ la întrebarea lui sau o încurajare adresată degetelor lui care îi explorau corpul.

– Harris, spuse ea.

– Da?

– Nu e vremea să faci şi tu o baie?

El începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

Foskins îi primi călduros când au ajuns la el acasă marţea următoare.

– Salut, bătrâne. Ah, ea trebuie să fie Judy. Vă rog să intraţi.

„E deja uşor cherchelit", îşi spuse Harris, uitându-se la Judy şi făcându-i cu ochiul.

– Au sosit aproape toţi musafirii, continuă Foskins cu glas exagerat de tare. Baia se află sus, la stânga, dormitorul la dreapta.

Judy dispăru sus pe scări ca să-şi reîmprospăteze machiajul, iar Harris îl urmă pe Foskins în încăperea plină de oameni care stăteau de vorbă. Într-unul dintre grupuri îl zări pe Howard, pe a cărui faţă se citea mândria cu privire la evenimentele de săptămâna trecută.

– Bună, Harris! strigă el, făcându-i cu mâna în care ţinea câteva pahare şi vărsând puţin din conţinutul lor pe o doamnă de lângă el. Vino să-ţi prezint invitaţii.

Harris înaintă spre el, în timp ce Foskins îl ţinea de braţ, luând un whisky de pe tava plină cu băuturi asortate a unui chelner. Howard îl prezentă grupului, cu un aer de camaraderie pe care nu-l afişase niciodată în relaţiile sale de muncă.

– Oh, dumneavoastră sunteţi profesorul care i-a salvat pe elevii aceia la şcoală, nu-i aşa? întrebă fascinată o fată de lângă Howard.

– Cu ajutorul a jumătate din forţele de poliţie şi al brigăzii de pompieri din Londra, replică Harris, zâmbind.

– Dragul meu băiat, nu trebuie să fii modest, spuse Foskins, punând mâna pe umărul profesorului şi zgâlţâindu-l cu putere.

– Fiona adoră eroii, râse Howard, luându-l posesiv de mijloc.

– Vino, trebuie să te prezint tuturor, îl îndemnă Foskins, îndepărtându-se de grup. Judy îi însoţea, în timp ce ei făceau înconjurul încăperii, zâmbind, strângând mâini şi primind felicitări. După cel de-al treilea whisky, atitudinea lui Harris faţă de subsecretar începu să se îmblânzească, în timp ce îl privea râzând şi tachinându-se cu ceilalţi colegi miniştri, acceptând laudele lor iniţial cu o falsă modestie, iar apoi cu o lăudăroşenie pricepută. Îl observă pe Howard stând de o parte, privindu-l pe Foskins, fără a da nici cea mai mică atenţie Fionei, care bălmăjea lângă el.

Gândurile i-au fost întrerupte de Judy, care îi şoptea ceva la ureche:

– Aşadar, aceştia sunt oamenii din lumea bună?

– Se putea şi mai rău, îi zâmbi el. Cel puţin avem băutură din belşug.

– Cu siguranţă acesta este momentul de glorie al bătrânului Foskins.

– Desigur. Care credeai că e scopul petrecerii? Cu toate astea, nu putem să-l acuzăm.

– Harris, eşti foarte amabil pentru un războinic.

El începu să râdă, luând-o pe după umeri şi trăgând-o spre el.

– De acord că a făcut o greşeală odată, dar şi-a luat repede revanşa.

– Da, cu ajutorul tău şi al tuturor celorlalţi, continuă Judy, plină de indignare.

– Are dreptate, Harris. Howard traversase camera şi venise să li se alăture, cu Fiona după el. E ocupat să primească toate laudele – într-o manieră foarte modestă, te asigur – când, de fapt, totul a fost doar ideea *mea.*

– Da, consimţi Fiona pe nerăsuflate.

– Şi apropo, adăugă el răutăcios, îmi pare rău că nu mai faci parte din echipă.

Harris îi zâmbi cercetătorului, fără a accepta să fie întrerupt.

– Ce mai contează? În orice caz, acum e prea târziu, spuse el, căutându-l cu privirea pe chelner şi tava lui.

– Da, şi în cele din urmă ne vom întoarce cu toţii la slujbele noastre mărunte şi lipsite de importanţă, în vreme ce el…

– Uite ce e, dacă nu-ţi place, nu-mi spune mie toate astea, ci lui. Harris apucă cu abilitate un pahar cu whisky de pe tava unui chelner care trecea pe lângă ei.

– Corect, spuse Howard. Aşa o să şi fac, şi se îndreptă spre Foskins.

– Harris, eşti răutăcios, îl certă Judy pe profesorul care zâmbea.

– O, Doamne, o să facă o scenă, se tângui Fiona.

Tocmai când Howard ajunse lângă jovialul Foskins, telefonul din hol sună şi subsecretarul se scuză şi se îndepărtă de grup, lăsându-l pe cercetător cu gura căscată.

Harris se abţinu să nu râdă, privindu-l pe Howard care îşi făcea

curaj şi pornea pe urmele lui.

Două minute mai târziu, Howard intră în încăpere alb ca varul. Li se alătură, dând încet din cap, cu o privire şocată.

– Dragul meu, ce este? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Fiona îngrijorată.

El îi privi pe rând pe fiecare dintre ei, uitându-se mai mult în gol.

– Telefonul acela, începu. Era de la biroul nostru de operaţiuni.

Cu toţii aşteptau nerăbdători.

– A avut loc un alt atac. Un alt masacru – în nordul Londrei.

CAPITOLUL 15

Stephen Abbot stătea în sala de cinema întunecată şi se uita pe furiş la prietena lui, pe a cărei faţă se reflecta lumina ecranului. Se plictisise de film, în parte deoarece cowboy-ul gras şi diform de pe ecran era acum prea bătrân pentru a mai face pe Superman, şi, pe de altă parte, pentru că nu avea ochelarii la el. Vikki nu ştia că uneori purta ochelari, iar el credea că dacă ar fi aflat, asta le-ar fi putut afecta relaţia. Probabil că l-ar fi părăsit şi dacă ar fi ştiut că are doi incisivi falşi; de fiecare dată când se sărutau trebuia să aibă grijă ca, în timpul explorării, limba ei să nu-i disloce. Ea era foarte exigentă. Şi era chiar normal să fie aşa, la felul în care arăta. Cea mai bună bucăţică din club.

Mai avea şi o altă problemă – trebuia să se ducă la toaletă. Încă se mai putea abţine, dar gândul că nu putea să meargă accentua treptat starea de disconfort. Şi nu se putea duce pentru că nu avea ochelarii, iar fără ei nu şi-ar fi găsit niciodată drumul înapoi până la locul lui. I se mai întâmplase asta o dată; se tot plimbase în sus şi-n jos pe culoar în întuneric până când, ruşinată, fata trebuise să-i facă semn cu mâna. Şi atunci fusese ultima dată când ieşise cu ea.

Se mişcă neliniştit pe scaun. Îşi puse mâna pe după umerii ei, iar ea se ghemui lângă el, cu una dintre mâini aşezată pe coapsa lui. Zona de sub mâna ei devenise centrul senzaţiilor, până când greutatea reuşise să-i incite alte părţi. O sărută uşor pe obraz şi apoi apăsat pe buze, când ea îşi întoarse capul spre el, degetele ei apăsând mai tare pe piciorul lui. Ei bine, aşteptase deja timp de două săptămâni ca nu cumva să strice lucrurile. Poate că sosise momentul să facă ceva. Cu inima bătând, ameţit de atâta iubire şi cu gândul la dorinţa de a urina depăşit de o dorinţă şi mai mare, o apucă cu mâna liberă de încheietură şi mângâie materialul mătăsos al bluzei. Cu degetele tremurânde şi precaute, atinse nasturii şi îşi băgă un deget printr-o deschizătură, ameţit de căldura emanată de pielea abdomenului ei. După câteva momente, în care o masă cu mişcări circulare cu degetul, aşteptând parcă să fie respins, îşi retrase mâna şi şi-o îndreptă către sânii ei. Găsi o mică umflătură şi o masă cu mâna tremurândă. Mâna ei reţinută o atinse încet pe a lui, încercând să o respingă, dar fără prea multă convingere. În loc să se retragă, mâna lui alunecă pe sub bluză, prinzându-se între nasturi. Şi-o eliberă, scuturând-o puţin, şi desfăcu unul dintre nasturi, auzind-o cum respiră cu greu pe măsură ce mâna lui i se strecura din nou pe sub bluză.

„Prima”, se gândi el. „Prima mea gagică cu adevărat frumoasă. După toate fetele alea grase, cele slăbănoage, cu nasul mare, sau cu dinţi mari – una frumoasă în cele din urmă. Oh, cât de îndrăgostit

sunt! Să vezi când o să le zic băieţilor că mă lasă să o ating!”

Îşi strecură mâna sub sutienul ei de dantelă, atingându-i sfârcul mic şi tare, strângându-i-l între degete, apăsându-l de parcă era un nasture.

Dintr-odată ea ţipă şi sări de pe scaun, trăgându-l de mână după ea.

– Dar n-am făcut nimic, începu el cu voce tare, înroşindu-se atunci când oamenii îşi întoarseră privirile spre ei.

– M-a muşcat ceva! strigă Vikki. E ceva pe podea. M-a muşcat de picior.

El se uită pe jos, dar nu văzu nimic. Se aplecă, mai mult pentru a scăpa de privirile acuzatoare ale celorlalţi spectatori decât pentru a găsi acel „ceva” care îi deranjase.

– Nu e nimic acolo, spuse el nefericit.

– Ba da, este. Fata începu să plângă, dându-se înapoi şi ajungând în braţele persoanei de lângă ea. În ultimul rând, cineva scăpără o brichetă şi se aplecă peste spătarul scaunului, luminând podeaua cu mica flăcăruie.

O apariţie mare, neagră se strecură pe sub scaun.

Când Vikki ţipă, o femeie de pe rândul din spatele ei sări în picioare şi strigă şi ea. Apoi, în cinematograf se dezlănţui un adevărat infern. Oamenii săreau, loveau sau se fereau de ceva aflat la picioarele lor.

– Şobolani! răsună în cinematograf o voce cuprinsă de panică, ceilalţi, la fel de speriaţi, răspunzându-i ca un ecou.

Vikki începu să bată isteric din picioare, ca şi cum simplul contact cu podeaua o făcea mai vulnerabilă în faţa şobolanilor. Stephen o luă pe după umeri, încercând să o liniştească, tocmai când se aprindeau luminile. În acel moment, panica puse stăpânire pe oameni, căci văzură oroarea dintre scaune. Şobolanii se scurgeau pe culoare, intrau printre rândurile de scaune, atacând mulţimea panicată. Femei şi bărbaţi ţipau, chinuindu-se să se ridice din scaune, împiedicaţi din ambele părţi de trupuri care se îmbulzeau. Uşile de la ieşire erau blocate, oamenii căzeau unii peste alţii în încercarea de a scăpa de moartea care venea pe urmele lor. Cowboy-ul din film îşi începea ultima repriză de împuşcături asupra personajelor negative.

Stephen desprinse un şobolan din părul lui Vikki şi îl aruncă, cu mâinile sfâşiate de dinţii scrâşnind ai rozătoarelor. O apucă de braţ şi o trase de-a lungul rândului de scaune, împingându-i pe cei din faţa lui. În mod inexplicabil, luminile începeau să-şi piardă din intensitate, stingându-se de tot în cele din urmă, scena confuză fiind acum luminată doar de razele reflectate de ecranul imens. Ceva îl muşcă pe băiat de picior, iar el încercă să-l izbească de spătarul unui scaun, dar, din cauza lipsei de spaţiu, şobolanul reuşi să se agaţe de el. Se aplecă să-l îndepărteze, dar fu muşcat de mâini de un alt şobolan. Disperat, se aşeză pe spătarul unui scaun şi puse cu dificultate piciorul pe spătarul scaunului din faţă, ridicând odată cu el şi şobolanul mare şi negru.

Vikki se depărtă de el, împiedicându-se de un bărbat care abia mai reuşea să se împotrivească la trei şobolani. Căzu greoaie, fiind imediat înghiţită de trupurile zbârlite, strigătele ei pierzându-se printre toate celelalte.

Stephen apucă şobolanul de gât, strângându-l cu toată puterea, dar acesta se ţinea în continuare de el. Simţi un altul sărindu-i în spate şi muşcându-l de haină, pe care o scoase fără a sta pe gânduri şi o aruncă, împreună cu şobolanul, în rândul din spatele lui. Un bărbat din faţă văzu în ce situaţie disperată se află şi apucă curajos şobolanul, care i se agăţase de picior, şi începu să tragă de el. Brusc, şobolanul dădu drumul băiatului şi, întorcându-se către bărbat, îl muşcă de faţă.

Se prăbuşi ţipând, deja în agonie.

Băiatul se uită peste scaune şi îşi dădu seama că nu putea face nimic să-şi ajute salvatorul. Se uită în jur, dar văzând că intrarea este blocată, sări pe marginea spătarului şi începu să se deplaseze cu grijă de-a lungul rândurilor de scaune, călcând pe umerii oamenilor acolo unde se putea, dar în mare parte bazându-se pe noroc ca să-şi menţină echilibrul. Alunecă de vreo câteva ori, dar reuşi să-şi recapete echilibrul, teama dându-i un plus de putere pentru a înainta. Măcelul din jurul său părea ireal. Era un adevărat coşmar, lumina ciudată a ecranului intensificând efectul apocaliptic.

În faţa lui, un om ridică un şobolan deasupra capului, aruncându-l cât colo, lovindu-l pe băiat cu trupul său lung, şi făcându-l din nou să alunece printre rânduri. Se prăbuşi greoi pe spate, rămânând şocat preţ de câteva clipe. Cineva se împiedică şi căzu peste el, luptându-se cu ceva ce ţinea între mâini. Şobolanul fu împins pe pieptul lui Stephen, făcându-l să strige de durere. Îi izbea cu pumnii, atât pe şobolan, cât şi pe bărbat, înjurând şi plângând în acelaşi timp. Se eliberă de acea greutate, atunci când bărbatul se ridică în picioare şi se îndepărtă clătinându-se, cu un şobolan atârnându-i de braţe, şi un altul pe umeri, muşcându-l de gât.

Din nou în picioare, băiatul se sui pe scaune, continuându-şi călătoria riscantă de-a lungul oceanului de lume neajutorată. Mulţi se aflau acum pe culoare, panica făcându-i să se îngrămădească unii într-alţii în spaţiul acela îngust, fuga nemaifiind acum o soluţie pentru a scăpa. Uşile erau înţesate de oameni care se zbăteau, iar cei care reuşeau să treacă de ele erau fugăriţi prin foaier de şobolani.

Alături de el, un cuplu în vârstă stătea într-o ultimă şi disperată îmbrăţişare, în timp ce şobolanii îi muşcau de picioare şi de fese, reuşind în cele din urmă să-i îngenuncheze.

Un alt bărbat stătea nemişcat pe locul său, cu ochii pironiţi asupra ecranului, de parcă se uita în continuare la film, strângând cu mâinile braţele scaunului. Cocoţat pe el, un şobolan îi făcea o gaură în stomac.

Un grup de adolescenţi formaseră un cerc, aşezaţi spate în spate, şi

se deplasau încet de-a lungul culoarului, lovind şobolanii cu ghetele lor greoaie. Din nefericire, nu reuşiră să treacă mai departe de masa de oameni care se îmbulzise la ieşire.

Nici cei de la balcon nu o duceau mai bine; nu aveau decât două ieşiri pe unde ar fi putut să se retragă, dar pe acolo se scurgea o mare de şobolani. Erau împinşi înapoi de alte şi alte trupuri, iar mulţi dintre ei erau nevoiţi să sară peste balustradă în sala de dedesubt.

Stephen avansa, plângând de frică, ajungând în cele din urmă la locurile din faţă. Aici era mult mai mult spaţiu, fără prea mulţi oameni şi şobolani, lateralele şi ieşirile din cinematograf fiind locurile cele mai aglomerate. Sări pe podea, îndreptându-se spre scenă. Reuşi să se cațere cu un picior pe ea, ridicându-se repede. O mulţime de corpuri negre şi păroase dădură năvală din spatele cortinelor laterale, îndreptându-se spre el. Se întoarse să fugă în cealaltă direcţie, dar alunecă pe propriul sânge scurs din piciorul rupt. Şobolanii îl atacară într-o secundă, acoperindu-l cu propriile trupuri urât mirositoare, muşcându-l, împingându-se unii pe ceilalţi pentru a ajunge la carnea lui. El îi lovea cu braţele, rezistenţa slăbindu-le cu fiecare efort, până când, în cele din urmă, le duse la faţă pentru a o proteja, permiţând astfel creaturilor să se înfrupte din trupul său.

Îndepărtând un braţ din dreptul ochilor, rămase uitându-se la ecranul verde de deasupra lui, incapabil să înţeleagă ceva. Ochii lui zăreau cuvintele, auzea încet vocile, dar creierul nu reuşea să înţeleagă. Atunci şopti: „Sfârşit.”

George Fox lucra la grădina zoologică de douăzeci şi ceva de ani. Spre deosebire de colegii lui, el avea un mare respect faţă de animalele pe care le avea în grijă; se îngrijora atunci când unul dintre lei nu era în apele lui, îşi alinta gazela preferată când termina de mâncat, iar o dată făcuse chiar o noapte albă la căpătâiul unui şarpe care-şi dădea ultima suflare. Când huliganii dăduseră buzna în coliviile păsărilor, pentru simplul motiv că le făcea plăcere să vadă sânge, şi măcelăriseră treizeci dintre prietenii săi înaripaţi exotici, fusese distrus şi plânsese vreo trei zile. Îi plăceau mult animalele lui şi le înţelegea, fie ele mici sau mari, feroce sau blânde. Chiar şi atunci când, cu câţiva ani în urmă, o maimuţă îl muşcase, lăsându-l fără jumătate din ureche, nu o certase câtuşi de puţin, ci o pusese jos cu blândeţe, ignorând durerea, şi ieşise din cuşcă, apăsându-şi partea vătămată cu o batistă îmbibată cu sânge.

În această seară, simţea agitaţie în grădina zoologică. În aer plutea o linişte, o tăcere neobişnuită pentru cea mai mare rezervaţie de animale din Londra – însă animalele nu dormeau. În timpul rondurilor sale remarcase fiarele umblând de colo-colo prin cuşti, maimuţele îmbrăţişate holbându-se nervos în întuneric, păsările clipind tăcute pe

crengi. Numai râsul nebun al hienei spărgea liniştea nefirească.

– Uşurel, Sara, încercă el să-şi liniştească ghepardul preferat, din cuşca cea mare. N-ai de ce să fii agitată.

Dintr-odată, liniştea nopţii fu întreruptă de cârâitul strident al păsărilor.

– Parcă vine dinspre aviariu, îşi spuse el, îndreptându-se spre uşă şi fugind spre tunelul care ducea pe sub aleea deschisă publicului spre canal, unde se afla fantasticul sanctuar al păsărilor. La intrarea în pasajul subteran i se alătură un alt îngrijitor.

– Ce s-a întâmplat, George? îl întrebă bărbatul pe nerăsuflate.

– Nu ştiu încă, Bill. Ceva a deranjat păsările, parcă au înnebunit.

Se avântară în tunelul întunecat, luminând drumul cu lanterna. Când au ieşit în celălalt capăt, auziră un scâncet venind din sectorul girafelor. Spre oroarea lor, zăriră unul dintre cele mai graţioase animale alergând prin ţarc, în timp ce nişte creaturi mari şi negre se agăţau de corpul ei tremurând. Plonjă în apa care acţiona ca un şanţ în jurul locului îngrădit şi începu să se zvârcolească înnebunită.

– Oh, Doamne, ce e aia? strigă George. Sunt şobolanii ăia afurisiţi. Cei despre care se spunea că au fost exterminaţi – şobolanii mutanţi. Făcu câţiva paşi spre animalul neajutorat, după care se întoarse spre Bill.

– Înapoi la birou. Repede. Sună la poliţie – spune-le că grădina zoologică este atacată de şobolani. Spune-le că avem nevoie de toate ajutoarele pe care le pot trimite. Repede!

Fugi din nou spre girafă, conştient că nu mai putea face nimic pentru biata fiinţă, dar continuând totuşi. Se întoarse la auzul unui ţipăt provenind dinspre tunel, de unde îl văzu pe Bill ieşind, înconjurat de nişte umbre întunecate, în timp ce capul îi sângera. Acesta căzu, apoi se ridică pe jumătate şi se prăbuşi din nou pe burtă.

– Dumnezeule mare! murmură el. Trebuia să ajungă la telefon. În această zonă mai exista un ghişeu de bilete, dar asta ar însemna să treacă prin tunelul plin de şobolani şi să traverseze podul de peste canal. Şi tocmai de acolo trebuie să fi venit şobolanii. Nenorociţii ăia au zis că i-au exterminat, că sunt toţi fie morţi, fie în agonie. Dar rozătoarele astea îmi omoară animalele. Bietele mele animale!

Gemu puternic fără a şti ce să facă. În cele din urmă puse la cale un plan de acţiune, încercând să ignore ţipetele animalelor atacate de şobolani în acea parte a rezervaţiei. Se îndreptă în goană spre gardul care despărţea grădina zoologică de şosea şi sări peste el, împleticindu-se din cauza grabei şi a neîndemânării. Căzu de cealaltă parte şi, în timp ce stătea întins, zări luminile unei maşini care se apropia. Chinuindu-se să se ridice în picioare, ieşi în stradă, agitându-şi braţele frenetic. La început, maşina părea că-şi va continua drumul, dar şoferul trebuie să-i fi observat uniforma în lumina puternică a

farurilor. Frână brusc, făcându-l pe George să sară în lateral ca să nu fie lovit.

Profund tulburat, îngrijitorul începu să dea instrucţiuni, deşi de abia acum şoferul cobora geamul maşinii. Văzând faţa nelămurită a şoferului, George o luă de la capăt:

– Cheamă poliţia, spune-le că sute de şobolani atacă grădina zoologică. Dacă nu vin repede, nemernicii ăia o să-mi măcelărească animalele! Hai, omule, mişcă!

Când maşina a pornit în grabă, George avu o revelaţie îngrozitoare. Când cei de la poliţie vor sosi, singura armă pe care o vor putea folosi va fi gazul. Iar acesta va fi la fel de nociv pentru animalele lui, ca şi pentru rozătoare. Ţipă disperat şi traversă strada spre intrarea principală a grădinii zoologice. Cătărându-se pe turnichet, zări alţi doi îngrijitori din schimbul de noapte alergând spre el.

– Tu eşti, George? strigă unul dintre ei, luminându-i faţa cu o lanternă.

– Da, eu sunt, răspunse el, ferindu-şi ochii cu mâna.

– Ieşi, George, vino. Peste tot sunt numai şobolani din aceia uriaşi! Atacă animalele.

– Nu, trebuie să le dăm drumul. Să le eliberăm. Nu putem permite să fie măcelărite.

– Nicidecum. Noi ieşim, nu mai putem face nimic. Iar tu o să vii cu noi! Acestea fiind zise, îl apucă de braţ pe bătrânul îngrijitor, trăgându-l înapoi spre turnichet. George se smulse din strânsoare şi, înşfăcând lanterna din mâna colegului său, se îndreptă în grabă spre biroul central.

– Lasă-l, Joe, spuse celălalt bărbat. Dacă ne luăm după el, o să murim sigur. Hai să fugim de aici.

Fără prea multă tragere de inimă, primul bărbat clătină din cap şi ieşi în stradă, sărind peste turnichet.

De abia respirând, George fugea, ignorând creaturile întunecate care se scurgeau din tunel şi sărind peste şirul de trepte care duceau la biroul unde erau ţinute toate cheile. Grădina zoologică era acum cuprinsă de o explozie de sunete. Răgete, chiţăieli, cârâieli, mugete – toate amestecate, semănând cu un adevărat infern. Înhăţă cât de multe legături de chei putu, ştiind exact cărei secţiuni a grădinii aparţinea fiecare, după care părăsi biroul.

Se opri înfricoşat la vederea puternicei gorile, veterana grădinii zoologice, care îşi regăsea măreţia primitivă, îndepărtând şobolanii cu labele sale gigantice, sfărâmându-le oasele cu puterea ei uriaşă şi aruncându-i în lături ca pe nişte cârpe. Dar chiar şi puterea ei cedă în faţa numărului imens de rozătoare cu dinţi ascuţiţi ca nişte lame. Înnebuniţi de reacţia gorilei, aceştia se adunară în jurul ei şi o trântiră la pământ, dar şi aşa gorila continua, curajoasă, să se lupte.

Fascinat, George privi în linişte impresionanta luptă pe viaţă şi pe moarte a creaturii, dar îşi reveni din uimire atunci când simţi mişcare la picioare. Plecându-şi privirea, văzu nişte trupuri negre şi mizerabile trecând peste el şi ignorându-l în mod inexplicabil. Furios, începu să-i lovească, dar ei continuau să fugă, nerăbdători de a se înfrupta din trupurile animalelor închise în cuşti.

Îngrijitorul fugi pe lângă ei, deschizând cuştile şi dând uşile la perete pe măsură ce avansa. Multe dintre nefericitele animale se chirciseră în spatele cuştilor, în timp ce altele îşi dăduseră seama că au posibilitatea să scape, repezindu-se prin uşile deschise. Păsările au fost cele mai norocoase – ele puteau zbura. Dar pentru celelalte creaturi, singura cale de scăpare era viteza. Cele mai mândre rămaseră să lupte şi omorâră multe dintre rozătoare înainte de a muri şi ele, dar majoritatea au ales să fugă. Când au ajuns la gardurile exterioare ale grădinii zoologice, s-au năpustit asupra lor, înnebunite de frustrarea de a se vedea prinse în cursă. Unele au reuşit să scape – maimuţele sau cele care erau mai iuţi de picior –, dar altele fie se ghemuiră lângă gard, fie începură să alerge de-a lungul lui.

Bătrânul îngrijitor se îndreptă spre marea cuşcă a felinelor. Încă nu fusese atacat de şobolani; nu se întreba de ce, suferea prea mult din cauza stării jalnice a animalelor lui pentru a se gândi la propria-i siguranţă. Răgetele erau asurzitoare: în timp ce alerga spre cuştile de fier, felinele mârâiau fie de teamă, fie în semn de sfidare. Ajunse la cuşca leilor şi, fără ezitare, descuie uşile de metal.

– Haide, Sheik, haide, Sheba, le îndemnă el blând, încercând să le convingă să iasă. Se grăbi să descuie toate cuştile, fără a se gândi la pericol. Leul ţâşni cu un răget plin de furie, la vederea câtorva dintre creaturile negre care pătrundeau prin uşile cuştii felinelor. Le rupse în bucăţi, prinzându-le cu fălcile puternice, aruncându-le în aer, şi sfâşiindu-le cu ghearele. Pe măsură ce intrau mai mulţi şobolani, celelalte feline se alăturară leului pentru a măcelări rozătoarele; tigrul, leopardul, pantera, puma, jaguarul şi cuguarul, cu toţii îşi uniră forţele împotriva duşmanului comun. Numai ghepardul rămăsese în cuşcă.

– Haide, Sara, trebuie să ieşi, insistă George, dar, precaut, animalul mârâi încet din spatele cuştii, arătându-şi colţii şi ridicând o gheară.

– Te rog, Sara, fii cuminte. Nu are de ce să-ţi fie teamă. Trebuie să ieşi. Disperat, începu să se strecoare în cuşcă. Haide, fetiţă, sunt eu, bătrânul George. Am venit să te ajut.

Înaintă încet spre ghepard, cu mâna întinsă, vorbindu-i calm tot timpul. Animalul se ghemui într-un colţ, mârâind şi mai puternic.

– Eu sunt, Sara, George. Bătrânul George.

Felina se năpusti asupra bătrânului îngrijitor şi, în câteva secunde, nu mai rămase din el decât un leş însângerat, pe care-l târa prin cuşcă

ca simbol al victoriei.

Apoi ieşi din cuşcă, îndreptându-se spre felinele şi rozătoarele care se luptau, dar în loc să atace şobolanii, se aruncă asupra panterei, înfigându-şi dinţii adânc în umărul ei. Numărul şobolanilor continua să crească, iar lupta dintre cei puternici şi cei numeroşi se sfârşi tragic.

CAPITOLUL 16

Harris conducea prin aglomeraţia de maşini de armată şi poliţie, îngrămădite în jurul primăriei. Poliţiştii l-au oprit de câteva ori, cerându-i să se identifice. După ce a făcut-o, i-au făcut repede semn să treacă, salutându-l scurt. Şi-a croit drum cu greu spre clădirea gri ca de granit a Ministerului Apărării, unde se afla acum cartierul general al operaţiunilor. Drumul de-a lungul străzilor pustii fusese cel puţin sinistru; singurele dăţi când mai simţise aşa ceva fusese în orele de dinaintea apusului, când se întorcea de la vreo petrecere nocturnă, şi când pasajele de beton ale Londrei păreau lipsite de orice urmă de viaţă, iar zgomotele maşinilor sau ale oamenilor păreau ceva ireal, greu de imaginat. Dar chiar şi atunci, mai zăreai câte o maşină rătăcită, sau poate un om care se întorcea de la lucru pe bicicletă. Astăzi însă, nu întâlnise nimic. Nu zărise nici măcar o maşină de poliţie de patrulă, asigurându-se că strada era pustie şi că nu mai rămâne în urmă nici o persoană neautorizată. În ultimele două zile, hoţii le dăduseră mult de furcă – gunoieri care văzuseră în toată situaţia creată şansa unică de a-şi umple buzunarele, fără nici o reţinere. Se înşelaseră însă; măsurile de securitate nu fuseseră niciodată mai stricte. A te afla în Londra acum, fără autorizaţie, însemna arestarea imediată, iar întreaga zonă era ticsită de poliţişti şi personal militar, însărcinaţi să întărească interdicţia emisă de guvern.

– Crezi că va funcţiona, dragul meu? îi întrerupse Judy gândurile.

Se întoarse spre ea, zâmbind încordat, incapabil să-şi ascundă neliniştea.

– Aşa ar trebui, nu? îi răspunse.

Oprind pentru a permite unui camion al armatei să iasă dintr-un şir de vehicule maronii toate pline cu soldaţi, care purtau costume grele de protecţie şi ale căror măşti de gaze le atârnau pe genunchi, se întinse şi o strânse de mână. Ca membru al noului „comitet de acţiune” reorganizat, putuse să facă uz de influenţa sa pentru ca Judy să rămână cu el, în loc să fie trimisă undeva la ţară. Nu că el ar fi vrut ca ea să rămână; pericolul, care pândea oraşul azi şi poate şi în zilele următoare, putea fi fatal pentru oricine. Operaţiunea nu părea să aibă un final previzibil. Însă ea insistase să rămână împreună, iar el reuşise să-i obţină permisul de şedere, înregistrând-o ca recrut în marea organizaţie administrativă necesară pentru „Operaţiunea de exterminare”.

„Operaţiunea de exterminare”, cum a fost denumită, se baza pe un plan simplu, pus la punct de Harris, şi pe ideea care îl adusese înapoi în rândurile comisiei. Era genul de idee care n-ar fi putut veni decât din partea unei persoane care nu avea o minte complicată de savant,

atât de îndrăzneţ şi de simplu era planul său. După şocul iniţial produs de contraatacul şobolanilor, membrii echipei iniţiale au fost cuprinşi de o stare de confuzie şi disperare; rozătoarele deveniseră brusc imune la virus, deşi boala pe care o transmiteau nu mai era fatală. Iar şobolanii deveniseră mai puternici, de parcă erau conduşi de o dorinţă arzătoare de răzbunare, astfel încât au provocat dezastre nu numai în estul Londrei, ci în tot oraşul, lăsând cadavre măcelărite oricând ieşeau din vizuină. Avuseseră loc multe atacuri în acea zi fatidică de marţi: un cinematograf, un spital, un azil de bătrâni, chiar şi un restaurant. Animalele de la grădina zoologică căzuseră victime unui asalt teribil, înfiorător, multe dintre ele fugind în parcul alăturat, iar cele care nu putuseră fi prinse trebuiseră să fie împuşcate. Avuseseră loc şi câteva atacuri individuale asupra oamenilor singuri, care nu avuseseră nici cea mai mică şansă de a scăpa în faţa numărului copleşitor de rozătoare. Toată noaptea se primiseră rapoarte despre distrugeri şi băi de sânge.

Comisia şi reprezentanţii guvernului s-au întrunit de urgenţă. Foskins nu a participat – fusese imediat eliberat din funcţie de către primul-ministru în momentul aflării ştirilor şi nu a mai fost văzut în zilele agitate care au urmat. Echipa iniţială a fost mărită, dar noul plan fusese pus la punct înainte ca schimbarea să fi putut avea efect.

Harris le aduse imediat la cunoştinţă ideea care-i venise, fără să chibzuiască prea mult. Dacă ar fi reflectat asupra ei, se gândi el mai târziu, probabil că şi-ar fi ţinut gura, deoarece era o idee banală, un concept prea vag, pe care, dacă ar fi funcţionat, imul dintre savanţii care făceau parte din echipă l-ar fi propus.

Ideea, care se născuse din discuţiile de la o întâlnire anterioară, era, în esenţă, asta: din moment ce gazul se dovedise a fi singura metodă eficientă pentru eradicarea şobolanilor, rozătoarele trebuiau scoase din ascunzătoare pentru ca să poată fi gazaţi; acest lucru se putea realiza prin emiterea de unde ultrasonice din puncte strategice ale oraşului către zone cât mai largi, atrăgând astfel şobolanii în locuri deschise unde se putea folosi gazul. Spre marea uimire a lui Harris, ideea a fost acceptată cu doar câteva rezerve; trebuia să se mai pună la punct câteva detalii. Londra trebuia să fie evacuată. Era o situaţie extremă, însă consecinţele ar fi fost dezastruoase dacă nu s-ar fi respectat aceste măsuri de precauţie. Locuitorii Londrei ar fi trebuit să-şi părăsească locuinţele şi să se mute în zonele rurale înconjurătoare, caz în care ar fi scăpat de efectele nocive ale cantităţii enorme de gaz ce avea să fie utilizat. Oricum, evacuarea era importantă pentru a evita orice atacuri ale şobolanilor. Siguranţa nu mai putea fi garantată. În jurul parcurilor aveau să se ridice împrejmuiri uriaşe, atât de multe cât permitea timpul, iar emiţătoarele de unde urmau să fie poziţionate în interior. Frecvenţa de care era

nevoie avea să fie determinată prin testarea pe şobolanii negri capturaţi. Odată momiţi în interiorul împrejmuirii, căile de acces urmau să fie blocate şi gazul nociv eliberat. Deoarece gazul putea face rău celor aflaţi la sol, aveau să se folosească elicoptere care să-l împrăştie de deasupra ţarcurilor direct peste şobolani, în timp ce trupele de la sol urmau să stea în exteriorul ţarcurilor, în camioanele lor blindate, înarmate cu tunuri de apă, aruncătoare de flăcări şi butelii de gaz. Construirea ţarcurilor şi evacuarea completă a Londrei (cu excepţia personalului necesar pentru asigurarea serviciilor esenţiale ale oraşului) trebuiau să fie făcute în cel mult şase zile – în caz contrar riscul ca rozătoarele, care se înmulţeau foarte repede, să invadeze oraşul crescând foarte mult. Nu aveau timp să se gândească prea mult la existenţa în sine a şobolanilor; mărimea, puterea lor, de unde veniseră, cum de reuşiseră să se înmulţească în ciuda virusului, de ce erau mai deştepţi decât şobolanii mai mici (cărui fapt se datora instinctul lor de a rămâne ascunşi în timp ce infecţia îi afecta pe tovarăşii lor). Mai târziu aveau să răspundă la toate aceste întrebări. Deocamdată nu se punea decât problema supravieţuirii.

În acea zi – planul trebuia conceput, dezvoltat şi pus în aplicare în timpul nopţii – în oraş se declară stare de urgenţă. Locuitorilor li se aduse la cunoştinţă că vor fi evacuaţi pe rând, deşi câteva mii plecaseră fără să li se ceară, atunci când aflaseră despre cele întâmplate în timpul nopţii; primăriile de la sate, bisericile, şcolile – toate clădirile publice – urmau să fie folosite ca adăposturi temporare; corturi de toate mărimile urmau a fi instalate pe câmpuri; în cazul celor care aveau rude în alte părţi ale ţării, oamenilor li s-a cerut să se ducă acolo; s-a anunţat că hoţii vor fi împuşcaţi pe loc; orice persoană descoperită în Londra fără autorizaţie după cea de a şasea zi avea să fie arestată (se ştia că nu vor fi niciodată evacuaţi toţi locuitorii oraşului, dar cel puţin legile de urgenţă urmau să-i ţină în casă şi, cu puţin noroc, departe de zonele periculoase).

Din fericire, zona de sud a râului nu fusese afectată încă, însă, ca măsură extremă de precauţie, se hotărâse să fie evacuaţi toţi cei din suburbii până la marginea oraşului.

Mulţi oameni protestară: nu voiau să-şi abandoneze casele, *lor* nu le era frică de şobolani. Dar nu li s-a dat posibilitatea să aleagă – dacă nu plecau de bună voie, atunci urmau să fie obligaţi, pentru că nu mai era timp de politeţuri sau certuri. Exilul urma să dureze două săptămâni începând din ziua când se folosea gazul prima dată. Era nevoie de timp ca să se asigure că omorâseră toţi şobolanii; canalizările urmau să fie complet umplute cu gaz; subsolurile, tunelurile, ruinele, orice loc unde s-ar fi putut ascunde rozătoarele avea să fie evacuat şi deratizat.

Dacă ruşinea sau dizgraţia din ochii lumii întregi va fi ştearsă

vreodată era cu totul altă chestiune.

Baricadele din jurul parcurilor au fost ridicate într-un timp-record, pentru că ele trebuiau în principal să direcţioneze gazul într-o zonă mai restrânsă, nu să reţină şobolanii. Drumurile din jurul Londrei erau ticsite de maşini şi autobuze, iar trenurile făceau curse non-stop spre localităţile din apropiere. Echipaje de poliţie patrulau pe străzi şi se pregăteau pentru starea de urgenţă. Într-un timp foarte scurt a fost produs în masă echipament de protecţie pentru poliţie şi armată. Orice demonstraţie publică era întreruptă brusc, iar situaţia era rezolvată pe cât posibil pe cale paşnică.

La început, se părea că oraşul nu va fi niciodată pregătit pentru lupta ce urma să aibă loc, dar în mod miraculos – şi în mare parte datorită cooperării oamenilor înspăimântaţi – în cea de a cincea zi scena era aproape gata. S-au ţinut conferinţe de ultim moment, s-au recapitulat planurile deja existente, s-au dat ultimele instrucţiuni echipajelor de pe elicoptere şi soldaţilor desemnaţi să participe la operaţiune, după care a început lunga supraveghere în noaptea nesfârşită, în aşteptarea zorilor şi a deznodământului, pe care aceştia aveau să-l aducă.

Harris şi Judy stătuseră treji aproape toată noaptea, făcând dragoste, vorbind – încercând să nu se gândească la ce urma să se întâmple a doua zi. În cele din urmă, căzură într-un somn agitat, în vreme ce zorile cenuşii alungau întunericul nopţii, soarele ridicându-se lent deasupra oraşului neobişnuit de liniştit.

Când s-au trezit, oboseala le-a dispărut imediat, pe măsură ce mintea le era invadată de preocupările zilei. Judy a pregătit un mic-dejun de care aproape că nici nu s-au atins, şi s-au pregătit să iasă pe străzile pustii. Când au deschis uşa de la intrare, au văzut un şobolan negru traversând strada spre parcul mic şi pătrat de vizavi. S-au îndreptat grăbiţi spre maşină şi au plecat, Harris uitându-se în oglinda retrovizoare, ca şi cum se aştepta să vadă cum strada, pe care o lăsa în urmă, este invadată de rozătoare.

Într-un final, au ajuns la sediul Ministerului Apărării, au parcat lângă un Rolls-Royce strălucitor şi şi-au croit drum spre intrarea întunecoasă, arătându-şi permisele de trecere. În timp ce parcurgeau coridoarele nesfârşite spre sălile de unde urma să fie coordonată operaţiunea, l-au întâlnit pe Howard care părea că radiază.

– Bună dimineaţa! E totul gata pentru ziua cea mare? Bătu din palme plin de entuziasm.

– Aproape, îi zâmbi profesorul.

– Am stat aici toată noaptea. M-am întins câteva ore într-un pat de campanie. Totul e pregătit pentru marea operaţiune.

– Bine.

– Ar trebui să mă duc în camera mea, spuse Judy. Să localizez

intrările în reţeaua de canalizare cu ajutorul acelor hărţi vechi şi să le poziţionez pe ghidurile stradale noi – nu este tocmai genul meu de distracţie, dar dacă serveşte cauzei…

Cu toţii se întoarseră brusc, la apropierea grăbită a unui chip familiar, care le făcea cu mâna din celălalt capăt al coridorului. Pe măsură ce omul se apropia, îşi dădură seama cu stupoare că era Foskins. Nu purta cravată, era nebărbierit de ceva vreme, dar avea o expresie emoţionată.

– Dumnezeule, ce cauţi aici? întrebă Howard, fixându-l pe fostul subsecretar, parcă nevenindu-i să creadă.

– Sunt pe aici de marţi, veni răspunsul acestuia, emoţia lăsând loc unei unde de amărăciune. Trase de gulerul descheiat al cămăşii, încheindu-se la haină, înainte de ultima noastră… ăăă… operaţiune, am cerut o examinare a dosarelor tuturor celor care au intrat în ţară în ultimii doi-trei ani, venind dintr-o zonă tropicală.

– Adică din ţările unde trăieşte această specie de şobolan – sau ceva de genul ăsta? spuse Howard.

– Exact. Din nefericire însă, cererea mea a fost neglijată, căci am considerat cu toţii că Operaţiunea virusul va avea succes. Trebuie… trebuie să recunosc că am uitat despre asta din cauza bucuriei care a urmat.

Liniştea jenantă care urmă a fost întreruptă de Harris:

– Şi?

– Aşa că, după ce am fost concediat, am adunat informaţiile pe care le cerusem şi am început să le cercetez eu însumi.

– De ce? întrebă Harris cu răceală.

– Pentru că, ei bine…

– Nu contează, interveni Harris, uitându-se la Howard plin de dispreţ. Ce ai aflat?

– A venit multă lume de la tropice, desigur, dar puţini se potriveau profilului pe care îl căutam noi. M-am interesat – mai am câţiva prieteni în departamentele Serviciului Civil – şi am găsit un om.

Îi tremura mâna în timp ce îi întinse o bucată de hârtie.

– Acest om. Profesorul William Bartlett Schiller – zoolog. A stat câţiva ani în Noua Guinee şi în insulele din jur, cercetând în aparenţă animalele mutante pe care localnicii spuneau că le-au văzut. Părea foarte posibil, căci o insulă din acea zonă fusese folosită pentru nişte teste nucleare, iar o parte dintre localnici fuseseră afectaţi de radiaţii. Bineînţeles că totul a fost muşamalizat, dar Schiller a mirosit ceva şi s-a hotărât să facă nişte investigaţii.

– Bine, răspunse Howard nerăbdător. Dar ce te face să crezi că acest profesor are de-a face cu şobolanii?

– Păi, evident, faptul că el fusese în Noua Guinee *şi* fusese implicat în studiul anomaliilor apărute la animale. Iritat, Foskins aproape că

redevenise omul care fusese cândva – sau cel puţin cel care fusese în public.

– În afară de asta, s-a mutat în Londra. Lângă port. Într-o casă de lângă canal.

– Lângă canal! exclamă Harris. Am tot încercat să-mi amintesc. Acolo au fost văzuţi şobolanii prima dată. Keogh i-a văzut. I-am văzut şi eu! Lângă casa veche a paznicului de la ecluză. Acolo mă jucam când eram copil, dar canalul a fost închis, iar îngrijitorul s-a mutat. Pun pariu că în casa lui s-a mutat profesorul.

– Aceasta este adresa, spuse Foskins, întinzându-i foaia de hârtie.

– Aceasta este.

– Ei, haide acum, izbucni Howard. Ce mai contează cum s-a întâmplat? Deci profesorul cel nebun a adus ilegal în ţară un exemplar din specia mutantă şi l-a dus la el acasă ca să-l studieze…

– Şi să-i permită să se înmulţească…

– Da, i-a permis să se înmulţească. Dar faptul că ştim asta nu ne ajută prea mult în situaţia de faţă; operaţiunea se desfăşoară după cum am stabilit. Poate că mai târziu vom putea face cercetări…

– Dar de ce nu acum?

– Pentru că, domnule Foskins, astăzi avem mult prea multe lucruri importante de făcut. Sau nu ai auzit de Operaţiunea exterminarea?

– Bineînţeles că am auzit, dar dacă vreţi într-adevăr să-i exterminaţi…

– Nu mai am timp pentru astfel de discuţii, domnule Foskins, aşa că vă rog să mă scuzaţi…

– Prostule! Ai dispărut de îndată ce ultima ta idee s-a dovedit ineficientă.

– Ha! Tu erai ocupat să culegi toate laudele – nu văd de ce n-ai fi putut încasa şi şuturile.

Foskins păli, după care corpul i se relaxă.

– Da, ai dreptate. Accept că am greşit – dar te implor să înveţi din greşelile mele.

– Nu asta este important acum, nu înţelegi? Pentru Dumnezeu, omule, putem face toate aceste investigaţii mai târziu. Astăzi, însă, o să-i exterminăm. Se întoarse către Harris, care încercase, fără prea mult succes, să se arate plin de înţelegere faţă de fostul subsecretar. Vii, Harris? Avem o mulţime de lucruri de făcut.

– Aşa este. Îl atinse pe Foskins pe braţ. O să analizăm situaţia, stai liniştit. „Şi o să mă asigur că şi se vor recunoaşte meritele”, gândi el.

Se îndreptară spre marea sală de unde se urmărea derularea acţiunii, lăsând-o pe Judy cu omul cel necăjit.

De cum au intrat în sala plină de agitaţie, au şi uitat de Foskins. În centru se afla o hartă imensă a Londrei, pe care zonele în nuanţe verde-închis reprezentau parcurile, iar punctele de culoare roşie

indicau poziţia emiţătoarelor. La începerea operaţiunii, beculeţele roşii aveau să se aprindă. Poziţia elicopterelor era indicată de nişte săgeţi galbene, iar vehiculele cu forţe armate erau reprezentate un albastru. Sala era înţesată de lume. Majoritatea aveau responsabilităţi în cadrul operaţiunii, dar erau şi simpli spectatori. Harris observă că premierul stabilea ultimele detalii împreună cu şeful personalului. O parte a camerei era ocupată de echipamentele de radio şi televiziune; de aici vor fi pornite emiţătoarele, se vor trimite instrucţiuni trupelor armate şi elicopterelor, şi totul va fi monitorizat de camere instalate la bordul elicopterelor şi de cele de pe stradă. Întreaga operaţiune avea să fie transmisă la televizor în toată ţară şi, prin satelit, în întreaga lume. Premierul simţise că prezenţa lui era vitală, nu atât pentru operaţiunea în sine, cât pentru propria-i carieră politică. A fi văzut coordonând o operaţiune de salvare de amploarea acesteia – şi încă văzut de întreaga lume – era un avantaj, de care puţini alţi lideri politici se bucuraseră. Dispăru într-o cameră alăturată pentru a fi intervievat de unul din canalele de televiziune.

Harris de abia începuse să studieze imensa hartă de sticlă, când o văzu pe Judy la uşă, vorbind agitată cu un sergent, care trebuia să împiedice intrarea oricărui intrus, şi arătând spre el. Se deplasă într-acolo.

– Ce s-a întâmplat, Jude?

– Foskins. A plecat de unul singur înspre casa aceea.

– Ce să facă acolo?

– Nu ştiu. A zis doar că are ceva de făcut – ceva prin care să-şi îndrepte greşeala – poate că va reuşi să descopere vizuina.

– Oh, Doamne! O să fie omorât!

Ieşi în hol, luând-o pe Judy de braţ.

– Ce ai de gând să faci? întrebă ea nerăbdătoare, bănuind la ce se gândea.

– Trebuie să mă duc după el.

– Nu. Harris, te rog, nu.

– Stai liniştită, Jude. O să ajung înaintea lui acolo – va trebui să văd pe unde a luat-o, mă pot duce direct acolo. Cel puţin îl pot opri să intre în casă.

– Dar undele ultrasonice – trebuie să fie pornite dintr-un moment într-altul.

– E în ordine. Cu ele voi fi mai în siguranţă. Şobolanii se vor îndrepta ţintă spre parc.

– N-ai de unde şti că nu te vor ataca.

– În maşină voi fi în siguranţă. Am o mască de gaze şi costum de protecţie – echipamentul standard.

– Te rog, nu te duce.

El o luă în braţe.

– Te iubesc, Jude. O sărută pe frunte şi continuă: Dar mă duc după el.

CAPITOLUL 17

Harris conducea haotic, conştient că nu va întâlni în cale alte maşini. A fost oprit o dată de un ofiţer de poliţie, pierzând astfel minute preţioase arătându-i permisul şi explicându-i scopul misiunii sale. Ofiţerul îşi exprimase regretul că nu-l putea însoţi, însă avea propriile sarcini de îndeplinit. Îi ură succes şi-i făcu semn să treacă.

Pe când trecea prin City, înconjurat de clădirile de birouri, care se ridicau de o parte şi de alta a străzii, sentimentul că este singur deveni copleşitor. Voia să se întoarcă, să fie iar printre semenii lui, să se simtă protejat de avantajul numeric, dar se forţă să înainteze, conştient că trebuia să-l oprească pe Foskins să intre în casă.

Când ajunse la Aldegate, văzu primii şobolani. Fugeau de-a lungul străzii, formând un râu negru şi greu de trupuri zburlite. Acestui grup iniţial i se alăturase un altul, venind dinspre clădiri, înghiontindu-se şi călcând unii peste ceilalţi.

Întoarse repede capul auzind zgomot de sticlă spartă şi văzu cum geamul de la fereastra restaurantului J. Lyons se prăbuşeşte, şobolanii ieşind de acolo în stradă. Se îndreptau cu toţii în aceeaşi direcţie, iar Harris bănui că ţinta lor era parcul de lângă Turnul Londrei, unde fusese poziţionat unul dintre emiţătoare. Continua să se deplaseze, conştient de creşterea continuă a numărului creaturilor, care ocoleau, din fericire, maşina ce rula cu viteză. Când ajunse pe Commercial Road, frână brusc. În faţa lui părea că se întinde un covor mişcător imens – şoseaua largă era înţesată de rozătoare negre, care o acopereau ca o manta unduitoare.

Privelişte îl înmărmuri. Majoritatea şobolanilor veneau de pe o stradă laterală şi dispăreau pe o alta de pe cealaltă parte a drumului principal. Întreaga masă neagră părea a avea vreo patruzeci şi cinci de metri, fără nici un spaţiu de-a lungul ei. Ar trebui să se întoarcă, să găsească alt drum? Sau şi celelalte străzi erau la fel de pline? Şi cât timp ar pierde dacă ar căuta un alt drum? Să treacă oare cu maşina direct printre ei? Dacă maşina s-ar opri, iar el ar fi prins chiar în mijlocul şobolanilor? Dacă l-ar asalta, costumul său de protecţie nu ar rezista atacului lor violent. Instinctul îi dicta să facă cale întoarsă, să se ducă acolo unde avea să fie protejat de armată, dar, când se uită în oglinda retrovizoare, văzu un alt şir de şobolani dând năvală de pe străzile laterale şi de prin clădiri, asemenea lavei unui vulcan, ocolind obstacolele şi unindu-se din nou pentru a forma un şir mai mare. Atunci îşi dădu seama că drumul de întoarcere ar fi la fel de periculos.

Ceva ateriză greoi pe capota lui, făcându-l să pună frână din nou. Unul dintre şobolanii mutanţi se holba la el prin parbriz, cu faţa la aproape acelaşi nivel cu a lui, la o distanţă de numai un metru,

despărţiţi fiind de un geam subţire de protecţie.

Asta îl făcu să treacă la acţiune. Băgă maşina în viteza întâi şi acceleră. Automobilul porni, mai întâi încet, apoi acceleră lent pentru a prinde viteză. Şobolanul alunecă pe capotă, încercând să-şi menţină echilibrul, dar suprafaţa fină a maşinii îl învinse, făcându-l să alunece înapoi în stradă.

Harris apăsă ferm pe acceleraţie, spunându-şi că va fi ca şi cum ar conduce de-a lungul unei străzi inundate, şi că totul era să continue să avanseze, încet, dar constant. Maşina ajunse la marginea şirului de şobolani şi plonjă în valurile de trupuri. Începu să se clatine, în vreme ce trosnetul oaselor şi al corpurilor zdrobite îi provocau greaţă profesorului, care nu putea decât să se concentreze asupra străzii şi să-şi menţină piciorul pe pedală. Şobolanii nu păreau speriaţi de prezenţa maşinii, nefăcând nici cel mai mic efort de a scăpa din faţa roţilor ucigaşe. Câţiva dintre ei săriră pe capotă şi pe plafon, unul se aruncă asupra geamului lateral, crăpându-l, dar nereuşind să-l spargă. De două ori maşina alunecă din cauza roţilor care erau mânjite de sânge, iar Harris trebui să se chinuiască să nu piardă controlul, rugându-se să nu i se oprească motorul.

Auzi un trosnet pe plafon, apoi un cap ascuţit se ivi în partea superioară a parbrizului, adulmecând cu nasul dintr-o parte într-alta, cu ghearele întinse pe geam.

Harris se lăsă înspăimântat pe spate, piciorul aproape alunecându-i de pe pedala de acceleraţie, dar apăsă ambreiajul pentru ca maşina să nu se oprească. Arătarea alunecă pe capotă din cauza zdruncinăturii şi se întoarse cu faţa la bărbat.

Părea şi mai mare decât şobolanii gigantici obişnuiţi, iar Harris se întrebă de ce nu era şi el afectat de undele sonore la fel de mult precum ceilalţi. Îşi reveni brusc şi continuă să conducă, încercând să ignore monstrul care-l privea răutăcios prin parbriz. Chiţăitul ascuţit al şobolanilor prinşi între roţi îi înteţi ura faţă de ei, ceea ce îl îndemnă să-şi continue drumul.

Dintr-odată, şobolanul de pe capotă se năpusti asupra parbrizului, încercând să-l penetreze cu dinţii şi să spargă astfel geamul. Sticla rezistă, dar profesorul ştia că nu va face faţă unei presiuni mai mari. Observă cu uşurare că aproape trecuse de masa neagră şi agitată de şobolani şi începu să prindă viteză. Şobolanul se aruncă din nou asupra parbrizului, producând o crăpătură în zigzag pe geam. În cele din urmă maşina trecu de râul de rozătoare, iar Harris băgă imediat în viteza a doua, iar apoi a treia. Ştia că trebuie să scape de monstrul acela, înainte ca geamul să fie făcut fărâme şi începu să tragă de volan dintr-o parte într-alta, sperând că va reuşi să-l facă pe pasagerul nedorit să-şi piardă echilibrul.

Era însă prea târziu.

Şobolanul se mai aruncă o dată asupra parbrizului, de parcă ştia că e ultima lui şansă, iar lui Harris i se înceţoşă vederea când geamul se sparse în mii de bucăţele.

Se trezi faţă în faţă cu şobolanul. Acesta îşi băgase capul prin geam şi se lupta să-şi facă loc să intre cu tot corpul lui puternic. Rânji, arătându-şi incisivii mânjiţi de sânge, privindu-l cu ochii bulbucaţi din cauza geamului care îi trăgea pielea înapoi spre gât. Harris ştia că era o chestiune de secunde până când geamul avea să cedeze, iar creatura aceea avea să se arunce asupra feţei lui expuse. Frână brusc, ştiind şi temându-se de ceea ce avea să facă mai departe. Când maşina se opri, îşi puse mănuşile grele de la costumul de protecţie şi deschise portiera. Sări afară şi fugi în faţa maşinii, apucă corpul scârbos şi trase de el cu toată puterea. Curentul de aer îl făcu să-şi dea seama că faţa şi capul îi erau expuse, iar panica îi dădu şi mai multă viteză şi putere. Desprinse şobolanul, al cărui gât fusese tăiat de geam în timp ce se agita dintr-o parte într-alta.

Îl ridică deasupra capului şi îl azvârli spre cealaltă parte a maşinii, surprins de greutatea lui, care micşoră forţa aruncării. Corpul şobolanului mătură marginea plafonului maşinii şi se prăbuşi puternic de cealaltă parte, dar se ridică imediat în picioare, strecurându-se spre profesor pe sub maşină. Harris se mişcă repede, dar nu se aştepta ca şobolanul să se apropie pe sub maşină.

Când urcă şi încercă să închidă uşa, simţi o durere sfâşietoare în picior şi, coborând privirea, văzu şobolanul care se agăţase de el puţin mai sus de nivelul gleznei, materialul greu al costumului protejându-l de o rană gravă. Încercă să-l îndepărteze, scuturând piciorul, dar şobolanul se agăţase de el necruţător, strângând din ce în ce mai tare şi încercând să se suie în maşină.

Harris începu să-l lovească cu pumnul, dar era în zadar. Ridică piciorul pe marginea maşinii şi, apucând mânerul portierei cu ambele mâini, trânti uşa cu toată puterea. Şobolanul scoase un sunet ascuţit şi slăbi strânsoarea. Gâtul îi fusese prins între uşă şi cadrul acesteia, dar continua să se zbată sălbatic, cu ochi sticloşi şi cu spume la gură. Harris trase mai tare de uşă, prinse portiera mai ferm şi reuşi să-l lase pe şobolan fără suflare.

Când acesta încetă să se mai zbată, deschise uşa suficient cât să lase şobolanul să cadă la pământ, după care o închise repede. Rămase acolo tremurând câteva secunde, fără a se simţi uşurat, căci ştia că trebuie să meargă mai departe. Sunetul motorului îl readuse în simţiri. Pusese piciorul pe acceleraţie şi, pentru că nu oprise motorul, acesta tura nebuneşte. Luă piciorul de pe acceleraţie, lărgi gaura din parbriz, băgă maşina în viteză şi porni, mai întâi încet, apoi mărind viteza şi de abia atunci îşi aminti care era de fapt misiunea lui.

Mai văzu şi alte rozătoare uriaşe, dar trecu printre ele fără a ezita şi

fără a reduce viteza atunci când îi blocau drumul. Cel puţin ideea cu sunetele ultrasonice părea să funcţioneze, se gândi el. Îi scosese pe şobolani din vizuină. Poate că, la urma urmei, era o fărâmă de adevăr în povestea lui Pied Piper din Hamelin. Poate că cimpoiul lui scotea şi el sunete pe frecvenţa şobolanilor.

La auzul zgomotului făcut de un elicopter, aruncă o privire pe geamul portierei. „Acum totul depinde de băieţii ăia, îşi spuse. Şi de gazul lor."

Ieşi de pe Commercial Road şi se îndreptă spre vechiul canal, în timp ce şobolanii erau din ce în ce mai puţini. Când ajunse la strada care se întindea de-a lungul canalului, nu văzu nici urmă de rozătoare. Zări o maşină şi presupuse că Foskins ajunsese înaintea lui. Opri acolo unde ştia că se află casa, ascunsă în spatele unul zid înalt şi al frunzişului sălbatic. Foskins trebuie să-şi fi parcat maşina şi s-o fi apucat pe jos în căutarea casei cu pricina. Se opri câteva momente, ascultând, nedorind să lase în urmă siguranţa oferită de maşină. Se întinse după casca de protecţie cu vizor şi coborî din maşină. Rămase acolo, cercetând strada. Cu casca într-o mână, pregătit în orice moment să şi-o pună pe cap, se îndreptă spre gaura acoperită cu scânduri din zid, acolo unde odată se aflau nişte porţi de fier. Două dintre scândurile grele fuseseră îndepărtate, lăsând un loc suficient de mare cât să încapă un om.

Harris îşi introduse precaut capul prin gaură şi strigă:

– Foskins! Foskins, eşti acolo?

Linişte. O linişte deplină.

Profesorul mai aruncă o privire într-o parte şi cealaltă a străzii, îşi puse casca de protecţie, urând senzaţia rece de claustrofobie pe care i-o crea, şi păşi prin gaură. Îşi croi drum prin desişuri, de-a lungul unei foste poteci, zărind totul vag prin vizorul căştii. Ajunse la cunoscuta casă veche şi se opri în dreptul intrării principale care acum era închisă. Scoţându-şi casca, strigă din nou:

– Foskins, eşti acolo?

Bătu la uşă, dar casa rămase cufundată în linişte. „La naiba, va trebui să intru, se gândi el. Cel puţin, dacă au fost şobolani aici, au plecat cu toţii până acum."

Se uită prin geamul spart, dar nu zări nimic în întuneric, deoarece copacii şi desişurile din jur împiedicau lumina să pătrundă în casă. Se întoarse la maşină, scoase o lanternă din torpedou, după care reveni la uşa casei. Lumină interiorul prin fereastră, dar nu văzu decât două fotolii putrezite şi un bufet greu de lemn. Se dădu puţin înapoi când simţi mirosul, care nu se datora în întregime vechimii casei. Încercă să deschidă uşa principală, dar aceasta era încuiată bine. Atunci se hotărî să intre prin spate.

Încăperea, care trebuie să fi fost cândva bucătăria, avea vedere spre

canal, iar uşa ei era uşor întredeschisă. O deschise încet, scârţâitul ei fiind singurul sunet care tulbură liniştea stânjenitoare.

Intră.

Mirosul care-i asaltă nările era şi mai puternic decât înainte, şi îşi puse repede casca, în speranţa că-i va servi drept mască. În chiuvetă se mai aflau încă vase, acum prăfuite de vreme; pe la ferestre şi prin colţurile micii încăperi atârnau pânze de păianjen; în şemineu cenuşa rămăsese necurăţată de la ultimul foc aprins. Cel care locuise aici trebuie să fi plecat în mare grabă.

Harris deschise uşa şi, păşind într-un hol întunecat, aprinse lanterna, deşi vedea şi fără ajutorul ei. Se opri în faţa uşii unei camere unde nu i se permisese să intre în copilărie, atunci când paznicul ecluzei îi lăsase, pe el şi pe prietenii lui, să vină în vizită. Nu că dincolo de uşă ar fi descoperit cine ştie ce mister, ci pentru că îngrijitorul spunea că e o cameră intimă, unde el se odihnea şi citea ziarele de duminică. Nu înţelesese de ce, dar prezenţa camerei secrete îi dădea anumite idei, teama strecurându-i-se adânc în suflet. Agitat, răsuci mânerul şi împinse uşa, mai întâi încet, dar apoi repede şi hotărât, dându-i drumul când aceasta se izbi de perete.

Era aproape beznă înăuntru, perdelele de dantelă prăfuită, care atârnau la ferestre, nepermiţând luminii să pătrundă prin împletitura fină. Lumină pereţii cu lanterna, cercetând şi temându-se de ceea ce ar fi putut găsi. Încăperea părea a fi fost transformată într-un birou; într-un colţ se afla un glob, într-altul – o tablă; pe pereţi atârnau desene cu animale, structuri osoase, diferite specii; o bibliotecă lungă ticsită cu cărţi; un birou înţesat de hărţi şi desene.

Harris îndreptă din nou lanterna spre tablă. Desenul făcut cu creta, şters de vreme şi greu de descifrat la lumina aceea slabă, părea a reprezenta un… Îşi scoase casca pentru a vedea mai bine şi se apropie. Capul mic şi ascuţit, corpul alungit, picioarele grele şi coada subţire – da, era, fără îndoială, un şobolan. Şi totuşi – era greu de observat în lumina aceea slabă – înfăţişarea lui avea ceva ciudat.

De undeva de jos, un zgomot brusc îi întrerupse meditaţia.

– Tu eşti, Foskins? strigă el.

Un moment se lăsă liniştea, dar apoi se auzi un alt sunet. Un zgomot slab şi neplăcut. Se repezi spre uşă şi-l strigă din nou pe Foskins. Linişte, urmată de o bufnitură slabă, care părea să vină din spatele casei. De jos.

Se strecură în linişte pe hol, sprijinindu-se cu o mână de perete. Faţă în faţă cu bucătăria mai era o uşă, pe care nu o remarcase până atunci, dar de care-şi amintea acum din copilărie. Era uşa de la pivniţă şi era întredeschisă.

O deschise larg şi lumină cu lanterna şirul de trepte, dar de abia putea vedea o părticică din încăperea de jos.

– Foskins?

Încercă să coboare, dar mirosul de acolo îi făcu greaţă. Văzu că partea de jos a uşii fusese roasă de tot. Dacă zoologul adusese şobolani mutanţi în ţară, atunci aici trebuie să-i fi ţinut, îşi spuse Harris, lăsându-i să se înmulţească – încurajându-i chiar. Dar ce se întâmplase cu el? Să fi fost ucis de propriii monştri? Şi odată mort, nu ar mai fi existat nimic care să controleze înmulţirea lor rapidă. Dar pivniţa trebuie să fie goală acum – undele sonore trebuie să-i fi determinat să plece de acolo. Dar ce era cu şobolanul din maşina lui? Nu părea atras de sunete. Poate că mai existau şi alţii ca el. Să se întoarcă sau să-şi continue căutările?

Dacă tot ajunsese până aici, ar fi o mare pierdere să nu meargă mai departe. Coborî scările.

Când ajunse jos, văzu o rază de lumină strecurându-se de undeva din faţă. Urmări dâra de lumină cu lanterna de-a lungul podelei şi descoperi mai multe obiecte albe împrăştiate pe jos. I se tăie răsuflarea când îşi dădu seama că sunt oase – oase umane. Dacă acesta *fusese* într-adevăr o vizuină de şobolan, atunci aici trebuie să-şi fi târât victimele omeneşti pentru a se ospăta în linişte, sau poate pentru a-şi hrăni puii.

Mişcă lanterna dintr-o parte într-alta şi descoperi nişte cuşti aşezate de jur împrejurul camerei, cu împletitura de sârmă ruptă, căptuşite cu paie şi cu alte obiecte albe. Îndreptă din nou lanterna spre mica rază de lumină şi de abia atunci îşi dădu seama de unde provine. Era o altă lanternă, de genul celor care se agaţă la breloc, care răspândesc o lumină slabă de tot, suficientă cât să distingi gaura cheii în întuneric. Era căzută lângă un corp, spre care Harris îşi îndreptă lanterna înspăimântat.

Privirea fără viaţă a lui Foskins era aţintită în tavan. Era de nerecunoscut, căci nasul îi fusese smuls, iar în obraz avea o plagă deschisă, imensă, dar Harris ştiu instinctiv că era fostul subsecretar. Partea inferioară a feţei era plină de sânge, iar la nivelul gâtului sfâşiat şi stacojiu mişca ceva. Un şobolan uriaş mânca din el, sorbind lacom lichidul roşu. Când lumina poposi asupra lui, se opri, îndreptându-şi ochii galbeni şi demonici în direcţia lanternei.

Harris făcu instinctiv un pas înapoi, raza de lumină cuprinzând acum întregul corp mutilat. Hainele erau sfâşiate, iar un braţ părea aproape separat de trup. Pe pieptul dezgolit se zărea o gaură acolo unde, odată, se aflase inima. Un alt şobolan stătea lângă cadavru, cu capul pe jumătate îngropat în intestinele bărbatului fără suflare, lăcomia făcându-l să nu-i pese de prezenţa unui alt om. În cealaltă mână, Foskins ţinea strâns un topor, cu tăişul înfipt în craniul unui alt şobolan uriaş. O altă rozătoare zăcea moartă în apropiere.

Întreaga scenă părea a se fi întipărit în mintea lui Harris, că şi cum

ochii lui ar fi fost o cameră video, care ar fi surprins scena macabră într-un instantaneu veşnic. Deşi nu se putea să fi stat acolo mai mult de două secunde, i se păruse un secol, ca un gol în timp, pe care nu l-ar fi putut măsura în ore sau minute.

Şocat, mintea lui înregistră slab încă ceva. Ceva stătea ascuns în colţul îndepărtat al încăperii. Umflat şi palid. Nedefinit.

Catalepsia paralizantă fu brusc întreruptă de şobolanul care se desprinsese de gâtul lui Foskins şi se aruncase în direcţia lanternei.

Harris se dădu înapoi, împiedicându-se de oase şi căzând pe spate. Lanterna îi scăpă din mână şi alunecă pe podea fără însă a se sparge. Pe când stătea acolo şocat, îşi dădu seama că nu poartă casca de protecţie şi că şi pe aceasta o scăpase din mână. Simţi nişte gheare grele căţărându-se pe trupul său şi deplasându-se spre faţa expusă. Reuşi să prindă şobolanul de gât exact în momentul în care era gata să-i înfigă dinţii în carnea lui. Respiraţia urât mirositoare provenind din fălcile creaturii, aflate la doar câţiva centimetri de faţa lui Harris, îl înspăimântă şi mai tare. Şobolanul părea şi mai mare şi mai greu decât specia gigantă, semănând cu cel din maşină. Se răsuci disperat, lovind cu picioarele şi izbindu-l puternic în cap pe celălalt şobolan, care se apropia. Lipind capul ascuţit de podea, îl izbi cu pumnul liber, dar şobolanul îl zgâria furios cu ghearele, împiedicându-l să-şi folosească greutatea ca să-l imobilizeze la pământ. Când pumnul lovi din nou cu putere, şobolanul apucă cu dinţii materialul mănuşii. Harris simţi ceva aterizându-i în spate şi o durere ascuţită atunci când şobolanul îl trase înapoi de păr. Se răsuci din nou, încercând să zdrobească şobolanul din spatele lui, fără însă a-i da drumul celuilalt. Trucul funcţionă, dar simţi că părul îi este smuls din rădăcină atunci când se ridică în genunchi.

Primul şobolan se repezi la faţa lui, dar reuşi să întoarcă capul la timp şi simţi o durere sfâşietoare atunci când incisivii ascuţiţi îi brăzdară obrazul. Cu mâna dreaptă împinse puternic şobolanul de picioare, aruncându-l peste umăr şi izbindu-l de una dintre cuştile împrăştiate pe jos. Ridicându-se în genunchi, asemenea creaturilor cu care se lupta, se îndreptă spre toporul pe care îşi aminti că-l ţinea Foskins în mână.

Când apucă toporul, luminat sinistru de lanterna pe care o scăpase din mână, realiză că îşi pierduse mănuşa – fiind expus acum la muşcăturile şi zgârieturile dinţilor şi ghearelor ascuţite ale rozătoarelor. Aproape că-şi retrase mâna, pentru a o proteja cu trupul, dar îşi menţinu echilibrul cu cea înmănuşată. Întinse din nou braţul în căutarea armei de care depindea viaţa lui, dar nişte dinţi ascuţiţi îl apucară de mână, scuturând-o cu furie.

Ţipă şi se ridică în picioare, trăgându-şi mâna. Şobolanul căzu la pământ, cu două dintre degetele lui în gură.

În mod incredibil, nu simţi nici ce mai mică durere, fiind mult prea terorizat şi şocat pentru ca mesajul să poată ajunge la creier. Se îndreptă, împleticindu-se, spre uşă, încercând să plece de acolo, fără să-i mai pese de Foskins, şi fără a mai vrea să învingă şobolanii, dorindu-şi numai să scape de acest coşmar. Unul dintre şobolani îi ateriză în spate, doborându-l la pământ. Se prăbuşi peste o cuşcă şi se rostogoli în spatele ei, desprinzând şobolanul de pe trupul lui. În minte i se strecură dorinţa de a se ghemui la pământ şi a muri, însă cu un răget, un strigăt, un ţipăt de furie – niciodată nu avea să fie în stare să-l descrie – se ridică din nou în picioare, apucând şobolanul. Îl luă de picioarele din spate şi-l ridică de la pământ. Celălalt şobolan sări pe coapsa lui Harris, care-l simţi cum îl muşcă prin materialul costumului de protecţie. Îşi dădu seama că dinţii penetraseră materialul dens, după cum simţea sângele prelingându-i-se pe picioare. Asta îl înfurie şi mai rău, dându-i şi mai multă putere – nu ca cea a unui nebun, căci era acum lucid şi calculat, ignorând durerea – ci aceea a unui om care refuza să se lase învins de o creatură inferioară şi scârboasă.

Se răsuci, trăgând şobolanul cu mâna şi ignorându-l pe cel agăţat de coapsa lui. Ridică cât putu de mult creatura, care se zbătea, şi o izbi de perete cu toată puterea. Şocat, animalul scoase un sunet ascuţit, foarte asemănător cu ţipătul unui copil, dar continuă să se răsucească în strânsoare. Harris se întoarse din nou, de data aceasta mormăind de satisfacţie la auzul oaselor rupte atunci când craniul se izbi de ciment. Îl aruncă pe jos, cât putu de departe, fără a şti dacă mai era în viaţă.

Se aplecă şi apucă şobolanul agăţat de picior, dar de data aceasta durerea devenise insuportabilă. Ridică animalul care se zbătea şi se îndreptă clătinându-se spre cadavrul lui Foskins. Se lăsă în genunchi, aproape leşinând de efort şi durere, dar reuşi să se târască cu disperare înainte. Dar nu mai putea suporta prea mult timp durerea de la picior. Cu un ultim efort supraomenesc, ajunse lângă cadavru şi se prăbuşi lângă el. Greutatea lui îl făcu pe şobolan să-l elibereze, dar se lansă imediat într-un nou atac. Harris se rostogoli pe spate, ridică genunchii şi începu să lovească cu ambele picioare. Lovitura îl aruncă pe şobolan în cealaltă parte a camerei, dându-i astfel timp să se ridice în genunchi.

Înșfăcă toporul şi-l desprinse de ţeasta şobolanului mort. Spre groaza lui, mâna lui Foskins strângea mânerul cu putere. Îl apucă de încheietură cu mâna stângă, iar cu cea dreaptă eliberă arma. Se întoarse brusc, tocmai la timp pentru a se confrunta cu bestia neagră, ale cărei fălci erau scăldate în sânge şi spume şi ai cărui ochi îi ieşeau din orbite de ură. Lovi cu toporul şi-l izbi pe şobolan în zbor, lama despicând craniul ascuţit. Animalul ateriză moale în faţa lui, încă viu, tresărind violent. Îl decapitase.

Harris se lăsă la pământ, cu fruntea aproape atingând podeaua, dar

fu readus în simţiri de un zgomot târşâit. Ridicând privirea, văzu un alt şobolan târându-se spre el, cel pe care îl aruncase, cel al cărui craniu crezuse că-l fracturase izbindu-l de perete. Era grav rănit, aproape mort, dar încă mai avea puterea şi ura de a se îndrepta spre el, lăsând în urma lui o dâră de sânge.

Se târî înspre el, iar şobolanul ridică un cap scârbos şi rânji, scoţând pe gât un fel de mormăit. Harris îşi dădu seama că avea coloana vertebrală ruptă, dar continua să se apropie, hotărât să-l distrugă.

Când nu-i mai despărţeau decât vreo cincizeci de centimetri, Harris se ridică în genunchi, înălţând cu ambele mâini toporul deasupra capului. Membrele inferioare ale şobolanului tremurară în încercarea de a găsi suficientă forţă ca să sară, fără însă să reuşească. Profesorul îl lovi cu toporul peste gât, zdrobindu-i coloana şi secţionându-i arterele.

Epuizat, profesorul se prăbuşi la pământ.

Habar nu avea cât timp zăcuse acolo. Se putea să fi trecut vreo cinci minute, dar la fel de bine puteau să fi fost şi cinci ore. Îşi scoase mănuşa şi se uită la ceas. Era imposibil să-şi dea seama exact, nu înregistrase clar cât timp duraseră toate evenimentele acelea terifiante care precedaseră leşinul. Durerea de la mână era ascuţită, depăşind-o pe cea care-i făcea piciorul să tresară. Îl durea întregul corp, iar obrazul îi era lipicios din cauza sângelui. O durere acută îl făcu să ducă mâna la ureche şi descoperi şocat că lobul îi dispăruse.

– Iisuse! murmură el. Dar scăpase cu viaţă, şi întreaga fiinţă îi era cuprinsă de bună dispoziţie. Vaccinurile pe care le-am făcut vor preveni orice fel de boală, se linişti el. Nu trebuie decât să ies naibii din cocina asta.

Ridicându-se, atinse cadavrul lui Foskins. „Bietul de el", se gândi. „Trebuie să se fi chinuit tare mult ca să omoare doi dintre şobolani. Ei, da, el descoperise vizuina; aici trebuie să se fi înmulţit la început, vizuina maternă."

Corpul i se încordă la auzul unui zgomot. Teama îl cuprinse din nou. „Oh, Doamne, tot nu s-a terminat?" Căută repede din ochi toporul, îl găsi încă înfipt în corpul mort al şobolanului, de unde îl retrase cu o smucitură.

Zgomotul era asemenea unui smiorcăit, un miorlăit ciudat.

Dintr-odată, mintea lui Harris se întoarse la momentul când descoperise cadavrul lui Foskins şi la imaginea pe care creierul său o înregistrase. Imaginea palidă şi umflată din întuneric.

Acum se auzeau nişte zgomote slabe ca de încăierare.

Se târî disperat spre lanterna de pe jos, care, din fericire, încă mai funcţiona, dar a cărei rază scădea treptat în intensitate. „Sunt oare destul de puternic ca să mă apăr în cazul unui nou atac?", se întrebă.

Se îndoia. Intenţiona să ia lanterna şi să urce scările, după care să iasă în stradă cât putea de repede.

Dar când găsi lanterna şi văzu că nu se confrunta cu nici un atac, deveni curios. Lumină în direcţia de unde proveneau zgomotele. Era ceva acolo, ceva alb sau gri, care se mişca încet.

Doi ochi îşi aţintiseră privirea asupra lui. Nişte ochi mici. Strălucitori. Se îndreptă încet spre ei.

Când se apropie, întregul corp i se cutremură, dezgustat de ceea ce văzu. Se opri la un metru jumătate de creatură, rezistând dorinţei de a fugi şi forţându-se să se uite.

Pe paie, în faţa lui, ghemuită în colţul îndepărtat al camerei, înconjurată de oase umane, zăcea cea mai scârboasă fiinţă pe care o văzuse vreodată, în vise sau în realitate. Semăna într-un fel cu un şobolan, unul uriaş, dar mult mai mare decât ceilalţi. Avea capul ascuţit şi corpul alungit, dar obez, şi o coadă groasă i se încârliga la spate. Dar cu asta, asemănările luau sfârşit.

Întregul corp părea să-i tresalte spasmodic; era aproape lipsit de păr, numai ici şi colo câte un fir; era complet alb, sau poate roz cu o tentă cenuşie, imposibil de precizat în lumina aceea slabă, iar venele i se zăreau pulsând în ritmul mişcării corpului. Asta îi amintea lui Harris de un ochi imens, injectat. Înghiţi cu greu, încercând să-şi învingă senzaţia de greaţă.

Privi în ochii orbi. Nu aveau pupile, erau doar nişte pete galbene şi strălucitoare. Capul se balansa dintr-o parte într-alta, părând că adulmecă aerul, singura modalitate în care-l putea localiza. Mirosul pe care creatura îl emana era îngrozitor, putred – aproape otrăvitor. O anume formă situată pe laterala capului îl intrigă pe Harris. Învingându-şi repulsia, mai făcu un pas, dându-şi seama că animalul era paralizat de propria greutate.

Umflătura era aproape la fel de mare precum capul de lângă ea, şi se balansa şi ea dintr-o parte într-alta. Se uită mai de aproape, luminându-l cu lanterna, şi văzu ceva ce semăna cu o gură!

„Dumnezeule! Are două capete!”

Harris se dădu înapoi, scoţând un strigăt de groază. Cel de-al doilea cap nu avea ochi deloc, dar avea gură şi nişte cioturi de dinţi. Fără urechi – ci doar un nas ascuţit care adulmeca în jur.

Miorlăitul neplăcut al animalului se înteţi, pe măsură ce se răsucea greoi în cuibul de paie. Dar era incapabil să se mişte. Simţise pericolul şi ştia că e neputincios. Şobolanii uriaşi cu care Harris şi Foskins se luptaseră erau gardienii lui. Gardienii regelui. Dar acum erau morţi şi nu mai avea cine să-l apere. Era vulnerabil.

Suspinând, Harris ridică toporul şi se îndreptă împleticindu-se spre monstru, speriat, dar conştient că trebuia să-l ucidă, ştiind că nu trebuia să-l lase pe mâna autorităţilor, care l-ar menţine în viaţă şi i-ar

studia ciudăţenia, raritatea, şi ştiind că nu va mai putea dormi liniştit până nu-l va vedea mort. Şi dacă era să moară, atunci el trebuia să-i fie călău.

Înaintă, în timp ce animalul orb încerca să se retragă. Dar lăcomia şi dependenţa de supuşii lui îl învinseră. Era prea greu, prea bătrân, prea neajutorat.

Corpul explodă asemenea unui balon uriaş umplut cu sânge roşu-închis. Harris se trezi împroşcat de un lichid dens şi lipicios, însă ciopârţi carnea, care pulsa, cu o furie cum nu mai simţise până atunci.

– Pentru toţi oamenii care au murit din cauza ta! îi strigă el creaturii aflate pe moarte. Pentru cei buni, pentru cei răi, pentru cei nevinovaţi, pentru şobolanii asemenea ţie! Izbea capetele, distrugând cele două creiere care le dominaseră pe animalele din specia sa.

– Şi pentru mine! Ca să fiu sigur că nişte gunoaie ca tine vor putea fi oricând exterminate!

Afundă toporul adânc în spatele animalului într-o ultimă lovitură, apoi căzu în genunchi şi începu să plângă.

Apoi se şterse la ochi şi se ridică. Aruncând o ultimă privire la maldărul greţos de carne, se întoarse şi se împletici spre ieşirea din pivniţă, uitându-se în trecere la cadavrul lui Foskins şi simţindu-se secat de orice urmă de emoţie.

Urcă, precaut, scările şi, traversând bucătăria, ieşi în lumina soarelui. Rămase câteva momente pe marginea canalului, privind cum nori de gaz se ridicau pe cerul bleu-deschis, sigur de faptul că gazul va avea efectul scontat. Respiră adânc, încercând să elimine din nări mirosul strident din pivniţă. Tresări simţind durerea de la mână, şi îşi examină cioturile care-i mai rămăseseră din degete. Inima lui tânjea după Judy. Şi după oameni. Îşi dorea mult să se afle iar în mijlocul lor.

Se întoarse şi se îndepărtă pe cărare, corpul nemaitremurându-i acum, încălzit de soare. Păşi în stradă prin gaura din gard, se urcă obosit în maşină şi se îndepărtă de casa cea veche.

EPILOG

Şobolanul fusese închis în subsol timp de cinci zile. Se târâse într-un colţ întunecat, în spatele unor rafturi, pentru a da naştere puilor lui, iar când încercase să urmeze sunetul care-i răsuna în creier, îşi dăduse seama că drumul era blocat de o uşă grea de fier. Sunetul continuase timp de cinci zile interminabile, aproape înnebunindu-i pe mama-şobolan şi pe puii ei cu stridenţa lui continuă şi monotonă. Dar în subsol găsiseră hrană din abundenţă, căci proprietarii ignoraseră avertismentele guvernului de a lăsa toate uşile deschise, astfel încât clădirea să poată fi curăţată. Proprietarii ştiau că, în primele zile când populaţia oraşului se va întoarce din scurtul ei exil, va duce lipsă de hrană, iar magazinul va profita de criză. Şobolanul şi puii săi se înfruptară din mâncare, căci cei mici păreau a nu avea nevoie decât de laptele mamei lor în primele trei zile, după care aveau să se hrănească din mâncarea din jur. Cu fiecare zi crescură mai mari şi mai puternici, iar pe corp le apăruseră deja fire de păr maroniu-închis, aproape negru. Cu excepţia unuia dintre ei. Pe corpul lui roz, aproape alb, crescură doar câteva fire albe. Părea să-i domine pe ceilalţi, care îi aduceau mâncare şi îl încălzeau cu trupurile lor. O umflătură dubioasă părea a se dezvolta pe umărul său larg şi lăsat într-o parte, în apropierea capului.

Aşteptau răbdători întoarcerea oamenilor.

Table of Contents

Title page
JAMES HERBERT
ŞOBOLANII